

തെളിശ്ശി

എംഗറാൻതമ ക്ഷമിപ്പി - ലിപിപ്പിപ്പിപ്പി പരിപ്പി

04

കൊപ്പ

18+

Acid

acid.fun4@gmail.com

පිටුම

රිමෙල් පත් එවමින් මාගේ කතාවල ගුණදොස් පෙන්වා
දෙමින් නැවුම් කෘතියකට මා දිරි ගන්වන

ඔබට.

පෙරවදන

"....ගිනියම්...."

"ගිනියම්" මාගේ මනක්කල්පිතයක්ය. සුද්දගෙන් රට නිදහස්ව හෝ සුද්දා අපෙන් නිදහස්ව, උන්ගේ රටට ගිය වකවානුවේ, සිගිරිය පාමුල මෙවන් නිදහස් ගමක් තියෙන්නට ඇතයි මට සිතූණි. ඔවුන් අසීමිතව ජීවිතය විඳින්නට ඇතයි මට සිතූණි. උවුනගේ මූලික අවශ්‍යතා අතර, ලිංගික ජීවිතය ඉහළින් වැජඹෙන්නට ඇතැයි මට සිතූණි. ඔවුන් තම පරම අයිතිය, ලිංගික ජීවිතය, මණරම්ව, නිදහස්ව විඳින්නට ඇතැයි මට සිතූණි.

ඉතිං..., මෙකල සිරකුටියක් වන් ජීවන අයිතියක් තුල ඉඳ, එදා ඔවුන් ඒ විඳි නිදහස, මම අද ඔබට අකුරු කොට ඇමිණුවෙමි. මගේ පාඨකයන් මට ලියා එවූව ඔවුනගේ සිහින, ඔවුනගේ ෆැන්ටසියන් මා "ගිනියම්" වර්ත අතරට, සිදුවීම් අතරට ඇමිණුවෙමි. දැන් තවත් මේ ගිනියම් මගේ නොවේය. මේ ගිණියම දැන් ඔබේය.

බොහෝ පාඨකයන්ගේ "සම්මත.., අසම්මත" ඉල්ලීම් බොහොමයක් ගිනියම් කතාවේ සම, සමව ගැබ්ව ඇත. වර්ගීකරණයක් කළ නොහැක.

අකමැති අය කියවන්න එපා.

----- Acid -----

ඔබ දක්වන ගුණ දොස් අගය කරමි.

එය තවත් නැවුම් කෘතියක ආරම්භයයි.

මාගේ වෙනත් කෘති

- වැහිළිහිණි
- හෘද සාක්ෂිය
- බිසෝ
- සමන්ති (බිසෝ දෙවන වෙළුම)
- අසම්මත
- බිහිදොර
- නදි
- බේදවාචකයක මිහිර
- කඳුලක නැවතුම
- පට්ටන්දර
- කින්තරාවි
- දිම්යාදඹුව (ගිනිදැල්ල)
- අසම්භව
- සංගදෝරු
- යදම්
- බිඳුනු යදම් (යදම් දෙවන කොටස)

මාගේ කතා ඕනෑම වෙබ්සයිට් එකක පලකිරීමට අවසර ඇත්තේ, පිටකවරයා හා පිදුම ඉවත් කොට පලතොරන ලෙස ඉල්ලා සිටිමි.

" ගිනියම් "

යදම් කතා මාලාවට ලැබුණ ප්‍රතිචාර බොහොමය. මා එතෙක් මෙතෙක් ලද ඉහළම අගයක්ය. එය දිරිගැන්වීමක්ය. එයට මාගේ ස්තූය.

යදම් කතාවට පස්සේ "ගිනියම්" රචනා කරන්නට ගත්තත්, රටේ හා ලෝකයේම පැවති අයහපත් තත්වය නිසාවෙන්, කතාව පසෙකලා මට ජීවත් වෙන්නට දැඩි වෙහෙසක් දරන්නට සිදුවිය. ජීවිතය එපා වෙන තරමටම නොසිතූ බොහෝ අකරතැබ්බයන්ට මට මුහුණ දෙන්නට සිදුවිය.

මා තනිවිය.....

අකුරක් අමුණ ගන්නට, වදන් පෙළක් ගලපගන්නට හිතේ හයිසක් මට නොමැති විය. තණිකමෙන් අසරණ විය. හිතේ කොතනකවත් ශූංභාරය නොවින. හිත ටිකෙන් ටික, ක්‍රමක් ක්‍රමයෙන් හැදෙන්නට වසරකට වඩා ගතවිය. එබැවින් අඩක් පමණ නිමව තිබුණ "ගිනියම්" නිම කරන්නටත් මට වසරකට වඩා ගතවිය.

එයට සමාව..

(හතරවැනි කොටස)

12

පුලස්තගේ හා මලිකිගේ ලොංගතුව දැන් වෙනදාට වඩා වැඩිය. අකුරු කරන්නට පංසලට යන්නේද, එන්නේද ඔවුන් දෙදෙනා එකටය. එහෙත් නිවසේ ඉන්නා විට දෙන්නගේ වැඩි අමුත්තක් නැති තරම්ය. නිවසේ නිදහසක්, ඉඩක් ලැබුණ විට දෙදෙනාම ඔවුනගේ හිත් සනස ගත්තේ සීමාවන් ඇතිවය. වැඩි යමක්ම ඒ නිවසේ නිසාවෙන් බියට, මලිකිගේ සීමාවන් ඇතුළේය.

"අද අත්තම්මා ගෙදර නැතුවා.., හෙනට යනවා කියැවුවා.., යමක් කියන්ට තියෙයි කියැවා නේද..?" මලිකි හා පුලස්ත මේ පංසලේ සිට අකුරු කොට එන ගමන්ය.

"එහෙනං මං ගියපයින් එන්නං.. මේ.., ගෙදෙටට නෙව..?" පුලස්තගේ ඉහේ මලක් පිපුනා වැනිය.

"මේ..., එදා වයේ ඩිංගක් නිදහසේ වගේ ඉන්ට හිතයි.., ඒත් වැඩි දුරක යන්නටත් බැරුවා" ඇය එම කාර්ය පැවරුවේ ඔහුටය.

"එහෙනං මං පහල කුඹුකේ ලඟ ඉන්නම්.." ඔහුටත් සිහි වූයේ පළමු දින හමුවය. ඔහුගේ හිතත් දැන් උමතුය.

මලිකිගේ නාඹර වයස හා රූපය නිසාවෙන්, යසවති හැම විටම ඇය පස්සෙන්ය. පිටස්තර පිරිමි පරාණයයක් නිවසට අවා ගියා නම් ඒ පුලස්ත පමණක්ය. වයසෙන් බාල ඤාති සොහොයුරු කම නිසාවෙන් පමණක් නොව පවුල් දෙක අතර ඇති බැඳියාව නිසාවෙන් පුලස්තව ඔවුනට වගක් නැත. සැකකරන්නටත් දෙයක් නැත.

යසවතගේ දැසට වහන් වීම සුළුපටු කයින් නොවන මලිකි මෙන්ම පුලස්තත් දන්නේය. මේ අවස්තාවත් ඔවුනට ලැබුණේ අහම්බෙන්ය. යසවතීටත් මෙදිණ හේනට යන්නට වූයේ දෙදෙනාගෙම වාසනාවටය.

"මලයා ඇවිත් හුගක් වෙලාද..?" ස්නානය කොට මහා වෙලාවක් නොමැති නින්සාවෙන් මලිකිගේ කෙහෙඳල්ලෙන් යාන්තමට වතුර බිඳුක් දෙකක් තාමත් බේරෙන්නේය.

"ඩිංගක් වෙලා.. මාත්ගිය ගමන්ම නාගත්තා.." ඒ අහඹුවට දෙදෙනාටම සිනහවක් නැගුනේය.

"මෙතන තැන් ගැහෙන්නට බැරුවා, යන තැනකට ඉකමණේ කොරමු.." හොර හිතක් ඇති නිසාවෙන්, කාගේ හෝ ඇස ගැටෙවියැයි මලිකිට ඇත්තේ බියක්ය.

"ඩිංගක් උඩහට රිංගමු.." පුලස්ත මලිකිගේ අත අල්ල ගත්තේය.

නිවස ජේන මාණයෙන්, මඳක් කැලෑව තුලට ගිය පුලස්ත හා මලිකි අඩි හත අටකට වඩා උස් නොවුන, කැලෑ ගස් හා වැල් එකතුව සැදුන ගොමුවක් ඇතුලට රිංගුවේ වට පිට බලා සැක හැර ගනිමින්ය.

තැන මණරමිය. අවු රැල්ලක් නොවැටෙන නිසාවෙන් ඇතුලත ගුහාවක් බඳුය. ගොම්මන් අඳුර ශුංගාරය තිවාර කරන්නේය. ඒ හැමට වඩා මලිකිගේ හිත ගත්තේ මෙහි ඇති ආරක්ෂාව ගැනය.

"මිට කලියෙන් මෙතෙන්නට ඇවිත් තියේද...?" මලිකි වියලි කොළ එක්කාසු කොට ඒ මත ඉඳ ගත්තාය.

"නැතුවා... අක්කයේ හිතට ඇල්ලුවේ නැතුවයි..?"

"මොකෑ මෙතන නරක.., කොහෙමෙයි මෙහෙවු තැනක් එක පාරටම හිතැවු වේ කියලා බලැවු වේ..?" මලිකි සිත්තහවක් පෑවාය.

"සැකේට රිංගුවා මිසක්කා, හිතැවු වේ නැතුවා... අකයේ හිතට හොඳ නම් කමක් නැතුවා.." පුලස්තගේ හිතටත් සතුටුය. පුලස්තත් ඇය අසලින් බිම ඉඳ ගත්තේය.

"මෙතන හිත නිදහස්.. අත්තම්මා ඇවිත් අඩගැහුවත් ඇහෙන මාණයේ. ඉතිං.. කියාපංකෝ.. මොනවැයි කියන්ට තියෙනවා කියැවු වේ..?"

"අපේ අක්කයේ හිතට නිදහස්නං මොකෝ..? මේ..., එදයින් පස්සේ හරියට දැක්කේ වත් නෑ නොවෑ" ඔහුට ඇවැසි එයය.

"ඕන්.. සේරොම නම් බැරුවා.." මේ ඇගෙන් අවැසි තාවයය. එහෙත් මේ ගැහැණු කමය.

"කමක් නැතුවා..." ඔහු ඇය ගැන දන්නේය. යායුත්තේ පියවරෙන් පියවරයට.

"එහෙනං ඉස්සෙලා මලයා.."

පුලස්තට දැන් ඇය හමුවේ වගක් නැත. නිවසේ දී කිහිප විටක්ම ඇයට සරම් ඔසවා ලිඟුව පෙන්වා ඇත්තේය. ලැබුණ සුළු ඉඩකඩ ඇයට ලිඟුව අල්ලන්ට ද දොරමුල්ලෙදී ඉඩක්ද ඇත්තේය. පුලස්ත කිසිවක් නොකියාම සරම් ගලවා අමුඩයට හෙළ වුනේය. ඒ වන විටත් ඔහුගේ ලිඟුව වූයේ නොසන්සුන් කමෙන් අවදිවය.

පළමුදාට පසුව හත් අට විටක් අත පත ගැවත්, ඔහුගේ යටිකය පළමුදාට පසුව මලිතිත් මේ නිදහසේ දකිනවාමය. එලෙසම ඇයත් ඉඩක් ලද විටක ඔහුට පෙනෙන්නට වන උනා ඇත්තේය. දෙනන හා නිතඹ මිරිකන්ට ඉඩදී ඇත්තේය. වලත්ත කතා බගේ යෙදී ඇත්තේය. ඇයගේ හිතත් මේ සිටින්නේ උණුහුමෙන්ය. එබැවින් ඇයත් තම ගවෝම හිසෙන් පන්න දැමුවේ, යටි ගවෝම පමණක් වනට ඉතුරු කොට ගනිමින්ය.

අත් රහිත සේම, දණහිස් මට්ටමෙනුත් ඉහලට ඇති යටි ගවුමෙන් ඉන්නා සොහොයුරියව පුලස්තට පෙනුනේ කාමුකවය. පළමුදාට වඩා ඇගේ අභසග මණරම්වය. දෙතත් ඉස්මාතාවත් මෙදින හරි හැටි පැහැදිලිය. පුලස්තගේ හිත නම් කියන්නේ ඇයව තුරුලට ගන්නටම කියාය.

"ඉතිං මොනවැයි කියන්ට තියෙනවා කියැවුවේ.." මලිති පුලස්තගේ සරම් බිමට එලා එ මත ඉඳ ගත්තාය.

"මේ..., මං අපේ අක්කයේ දෙයක් දැක්කා.." ඔහු ඉඳ ගන්නට හැදුවේ තරමක දුරෙන්ය.

"මෙතෙන්නටම එන්ට.." ඇය සරමේ ඉඩක් ඔහුට පෑවාය.

ගැවෙන නොගැවෙන තරමේ කිට්ටුවෙන් ඉඳගත් පුලස්තගේ තෙත් මලිතිගේ නිරුවත් කලවා යුග්මය මත නතර වුනේය. ඉඳගෙන සිටින නිසාවෙන් යටි ගවුමෙන් වැසි ඇත්තේ ඇගේ යෝනි මුල්ල හා නිතඹ පමණක්ය. "ආයේ ලොකුම්මයේ පාටමයි.." ඔහුට හැම දිනයකම මෙන්, මෙදිනත් ඇගේ රුවෙන් පෙනුනේ මුතුමැණිකෙවය.

"අපේ අක්කා එකෙක් එක්ක උන්නා.." හොඳින් අවදිව ඇති ලිඟුව පුලස්ත අමුඩ වැස්මෙන් වසා ගත්තේ විලියෙන්ය.

"රණා එක්ක වෙන්ටෑ.. ඉතිං..?" ඒ ඇයි හොඳය ගැන දෙපසම දන්නේය.

"නෑ..., රණා නෙමෙයි. ඉන්ටකෝ මම කියනකම්... දෙතුන් සවසකට ඉස්සරින්. අපේ අම්මයි අපුව්වයි හේනට ගොහින්. මම බලද්දි අපේ අක්කා ඒකව වත්ත පහළ මඩුවට ගෙන්න ගෙන.."

"ඒ මොකාද..., දන්න එකෙක්ද..?" ඇයට එය විමතියක්ය. වසරක් බාල ඥාති සොහොයුරිය ගැන එවැන්නක් මලිතිට හිතන්නටත් බැරිය.

"නැතුවා..., අල්ලපු ගමේ අඩු කුලේ එකෙක්"

"අපේ අම්මේ...!" මලිතිට පුදුමය. සඳාගේ කායී බාරයත් කරගෙන නිවසටම වි ඉන්නා මිනිලා එහෙවු එකියක් නොවේය. තැම්පත්ය, අහිංසකය.

"පිව්ව මල වයේ එහෙවුට උන්නට..., ඒ කාරියේ රහේ දුටුවම තමා මටත් හිතාගන්නට බැරි වුනේ මේ අපේ අක්කාමදෝ කියලා" එදින සිදුවීම් පෙළෙන් ඔහුගේ හිත තවමත් ගිනියමේය. සියල්ලම දිග හරින්නටත් බැරිය.

"ඉතිං කියහංකෝ.. දුටුවේ මොනවැයි කියලා..?" ඇයට දැන් හදිසිය ඇත්තේ කිසි විටෙකත් මිනිලා ගැන නොසිතුව රහසක් හෙලිකොට ගන්නටය.

"මං යනකොට අපේ අක්කා ඒකගේ මේ..., අහවල් එකාව දණ ගහන් කටේ ඔබාන.."

"අක්කංචි හෙලුවෙන් යැයි උන්නේ..?" ඇයට දැන් ඇවැසි මිනිලාගේ කැරැට්ටුව දැන ගැන්මටය.

"නැතුවා හැට්ටේ ඉස්සරහින් ලිහා දාලා.."

"මේ.. මලයා ඊට කලියෙනුත් අක්කයේ පපුපැතුව දැකලා තියේද..?"

"නැතුව මොකෑ.. දකින්න ඕනෑ සේරම මම දැකලා තියේ " ඔහු ඕනෑ තරම් සොහොයුරියගේ නිරුවත දැක ඇත්තේය.

"ඒ වගක් පස්සේ බැරියෑ... ඒ ආව එකාගේ මේ.. අර අහවල් එකා විසල් යැයි..?" මේ ගැහැණු හිතය.

"මහා එකෙක්ගේ තරම් නැතුවා.. ඒත් උගේ හැටියට නරකක් නැතුවා, මේත් මේ තරම් ඇති ඕ.." ඔහු අල්ල මත ඇඟිල්ල තබා උස පෙන්වූයේ වියත් භායක් පමණය.

"එහෙනම් නරකුත් නැතුවා.. උඹලයේ අක්කංඩි ආසාවෙන් ලොවන්ට ඇති එහෙනම්" මලිතිට ඒ දසුන් පෙළ මැවී ගියේය. වැඩි හරියක් මෙනුවක් නොදුටුව බාල සොහොයුරිය මිනිලාගේ කාමුකත්වය ය.

"ආයෙ අහලා.. අපේ අක්කත් ඇරපු අතක් නැතුවා.., ලොකු අම්මා වයේ. උගේ මේ.., මෙවුවා දෙකත් එක්ක කටේ දාන උරුවුවෙ. මට හිතා ගන්ටත් බැරි වුනා අපේ අක්කයේ එව්වර වලත්ත කමක් තියේ ද කියලා" ඔහු ලොකු අම්මා කීවේ මුතුමැණිකේ ගැනය. ඔහු "මෙවුවා දෙකත්" යැයි කීවේ තම කොෂ දෙක අමුඩ කෙටිය මතින් පෙන්වමින්ය.

"ගැණියෙක්ගේ එවුවට ඇති.., ඒක නොවැ.. උඩු පෙනුමෙන් මණින්ට බැරුවය කියන්නේ. පිට ට පිව්ව මල් වට්ටි වයේ උන්ට සමහර හිත් වලත්තකම් වලට.., ආයේ රත්මල් වටිය වයේ ගිනියම්" ඇය එලෙස කීවේ අහිංසක රූපයෙන් පිටතට සැඟව ඇති ගිනියම් ගැහැණු හිතය.

"එක නම් හැබෑව..., එදා ඉඳලා එකට හිටිය මංවත් දැන උන්නැයි අපේ අක්කංඩිට එහෙවු ගිනියමක් ඇතිය කියලා"

"ඉතිං කියහංකෝ.. එව්වරයැ වුනේ....?" මලිතිට හදිසිය කතාව අහා ගන්නටය.

"නැතුවා.., පිදුරු ගොඩේ පෙරලාන ඒකා අපේ අක්කයේ එකත් ලොවවුවා.."

"එතකොට නම් දෙන්නයේ ඇඳුමක් වත් නැතුව ඇති මයේ හිතේ.." මලිතිගේ හිතත් දැන් උණුහුම්ය

"එකා අපේ අක්කයේ ඉහ රෙද්ද කඩවුවේ බලෙන් වයේ.." පුලස්තට එදින ඔහු සොහොයුරියගේ ඉහ රෙද්ද බලහත් කාරයෙන්ම ඉවත් කොට පිදුරු මත පෙරළ ගත්ත අයුරු මැවී පෙනුනේය.

"ඒ ගැණු කයෙන් හැටි නොවැ. උවමනාව ඒකම උනත්... ඉඩක් නොදෙන්නෙන් ඒකටම නොවැ" ඒ දසුන් පෙළ මලිතිටත් මැවී පෙනුනාය.

"ඒක හැබෑව.. ආයේ දෙතුන් වංගියක් දිව වදිනකම් විතරයි ඕන් ඒ ඒ විලිසහෙන් තිබේ.." ඔහුට ඉන් එහාට කියන්නට ඉඩක් නොලැබුණේය.

"එහෙනම්.. අක්කංඩි කකුල් දෙක උසන්, යටියහා මතු කරලා උාට දෙන්නට ඇති..!" මලිතිගේ හිතත් හිරිවැටී ගියේය.

"අයේ අහනවා.., සුනිය ඉහ ගහද්දි බලං ඵපැයි තිබ්බ ගාය.. අපේ අම්මේ... මඩුව දෙවනක් වෙන්නට කෙදිරිය ඔං.."

"අහරි හමන් සුනියක් දැණෙද්දි කොයි ගැණින් එකයි. පේන් නැතුවා අපේ අම්මා.."

"ඒකනේ මම කියැවුවේ එහෙවුවට අපේ අක්කංඩි ලොකු අම්මා වයේමයි කියලා.." පුලස්තගේ ලිඟුවන් දැන් අවදිවය.

"උන් දෙන්නා මහා කරියත් කොරා යැයි..?" මිනිලාට ඉවසුම් නැත්තේ එය දැන ගැන්මටය. ඇයගේ හිතත් දැන් ගිණියමේය.

"නැතුවා.. දෙපා මුල්ලේ තැරිගහා ගත්තා මිසක්කා.." ඔහුගේ කීවේ දෙපා අතර සංසර්ගය ගැනය.

"ඉතිං මලයට ආස හිතනැයි..?" මලිනි හෙමිහිට ඔහුගේ කළවා මත අතක් තැබුවාය. ඇයට දැන් ඇවිසි ඒ මිහිර මතින් පුලස්තගෙන් මිහිරක් ලබණ්නටය.

"ඔය වගේ දෙයක් දුටුවම ආයේ අහනවා..!" එම මතකයේ මිහිර පරයා පුලස්තගේ ගත හිරිවැටි ගියේ මලිනිගේ ස්පර්ශයෙන්ය.

"ඉතින්.. මලයා ඒ දිහා බලාන මේකව අත් ගැහුවැයි.." මලිනි ඔහුගේ කළවා දිග අත ඉහළට ගෙනවිත්, ඔහුගේ ලිඟුව අමුඩ කෙටියට පිටින් මෘදුව අත ගැවාය.

"හම්.." ඔහුට ලැබෙන මේ මිහිර විදිනවා හැර වෙන කිසිවක් කියන්නට මුව විවර නොවුනේය.

"අක්කයේ මේකිට මලයට ආස හිතනැයි..?" මලිනි ඔහුගේ අත තම කළවා මත තබා ගත්තේ, තම අවැසියන් ඔහුට කියා පාමිනේය.

"හම්.." තවත් කියන්නට බොහෝ දේ ඉතුරුව ඇත්තේය. එහෙත් කිනවද, නැද්ද ඔහුගේ හිත නලියන්නේය. ඔහු තම අත්ලත් හෙමිහිට ඇගේ කළවා දිග දෙපා මුල්ලට ගෙන ගියේය.

"මේ.... ඊට කළියෙනුත් මලයා අක්කයේ දිහා බලාන අත් ගහලා ඇතුවයි..?" ඔහුගේ ඒ පිළිතුරෙන් මලිනිගේ හිත උණුහුම්ව ගියේය. ඒ අසම්මත මිහිරේ දැඩි කම නිසාවේ ඇයට පුලස්ත යෝනිය මත අත තැබුව වග පවා නොදණුනාය. ඇයට මැව් පෙණුනේ පුලස්ථ සොහොයුරියගේ නිරුවත රහා කරමින් අත්ගසන අපුරුවය.

නිවසේදී දෙතුන් විටක් ඇගේ නිරුවත් යෝනිය මත පුලස්තගේ ඇඟිලි තුඩු නතරව ඇතත්, මෙදින නම් ඔහුගේ අත ඇගේ යෝනිය මත මේ නතර වූයේ හදිසියකින් තොරවමය. ඔහුට දැන් මණාසේ අත් දැකීම් ද ඇත්තේය. ඒ නිසාවෙන් ඔහුගේ ඇඟිලි තුඩු ඇගේ යෝනිය මත මෙදින සක්මන් කරුවේ නම් මනා පෙර හුරුවකින්ය.

"දෙයක් අහංට අපේ අක්කත් ඇත්ත කියන වැයි..?" කියන්නට ඉතුරුව ඇති කොටහා ඔහුට තවත් සහවත් ඉන්නට බැරිය. එහෙත් ඊට පෙර ඇගේ හිත පිරික්සුව යූතුය. එබැවින් ඔහු ඇගේ යොනී දෙතොල මෘදුව පිරිමදිමින් ඒ පැණය ඇසුවේ, ඇගේ හිත යහපත් නම් පමණක් එය හෙලිකරන්නට හිතාය.

"හම්... ආයේ මමත් මලයගෙන් මුකුවත් ගංගනවැයි.."

"මං මේ... අපේ අක්කංඩ්ගේ දුටුවා වයේ.. අපෙ අක්කත් පංඬුකගේ දැක නැතුවයි..?" පුලස්ත ඇඟිලි තුඩක් ඇගේ ගැටිත්ත අසල නතර කළේය.

"ඔනෑ හැටියට....." පුලස්තගේ ඇඟිලි තුඩේ ස්පර්ශයෙන් මලිනිගේ ගත තිගැස්සි ගියේය.

මලිනිටත් පුලස්තගෙන් වෙනදා නොදැණුන පරිනත බවක් මෙදින දැණුනාය. ඔහු වෙනදාට වඩා ඉවසුමේය. නියමියත තැනට එන්නේ ක්‍රමක් ක්‍රමයෙන්ය. ස්පර්ශය නියම තැන, අවැසි තෙරපුමෙන්ය. ඔහු මේ ටික දිනට මෙතරම් පරිනත වූයේ කෙලෙසක දැයි මලිනිටත් සියුම් විමනියක්ය. එහෙත් ඒ ගැන සොයනවාට වඩා ඇයට දැන් ඇවැසිව ඇත්තේ ලැබෙනා එම මිහිර විඳින්නටය.

"මේ.. එකව අල්ලන්ට එහෙම හිතක්...?" පුලස්ත ඇගේ ගැටිත්ත තරමක් සිහිංව තෙරපුවේය.

"මුසාවක් මොකට..? එහෙවුවක් කයේ උනත් මොකෝ අල්ලන්ට තියෙනම්..?" දැණෙන මිහිර නිසාවෙන් ඇයට පුලස්තගේ ලිඟුව ඇල්ලුනේ තරමක් තදින්ය.

"මේ.., එහෙම අල්ලලා නැතුවැයි..?" ලිඟුවට දැණෙන මිහිර ඉවසමින් පුලස්ත ඇයගේ කරවටා අත දැමුවේ තවත් පිම්මකටය.

"ඒකා කුඩා සංදියේ.., දැණුම් තේරුම් වයසේ නැතුවා.." මලිනි පුලස්ත වෙත කිට්ටු වූයේ, කරවට වැටුන ඔහුගේ අත නවතින්නේ කොතන දැයි වැටහුන නිසාවෙන්ය.

පංචුක කුඩා වියෙදී මලිති ඕනෑ තරම් ඔහුගේ ලිඟුව ස්පර්ශය කොට, එහි හැඩරුව බලා ඇත්තේය. සැබවින්ම ඇය විරුද්ධ ලිංගුවක අත්දැකීම පළමු කොට ලබාගත්තේ පංචුකගෙන්ය. ඒ ඇයගේ හිතත් විරුද්ධ ලිංගික කුතුහලයෙන් පිරුණු වයසේදීය. එය කාමුකත්වය උදේසාම නොවේය. ඒ කුතුහලය පිරි ගැටීම් හිතය. එහෙත් ඇය ඉන් මිහිර නොලැබුවායැයි කියන්නටත් නොහැක.

"වාරයක් ආවොත් ආයෙත් එහෙවුවක් කොරන වැයි..?"

"එහෙම වාරයක් එවිය කියලා හිතන්ට බැරුවා.. ඒත් මයේ හිතක් නැතුවමය කියලා මුසාවක් කියන්නටත් ඕනෑනේ නැතුවා. ඒකා නොසන්ඩාලයා. එහෙවුවක් උත් එක්ක දැන් බියක් හැකක් නැතුව හිතන්ටත් බැරුවා" ඇයත් තම හැබෑ හිත පුලස්ත හමුවේ හෙලිකළාය.

ඇයගේ හිත දැන් පුලස්ථට පැහැදිලිය. තම කතාවේ ඉතුරු කොටහා කියන්නට දැන් බියක් නැත. පුලස්ථ ඇගේ කරවටක් වූ දැන ලිහිල් කරමින් හරි බරි හැහුනේ හිත කැකෑරෙන එම රහස ඇයට හෙළිකරන්නටය.

"එහෙනම් මං දෙයක් කියන්ට රහසක්ම කර ගන්න වද..?" ඔහුට දැන් සොහොයුරියව විශ්වාසය. රහස හෙළිකරන්නට හැකිය.

"දෙන්නට දෙන්නා පොරොන්දුවක් වුනේ අදක ඊයෙක යැයි..? එකම එක ආයේ හංට ඕන නැතුවා" මලිතිත් මෙතුවක් ඔහුගේ අමුඩයට පිටින් ලිඟුව මත තිබුණ අත, මෙවලේ අමුඩයේ පැත්තකින් ඇතුලට දැමුවාය.

"ඒක හැබෑව ඒත් මේ.. මේ.." ඔහු තරමක් ගොඵවුවාය. ඒ මලිතිගේ දෙනන තම ඇඟිලිතුඩු වල දැවටුන පහසෙන් නොවේය. තම ලිඟුව ඇයගේ ඇඟිලි තුඩුවලට නතු වුන මිහිරෙනුත් නොවේය.

"ඕන් ඉතිං... තේපර බානවා.." පුලස්තගේ ඇඟිලි තුඩු තන් පුඩුවේ දැවටෙන විට මලිතිගේ ගත හිරිවැටි ගියේය.

"මේ..., මේ..., මම අපේ අක්කයේ මේ.. මේකීව ඇල්ලුවා.." පුලස්ත එලෙස කීවේ තම ඇඟිලි තුඩක් යාන්තමට මලිතිගේ යෝනී දෙතොල මැද්දට තද කරමින්ය.

"මොකක්..?" ඔහුගේ ඇඟිලි තුඩ යෝනී දෙතොල මැත් කරමින්, ඇතුලත කන්‍යා සිවියේ දැවටුන වගක් පවා මලිතිට මෙවලේ නොදැනුණි. ඇගේ දෙවසන පුරාවට දෝං කාර දුන්නේ පුලස්තගේ ඒ අසම්මත වදන් පෙළය.

"හම්... මයේ එකත් අපේ අක්කා ඇල්ලුවා.." ඔහුගේ හඬ පෙරට වඩා විලිබරය.

"අපේ අම්මේ....! විශ්වාස කොරන්ටත් බැරුවා.. අකංඩ් යෑ ඕන කියැවුවේ..?"

"නැතුවා... මේ..., දැක්ක දේ අම්මා අප්පච්චිට කියනවය කියලා මම මයේ පැත්තට නම්ම ගත්තා.."

"උඹව කියන්ට වටින්තෙ නෑ නොවෑ... ඉතිං..."

මලිතිට ඇත්තේ විමනියක්ය. ඇයට දැන් පුලස්තගෙන් මිහිරක් දැනෙන්නෙ නැති තරම්ය. ඔවුනගේ අසම්මතයෙන් ඇගේ හිත ඉපිලය. ඇයට මැව් පෙනෙන්නේ ඔවුන් දෙදෙනාවමය.

එය කෙලෙසක වූවා දැයි අසා ගැන්මට ඇගේ හිත නොයිවසිල්ලෙන්ය. එබැවින් මලිති ලැමද මත ඇති ඔහුගේ අත සේම, යෝනිය මත ඇති ඔහුගේ ඇඟිලි තුඩත් ඉවත් කොට හරි, බරි හැහි ඉදගත්තේ, පුලස්තගේ මුහුණ දෙසබලමිත්ය.

පුලස්ත තමා ඒ දුටුව දේ, මව හා පියාට කියන වග පවසා, ඇයව බිය ගැන්වීය. ඔහු එලෙස කලේ වැඩිමහල් සොයුරියගේ දැඩි පාලනයෙන් මිදෙන්නටය. ඇයව අසම්මතයකට නම්මා ගැන්මට සේම, අවසන් මොහොත තෙක් ඇය එලෙස තමාට නතු වෙතැයි කියා පුලස්තගේ තුන් හිතකවත් නොවින.

"අනේ මලයා වදින්නම්..., කාටවත් කියන්ට නම් එපා.." මිනිලා පුලස්ත හමුවේ කඳු සලමින් වැඳ වැටුනාය.

"මට වැදිලෙන් ඇති වැඩක් නෑ.." පහත් වූ ඇයගේ හැට්ට කර අතරෙන්, දෙනන පුලස්තට හිනහුනේය. ඔහුට මැව් පෙනුනේ ඒ දෙනන අමුත්තාගේ දැනෙන් තැලුන, මිරිකුන අපුරුවය.

"මම ආයේ උඹේ කිසි වැරද්දක් අම්මා අපුච්චා එක්ක කියන්නේ නැතුවා" දහසක් පොරොන්දු ඇය පුලස්ත හමුවේ තැබුවාය.

"මට එවුවා කියැවුවත් එකයි නැතත් එකයි.." ඔහුට දැන් සතුටුය. ඇය දැන් තමා අනසක යටතේය.

වැඩිමහල් සොහොයුරිය නිසාවෙන් මිනිලා නිවසේ තරමක ආධිපත්‍යක් දැරුවාය. මව හා පියා වැඩි හරියක් ජීවෝනොපාය වෙනුවෙන් මහංසි වෙන බැවින් නිවසේ යුතුකම් බොහෝ විට ඉටු වුනේ ඇයගේ අතින්ය.

ඇයව කා හටත් පෙනුනේ තැම්මත් වර්තයක් ලෙසය. වාම් යුවතියක් ලෙසටය. නිවසේ බර හරි හරියට කරට ගත් යුවතියක් ලෙසටය. පුලස්තත් ඇයව මෙතුවක් දැක තිබ්බේ එලසින්ය. වැරද්දකට දඩුවම් කරත් ඇය නපුරු නොවින. මුදියන්සෙගේ වැඩි මහල් පුත් රනා සමඟ ඇයි හොඳැයියක් ඇති වග කාටත් රහසක්ද නොවින. කල වයස හරි නිසාවෙන් දෙපසින්ම එම සැබැඳියාට ලැබුණේ ආශීර්වාදයක්ය. දෙපස කැමත්ත වූයේ අනෙක් හේත් කන්තය අලලා දෙදෙනාගේ විවාහය කර දෙන්නටය.

එහෙත් සොහොයුරිය ගැන හිතේ මෙතුවක් ඇදි තිබුණ ඒ තැම්පත් හැදියාව එකතු වූ අභිංසක රූපය පුතලස්තගේ හිතෙන් මෙදින බැහැරව ගියේය. ඇගේ නිරුවත පුලස්ත ඕනෑ තරම් දැක ඇතත්, මෙදිණ ඇගේ ඒ හැසිරීමෙන් පුලස්තගේ හිත උමතු වුනේය. "ඉන්නේ නම් පිටිව මලක් වයේ.." ඒ වාම් තැන්පත් බවේ සඟවත් සිටින, ඇගේ කාමුකත්වයේ දෙවඟන පුලස්ත හරි හැටි දැක්කේ මෙදිනය.

"මම හිතාන උන්නේ රනා එක්කැයි කියලා උඹේ ඇයි හොඳැයිය..? මේකා කවුදැ..?" පුලස්තට ඔහුව ගම්තුලාවෙදි නුහුරුය.

"එවුවා වැඩක් නැතුවා.. වදින්නම්..., ආයේ එහෙවු දෙයක් වෙන්තේ නැතුවා. කයේ අතින් වත් කියන්නට නම් එපා මයේ මලයා.." හැඩුම් බව නිසාවෙන් බරවු නාසය මෙන්ම කඳුලත් ඇය ඉඟ රෙදිපටෙන් පිසද ගත්තාය.

"ඇත්ත කියපං.. ඒකා කවුදැ..? එතකොට දැන් රනා එක්ක උඹේ ඇයි හොඳැයියක් නැද්දැ..?" පුලස්ත කේන්ති ගිය වෙලාවක, රංචුවකදි හැර ඇයට මේ "උඹ" කීවාමය.

"එවුවා වැඩක් නැතුවා.. පොරොන්දු වෙයන් කයේ එක්කවත් කියනේ නැතුවය කියලා..?" ඇයගේ හිස ගිණිගොඩකය.

"උඹ ඇත්ත කිවැවුවේ නැත්තම් මට කියන්නට වෙනවා..." දැන් අනසක පුලස්ත අතේය.

ඇයට මුසාවක් කියනට නොහැක. රනා සමඟ හැසිරි අසු වුනා නම් ඇයට මෙය පැණයක්ද නොවේය. හැකි හැම වෙරක්ම දරා කර ගත යුතු වන්නේ සොහොයුරාගෙ මුවෙන් එය මවු පියන් වෙත යෑම වලක ගන්න එකය.

"ඒකා මේ ගමේ එකෙක් නෙමෙයි.." ඇය සත්‍යම කීවාය.

"එතකොට රනා එක්ක උඹේ ඇයි හොඳැයියක් දැණ් නැද්දැ..?" පුලස්තට දැන් ගැටලුව ඇත්තේ එතනය.

"ඒකේ වෙනසක් නැතුවා.." ඇයට බොරුවක් කියන්නට බැරිය. රනා එක්ක සබැඳියාවක් නැතයි කීම ඉදිරියෙදි ගැටලුවක්ය.

පුලස්තට දැන් කාරණය පැහැදිලිය. "මෙකීට ගිනියම්.." දැන් ඔහුට එය සැකක් නැත. දහවල දුටුව දෙයින්ම සොහොයුරියට කම් සැපය කොතරම් අවැසිදැයි, ඇය කොතරම් ඊට උනන්දු දැයි පුලස්තට දැන් හොඳ හැටි තහවුරුය.

"දැන් ඔය.., මේකා කොයි කාලෙක ඉඳන්ද..?" පුලස්තගේ හඬ සැරපරුශය.

"මයේ මලයා..., එවුවා වැඩක් නෑ නොවෑ... වදින්නම් කයෙන් එක්ක වත් කියන්නට නම් එපා" ඇයට අවැසි කෙසේ හෝ පුලස්තව සංසුන්කර ගැන්මය.

"ඇහුව දේට උත්තර දියො....."

"මුණ ගැහිලා ඇත්තේ දෙවතාවයි.." ඇය කීවේ මුසාවක්ය. මේ ඇහැලුම් කම වසරකටත් වැඩිය.

"උඹ කියන්නේ මුසාවක්... මම නොදැකා නෙමෙයි.. උඹලා දෙන්නා උන්නේ එහෙවුවට නෙමෙයි.." පුලස්තට එය වැටහුනේය.

"දෙයිම්පා.., මයේ මලයා.. ඔය දෙවන වතාව.." ඇය නැවතත් ඔහුගේ දෙපා මුලට පහත් වූවාය.

"ඒක වැඩක් නැතුවා... ඒත් වෙන එකෙක් මොකට රනා ඉදිද්දීත්..?" ඇය ඔහුත් සමඟ සිටියේ දෙවතාවක් යැයි කීවේ මුසාවක් වග පුලස්ත දන්නේය.

"එවුවා වැඩක් නැතුවා..., අනේ මයේ මලයා..." ඇයට ඒ ගැන සොහොයුරුට කියනට බැරිය.

"මේ., මේ., රනාගෙන් එහෙවු අඩුවක් ඇතුළුයි..?" ඔහුටත් සොහොයුරියගෙන් ඒ වගක් කෙලින් අසන්නට හිතේ සවියක් නැති තරම්ය. උස් හඬ තරමක් බාල වූයේ එබැවින්ය.

"එවුවා වැඩක් නැතුවා නොවෑ..." ඇයටද ඒ වගක් විලියක් ඇතුළු සොහොයුරු සමඟ කතා බහක් කොරන්නට බැරිය.

"නෑ.. මට දැනගන්නට ඕනෑ.." පුලස්තගේ හඬේ ස්තීරත්වය ඇතත්, තරමකට සංසුන්ය.

රනා සමඟ ඇති ඇගේ සබැඳියාවෙන් මෙහෙවු හොර රහස් තැන් නැතුවා නොවේය. රනා හතර පස් දිනකට වරක් වත් ඇයව කෙලසක හෝ තනිකොට ගන්නේය. රනාගෙන් ලැබෙන ඒ ලිංගික මිහිරද ඇයට අඩුවක් නැත්තේය. ඇය තම ප්‍රාණය දෙවනු කොට රනාට ආදරය ද කරන්නේය. එහෙත් මේ නොහොඹිණා බැඳීම කුමක් උදෙසා දැයි සොහොයුරුට හෙලිකරන් කෙලෙසකද.? ඇය හිත විලියෙන් ගැහෙමින්ය.

එහෙත් එය කෙලසක හෝ ඔහුව තමා වෙත නම්මා ගත යුතුය. පුලස්ථ පෙර තරම් සැඩපරුෂ නොවීම ඇයට දැන් තරමක සහනයක්ය. හිතට දිරිය ගත් මිනිලා සොහොයුරු හමුවේ යම් තරමකින් තම හිත කියා පෑවේ බේරුමක් නැතිම තැනය. ඒ පුලස්ත අසනා සමහර පැනයන් මඟ හරිමින් හා සොහොයුරෙකුට කිව හැකි තරමෙන් සංයමයෙන්ය.

හැබැව නම් ඇයගේ මේ නොහොඹිණා ඇසුර පැවතුනේ, ඇයට දැඩිව දැනෙනා ලිංගික සැපතේ අවැසිය උදේසාමය. රනාගෙන් තරම් සතුටක් ඇයට මේ අමුත්තාගෙන් නැතත්, ඇයට ඇවැසි වුයේ වෙනසක්ය. ඇය ඔහුගෙන් පැතුවෙන් එයම පමණක්ය.

"වදින්නම් මලයා අයෙ නම් භාරවුස්සනට එපා.. මම උඹේ එකුස උපං අක්කංඩි.. මම මේ.. විලියක් නැතුව කියැවුවා නෙමෙයි. නොකියා බැරි කමට කියැවුවා මිසසක්කා.." ඇයට දැන් සොහොයුරාගේ මුහුණ බලන්නටත් බැරි තරමේ විලියක්ය.

"මෙකී පට්ට වලත්තියක්... නොපෙන්නා හිටියට මේකිට එවුවා සරුවට ඕනෑ..., නැත්තම් එකෙක්ගෙන් සල්ලම් වෙද්දින් තව එකෙක් කිට්ටු කර ගනිවියැයි..?" පුලස්ත සොහොයුරියව දැන් හඳුනාගෙන හමාරය. ඇය මේ තවකෙකු සොයා ගෙන ඇත්තේ රනාගේ අඩුපාඩුවක් මත නොවන වගත් පුලස්තට පැහැදිලිය.

ඔහුට දැන් ඇයව පෙණෙන කෝණය වෙනස්ය. ඇය රාගිණියක්ය. දහවල දුටුව මතකයන් හා දැන් දන්නා ඇයගේ වර්තය මතින් පුලස්තගේ හිතත් මෙවලේ තරමක වංචලය. හිතට දහසක් දේ නැගෙන්නේය. හිත ගුප්තයාවෙන් තෙපුල් දෙන්නේය. ඔහුගේ හිත දැන් කුමක් කුමයෙන් ඔහුටත් අවනත නොවෙන්නේය.

"ඒ දුටුව ටිකෙන්ම මට දැණුනා උඹ කොහොම එකියක්ද කියලා..? හිතා ගන්නට බැරි උඹ මේ හංගාන හිටිය විදිය...?" ඔහුගේ හඬ දැණ් ලයාන් විතය. හිත අමුතු නිගැස්මකය.

"අනේ මලයා වදින්නම්.., කයේ එක්කවත් කියන්න නම් එපා. වරදක් උනා තමා.. ඒක අමතක කරපං.. මගේ ගැනත් වැරදියට හිතන්නත් එපා.. මං ආයේ එහෙවුවක් කරන්නේ නැතුවා.., උඹ කියන එකක්, කියන දෙයක් කොරන්නම්" ඇය නැවතත් කඳුලු පිරි දැසින් පුලස්තගේ දෙපා මුලට පහත් වූවාය.

ඇය දේපා මුලට පහත් වෙන විට පස්සට ගියත්, හැට්ට කරමනින් ඇගේ දෙනන මෙවරත් පුලස්තට පැහැදිලිව පෙනුනේය. ඉහ නැමුව පසුව ඇගේ නිතඹ වෙනදාට වඩා වටකුරුවත් මෙදින ඔහුට හිනාහුනේය. ක්ෂණයෙන් ඔහුට නැවතත්, මඩුවෙදි දුටුව සොහොයුරියගේ කාමුක බවත්, එහිදි ඇය පෑ දාංගලයත් මැව් මැව් පෙනෙන්නට ගත්තේය. ඔහුට ඉවසුම් නොදුන්නේම ඇය ලිඟුව උරා බිවු කාමුකත්වයෙ අපුරුවය. ඉන් පුලස්තගේ ලිඟුවත් අමුඩය ඇතුලත පණ ගැහුවේය. "උඹ කියන එකක් කොරන්නම්.." ඒ වදන් පෙළ ඔහුගේ හිතේ දෝංකාර දෙන්නට ගත්තේය.

"උඹ කියන එකක් කොරන්නම්.." ඒ වදන් පෙළ මතින් පුලස්තට දහසක් දේ මැවුනේය. දහසක් සැලසුම් හිතේ මතු වුනේය. "මැරුවත් එහුවකට ඉඩක් ලැබෙණවා බොරු.." එහෙත් ඔහුගේ යටිහිත එවැන්නකට ඉඩක් ලැබෙයැයි විශ්වාස ද නොකළේය.

"මහා ලොකුවක් ඕනැනෙත් නැතුවා.., ඉඳලා හිටලා නිදහසෙ හෙලුව බලන්නවත් ඉඩක් පාද ගන්නට ඇත්තම් ඒත් මදෑ.." හැන්ද දැන් තම අතේය. ඇයගෙන් කුමක් හෝ මිහිරක් ලබාගත යුතුය. "මෙකිට තියෙන ගිනියමේ තරමට මට කියලා උනත් නොදෙවිය කියලත් හිතන්න බැරුවා.." එය පිරික්සන්නට පුලස්තගේ අසම්මත හිත ඉස්මතු වුනේය.

"වදින්නට ඕන නැතුවා..." පුලස්ත ඇගේ උරහිසෙන් අල්ල ගත්තේය.

"පොරොන්දු වෙයන් කියන්නේ නැතුවය කියලා..?" ඔහුගේ හඬ නිව්විව සිත බවෙන්, මිතිලාට දැණුන සැහැල්ලුව අපමනය. ඇය උරහිස මත ඇති සොහොයුරුගේ අත අල්ල ගත්තාය.

"නෑ..., මම කයෙන් එක්ක වත් කියන්නට යන්නේ නැතුවා.." පුලස්තට නොදැණීම පියවරක් ඇය ඉදිරියට තැබුණේය.

"මයේ.. මලයා...." ඇයට දැණුන සැනසුම, සතුට නිමක් නැත. එම නිසාවෙන් මිතිලාගේ දැන සොහොයුරුගේ ගත වටා වෙලි ගියේ, හිත පහන්ව ගිය සහෝදර සෙනහසින්ය.

තම වගේ වෙලුන සොහොයුරියගේ හිස මොහොතක් මෘදු අත ගැ පුලස්තගේ හද ගැහෙන්නට ගත්තේය. සොහොයුරියගේ ලැමදේ මෘදු මෙලෙක් බව සේම, ඒ උනුහුමත් ඔහුගේ නිරුවත් උඩුකයට දැණෙනට ගත්තේය. "මේකීව මෙහෙමම පෙරල ගන්ට ඇත්තම්.., එහෙවුවක් උනත් මේකීට ආයේ කටක් ඇරලා මයේ ඒ වගක් දැන් කයේ එක්කවත් කියන්ට පුළුවනැයි.." පුලස්තගේ යටි හිතේ මෙතුවක් සැඟව සිටි රාක්ෂයා අවදි වුනේය.

මෘදු හිස පිරිමැදුන පුලස්තගේ දැන පිට මතට ආවාත්, මිනිලාට එහි අමුත්තක් නොදැණුණාය. ඇයත් වසර ගණනාවකට පසුව සොහොයුරුගෙ මේ සහොදර ලොංගතු ස්පර්ශයක් ලබණවාමය. ඇයගේ හිතත් දැන් සැනසුමේය. විලියක් ඇතත් වෙනදාට වඩා සොහොයුරු කෙරෙහි, දැන් හිතේ දැඩි ලොංගතු බවක්ය. දැඩි සහෝදර බැඳීමක්ය. ඇය ඔහුට තවත් තුරුළු වුයේ ඒ බැඳීමෙන්ය.

දිරියක් ඇතත්, ඇගේ පිටමත වූ දැන පුලස්ත ටිකෙන් ටික පහතට ගෙනාවේ ගැහෙන හිතෙන්ය. "මේකී කෑ ගහාවිද..?" ඔහුටත් බියක් නැතුවම නොවේය. එහෙත් හිතේ ඇවිස්සී සිටින යක්ෂයා දැන් ප්‍රහලය. "මේකී දැන් කෑ ගහන්නේ නැතුවා"

පිට මත වූ සොහොයුරුගේ දැන, ක්‍රමක් ක්‍රමයෙන් පහළ ඉහ අසලට පහත් වෙන විට නම් මිනිලාට අමුත්තක් දැණුණාය. ඒ තෙරපුම, ඒ ස්පර්ශය වෙනස්ය. ඔහුගේ හුස්ම ගැනීමේ හා හෙලීමේ වේගයත් අමුතූය. ඒ නරක හිතකින් යැයි කියාත් ඇයට හිතන්නට බැරිය.

එහෙත් ඔහුගේ දැන ඉහ රෙද්ද හා හැට්ටය මැද නිරුවත් බදේ නවතින විට නම් ඇගේ ගත තිගැස්සී ගියේය. දැණුන ඒ උණුහුම වෙනස්ය. දැන නිරුවත් බදේ නතරව තිබෙන කාලයත් වැඩිය. ස්පර්ශයත් මෘදු සේම ඇහිලි තුඩෙ හැසිරීමත් අමුතූය. ඇයගේ හිතට දැණුනේ දෙගිඩියාවක්ය.

එහෙත් ඇය, සොහොයුරුගේ ගත වටා වෙලි ඇති තම දැන ලිහිල් කොට මදක් පස්සට වෙන්නට හැදුවේ, පුලස්ත එවැන්නකට අර අදිනවා ඇතයි කියා තුන් හිතක වත් සැකයකින් නොවේය. හිතට දැණුන අමුත්ත නිසාවෙන්ය. සොහොයුරාගෙන් එවැනි අසම්මත නොහොබිනාවක් වෙනැයි ඇයට හිතන්නටත් බැරිය.

මිනිලා පසුපසට වෙන්ම පුලස්ත ඇගේ ඉහ දෙපසෙන් තරව අල්ල ගත්තේය. නොසිතුවක් නිසාවෙන් මිනිලාගේ ගත කෂණිකව තිගැස්සී ගියේය. ඇයට මෙවර නම් සොහොයුරුගේ හැසිරීම කෙරෙහි දැණුනේ සිහිං සැකයක්ය. එහෙත් එය පෙන්විය නොහැක. ඔහුගේ හිත කියන්නට බැරිය.

"උඹව මට විශ්වාසයි.. කියන්නේ නැතුවය කියලා.." ඇය පුලස්තගේ දැන ඉවත් කොට, මෙවලේ පසුපසට ගියේ හිතට දැණුන සැකයේ දෙහිඩියාවෙන්ය.

"කියන්නේ නැතුවා.., හැබැයි මේ.., මටත් ඕනෑ.." පුලස්ත ඉවතට යන ඇගේ අත අල්ල ගත්තේය.

"මොන වැයි..?" සැකය තරමක් තහවුරු නිසාවෙන් ඇගේ ඇගේ දෑස පුදුමයෙන් විසල් වුනේය. හඬත් වෙවුලන්නට ගත්තේ බියටමය.

"මේ.., එතෙත් දීඅපේ අක්කා උඟට කරපුවා.., මේ.., උඟට කරන්නට දුන්නුවා"

තමා මේ ඉල්ලුව තරම් දුරක් යන්නට ඇගෙන් කිසිදා ඉඩක් නොලැබෙන වග පුලස්ත දන්නේය. මහා දෙයක් ඉල්ලුවොතින් කුඩා ඉඩක් හෝ ලැබෙන්නට තියන ඉඩකඩ වැඩිය. ඇයට කේවල් කරන්නට ඉඩක් තැබිය යුතුය. පුලස්ත දැන් කපටිය. එහෙත් ඔහුගේ හදත් බියෙන් තරමකට ගැහෙන්නේය. මෙතරම් අස්මිමතකමක් ඔහුගෙන් මේ පළමුවරටය.

පුලස්තගේ වදන් වෙවුලිලී හා ගොත ගැසුනත්, ඔහු කීවේ කිමක්ද කියා මිනිලාට දැන් පැහැදිලිය. ඇයගේ ගතම ගිණිනෙන් දැවෙන්නට ගත්තේය. තමා කර ඇති වරද පවා ඇයට ක්ෂණයෙන් අමතකව ගියාය. හිතට ආ තරහවද නිමක් නැත. ඇගේ අත්ල වැරෙන් "වාටස්" හඬින් නැවතුවේ ඔහුගේ කම්බිබුල මතය.

"උඹ තිරිසනෙක්.. වල් බල්ලෙක්" ඇයගේ කේන්තියේ හඬ දෝංකාර දුන්නේය.

"එතකොට තෝ කරේ වලත්ත වැඩක් නෙමෙයිද..? දෙන්නෙක් එක්ක පසුරු අස්සේ රිංගන තෝත් බැල්ලියක්" ඇගෙන් ගුටියක් ලැබුණ ප්‍රථම වර මෙය නොවේය. ඕනෑ හැටියට ඇගෙන් තරවටු විද ඇත්තේය. එහෙත් මෙදින පුලස්තගේ හඬ කම්බුල් පහරේ සැරකම නිසාවෙන් උච්චතව ගියේය.

"මං වලත්ත වැඩක් කරා ඒක හැබෑව.., ඒත් තෝ වගේ තිරිසං කමක් කොරවුවේ නැතුවා. මම තොගේ එකුස උපං සහොදරී..., තෝ ඔය වලත්ත කම් වලට වෙන එකියක් අලගන්..." ඇයත් පරාදවන ලකුනක් දැන් නැත්තේය.

"හරි.. එහෙනම් උඹ එහෙමනේ..? බලාගනින් මම තොට කරනදේ..? හිටහං මහා එවුන් දෙන්නා එනකම්. මම රනාටත් කියනවා තෝ කරාපු වලත්ත කම" පුලස්තගේ හිත දැන් තරහවෙන් හා ලැජ්ජාවෙන් බරිතවය. ලැජ්ජාව වසා ගැන්මට තරහව දැන් ඔහු ඉදිරියෙන්ය.

පුලස්තගේ ඒ වදන් පෙළ ඇසෙත්ම මිනිලාගේ හද නැවතත් ගැහෙන්නට ගත්තේය. මෙය මවු පියන්ගේ කණ වැකුනොත් ඔවුනට මුහුණ දෙන්නට බැරිය. රනා දැනගත්තොත් දෙවසරකට වැඩි ඇසුර මෙතනින්ම නිමය.

පණට පණ ලෙසට ආදරය ඇතත්, රණාගේ වෙන්වීම උවත් දැන් ඇයට දරාගත හැකිය. ඒ වෙන්වීමත් කම් නැත. එහෙත් හිතේ තරහට රනා ගම් තුලාවේ කයි කතන්දර පතුරුවන්නට බැරි නැත. එය බයානකය. වසර දෙක තුනක පැවති ඇසුරක් කැඩී බිඳියාම ගම්මුට කතා ගොන්නක් වෙනු නොවනු මානය.

එසේ උවහොත් ආයේ මේ ගමේ වසන්නට බැරිය. කරන්නට වෙන්නෙ වස ගෙඩියක් කන්නට හෝ ගෙල වැලලා ගන්නටය. ඇගේ මුළු වතම එකම ගිණි ජාලාවක දැවෙමින්ය. කිසිවක් කර කියාගත් නොහැකි අසරණ වූ මිනිලාගේ හිත නැවතත් කඩා හැලුනේය.

"අනේ මලයා.. උඹයි මායි එකුස උපං උන්... මට එහෙවු තිරිසන් කමක් කරන්නට නම් බැරුවා.." කෙලසක වත් හිත හදාන වරකට වත් එවැන්නකට ඉඩක් දිය නොහැක. කුඩා කල සිට කවා පොවා උස්මහත් කළ තම දරුවෙක් වැනිය. ඇගේ හද කිරි ගැසී ගියේය.

"එවුවා මට වැඩක් නැතුවා.. බැරි නම් කියහං.." පුලතගේ හිත දැන් තරහව හා කාමයෙන් දැවෙන එකම ගිණිගොඩකය. ලැජ්ජාව ඊට වැඩිය. මවගෙන් පසුව, තමාට යුතුකම් ඉටුවුනේ ඇගෙන් වග පුලස්ථට දැන් අමතකය.

"අනේ මලයා එපා.. වඳින්නම්.." ඇගේ දැන නැවත එකතුව ගියේය.

"මම දැන් සැරයක් කියැවුවනේ.." ඇය අකමැති උවත් කම් නැත. ඇයව රිදවා හෝ බිය ගැන්විය යුතුය. පරාද වෙන්නට බැරිය.

ඔහුගෙන් සහනයක් නැත. මිනිලා මද වේලාවක් කල්පණාවේ යෙදුනාය. හිත හදාන ඔහුට අවනත වෙන්නට කොමත් බැරිය. එසේ නම් ඇත්තේ එක විසඳුමක්ය. දෙමවුපියන්ට, රනාට, ගම්මුන්ට ලැජ්ජාව පසෙක ලා මුහුණ දිය යුතුය. නැති නම් ගමෙන් පැන යා යුතුය. ඒත් නැති නම් සියල්ල සැහව යන්නට මරු තුරුලට යායුතුය. මිනිලා දහසක් දේ ගැටලා හිතට දැඩි තිරණයක් ගත්තාය.

"කමක් නැතුවා.., උඹ කියන එකෙක්ට කියපං. ඕන නම් මාව මරලා දාපං..., ඒත් එහෙවුවක් ගැවුන තිරිසංකමක් කරන්නං මට කොහොමත් බැරුවා" ඇය කඳුළු පිරි දැසෙන් බැලුවේ සොහොයුරුගේ මුහුණ දෙසය.

ඇය අවසන් වදන් පෙළෙන් පුලස්තගේ සියළු බලාපොරොත්තු බිඳ දමා හමාරය. පුලස්තට තවත් ඇය අබියස ඉදින්නට බැරිය. සියල්ල කණපිට පිට පෙරළන පුලස්තගේ හිත තරහව දැන් නිමක් නැත.

"එහෙනම් බාලාන ඉදිං මම කොරන දේ.." පුලස්ත මිදුලට බැස්සේ ඇගේ කඳුල මෙන්ම ඇගේ අසරණ කමද තුට්ටුවකට මායිම් නොකරය.

හිතේ තරහවක් ඇති බව සැබෑවය. එහෙත් සොහොයුරියට ගම්බලාවෙන්, නිවසෙන් අවනමුවක් වෙන කිසිවක් කරන්නට පුලස්තගේ තුන් හිතකවත් නැත. "එහෙනම් බාලාන ඉදිං මම කොරන දේ.." කීවේ දැණුන ලැජ්ජාව නිසාවෙන්ය. ලැජ්ජාව වසාගන්නට ඇයව බියවදා ගත යුතු නිසාවෙන්ය.

පුලස්ත නිවසෙන් ගිය අවසරයෙන් මිනිලා අහස පොළව ගැටලමින් දහසක් දේ සිතුවාය. එලෙස සිටියේ පෙම්වතා සමඟින් නම් ඇයට බියක් නැත. කාටවත් වරදක් කියන්නට බැරිය. ලැජ්ජාව පමණක්ය. එහෙත් මේ සතපවා ගත්තේ තම හිතේ, තම ගතේ ගිනියමය. තම අසම්මත වලත්තකමය. "දැන් එවුවා හිතලා වැඩක් නැතුවා..." ඇය සිතන්නට ගත්තේ මේ පැනය හමුවේ ඉදිරිය ගැනය.

සොහොයුරුට තවම ජීවිතය ගැන බරක් පතලක් නැත. මේවැන්නක් එළි වුනොතින් තම ජීවිතයට වෙන අවදානම ගැන ඔහු හිතන්නේ නැත. ඔහුට මේ පැනය ඉතා සරලය. ජීවිතය ගැන අවබෝදයක් නැති ඔහු තවම කුඩා එකෙක්ය. එබැවින් වැඩිම ඉඩක් ඇත්තේ මෙය හෙළිවීමය.

මවුපියන් දැනගත හොත් දඩවමක් විඳ බෙරිය හැකිය. එහෙත් රනා, ගම්මු දැන ගත හොත්, ආදරය මෙන්ම ගම්ම වසන්නටත් බැරිය. එලෙස නම් දැන් ඉතිරිව ඇත්තේ පෙර හිතට ආ විසඳුමය. ඒ මරණය තෝරා ගැනීම පමණක්ය.

රත් පැහැ සැඳෑ අඳුර කියා නොතකාම ඇය මෙදින හවස ස්නාය කළාය. නැවුම් රෙද්දක් හා හැටටියක් ඇඳ ගත සරස ගත්තාය. වෙනදාට වඩා වැඩි වේලාවක් ඇය කුඩා කණ්ණාඩිය හමුවේ තම මුහුණ දෙස බලා සිටියාය.

හොඳ හුස්මක් ඉහළට ගෙන, සැඳෑ අඳුරත් සමඟ මිනිලා බත් මුට්ටිය ලිප තබා තෙවරක් වැන්දාය. ඇයගේ හිත කීවේම "මේ තමා මම මේ ගෙයි ලිප තිබ්බ අවසන් බත් මුට්ටිය" යැයි කියාය. එබැවින් ඇය ඉහ රෙද්දේ කොනක ගැට ගසාගෙන සිටි කතෙරු ඇට අහුරත් අතට ගෙන, ලිප් ගල් තුනක් මැද ගිණිපාලාවේ උපාරුවට වැජඹෙණ බත් මුට්ටිය දෙස අවසන් වරට මඳ වේලාවක් බලා සිටියාය.

වටෙන් කොතරම් ගිණිදර දැණුනත්, මැටි මුට්ටියට වගක් නැත. තැම්බෙන්නේ ඇතුළේ තිබෙන භාල් ඇට පමණක්ය. "ජීවිතයත් ඒ වගේ" ක්‍රමක් ක්‍රමයෙන් තම පැණයේ තවත් පැතිකඩක් ඇති වග හිතෙන්නට මිනිලාට වැඩි වෙලාවක් නොගියාය.

දෑස බත් මුට්ටිය වෙත උවත්, මිනිලාගේ සිහිය වෙනතකය. ලිපේ ගිනිදර වැඩි බවක් ඇයට නොදැණින. ගිනිදර සැර වැඩි කමෙන් මෙදින බත් මුට්ටිය පෙන විසිරවමින් උතුරා ගියේ, මෙතුවක් යහමින් දැල්වුන ලිපත් ක්ෂණයෙන් නිමා දමමිණිය.

ගැබුරු සිතුවිලි රැනක සිටි මිනිලාට සිහිය ආවේ මෙවලේය. බත් මුට්ටිය උතුරා ලිප ගිනිදැල් නිව් යාම, තම පැණය දෙස වෙනස් කෝණයකින් බලන්නට ඇයට ඉඩක් හදා දුන්නේය. නිමෙෂයෙන් ඇයගේ හිත මෙම පැණයේ අනෙක් පස ගැන හිතුවේය.

සොහොයුරුට අවනත උවහොත් පැණයක් බොහොමයක් නිම වෙන්නේය. තමා මෙයට පසු බසින්නේ තම අකමැත්ත නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඔහු එවැන්නක් ඉල්ලා සිටියේ ඔහුගේ ඊට ඇති කැමත්ත නිසාවෙන්ය. ඔහු එකුස උපං සොහොයුරා නොවේ නම් තමා කිසිවෙකක් ඒම අවස්තාව පැහර හරින්නේද..? නැත. විටෙක ස්ව කැමැත්තෙන්ම එකඟ වෙන්නේය.

"මයේ ඇහත් මැටි මුට්ටිය වයේ ගිනිදර උහුලාන උන්නම් අහවරයි.. හාල වයේ තැම්බෙන්නේ මගේ හිත නොවැ..." ඇය මෙතුවක් අතේ ගුලිකරන් සිටි කතෙරු ඇට අහුර පසෙකින් තබා, නැවතත් ලිප ගිණින ඇවිළුවේ මෙවලේ නම් දෙබඩ් හිතකින්ය.

ගමේ කරක් ගසා පුලස්ත නිවසට ආවේ ගොම්මන් කරුවලේය. මවත් සමඟ පුලස්ත කිට්ටුවෙන් ගැවසෙන හැම වාරයකම මිනිලාගේ හිත ඇවිලෙන්නේය. කරන්නට දෙයක් නැත, මෙහෙවු ගිණිනකින් තවත් පිවිවි, පිවිවි ඉන්නට බැරිය. මොහොතකට ගත පිලිස්සෙන්නට හැරියොත් පැණය නිමය.

"අපේ අම්මා අද අප්පුවවා ලඟට යාහි.., ගියොතින් මම උඹේ ලඟට ඇවිත් යන්නං. එහෙවු බැරියමක් උනොත් හෙට දවාලට දෙන්නා හේනට ගිහාම.. අනික මේ... ආයෙමත් සැරයක් හිතලා බලපං උඹ මේ කරන පවුකාර වැඩේ කරනවද නැද්ද කියලම" පුලස්තගේ දෑස දෙස නොබලාම ඇය ඒ වගක් කියා හුස්මක් හෙළුවේ ඔහුගෙන් අවසන් වරටත් අනුකම්පාවක් ඉල්ලාය. එක බඩ වැල කඩාගෙන් ආ සහොදර ප්‍රේමයෙ නාමයෙන් ඔහුගේ හිතෙන් තෙත් බවක් පතාය.

සොහොයුරියගේ ඒ වදන් පෙළ ඔහුගේ හිතේ රැවු පිළිඳවු දුන්නේය. එම ඉල්ලීම ඉටු වෙතැයි කියා වූ අදහසත් ඔහුගේ හිතෙන් මේවන විටත් ගිලිහී තිබුණේය. එහෙත් සිදු වූයේ නොසිතුවක්ය. ඔහුගේ හිත ප්‍රීතියෙන් ඉපිළ ගියේය. ඇය නිදහස් කළ හුස්මේ පාවුන ඇගේ ආත්මය දුක, මදකුණු පුලස්තට නොදැණුනේය.

ඇගේ කාඞරය තුල රැයේ වෙන දහසක් දේ ඔහුට මැවී පෙනුනේය. පුලස්තට දැන් ඉවසුම් නැත. "අපේ අක්කා එන්නට ඕන නැතුවා.. මම එන්නම්.." මේ වෙනකම්ම ඇඟ පත හෝදා ගන්නට සිතා නොසිටියත්, ඔහු ගෙයි පිළිකන්නේ පිල්ලට මෙදින හිස ඇල්ලුවේ හදිසියෙන්ය.

වෙනදා තරම් ඉක්මණට රාත්‍රිය උදානොවීම පුලස්ත ගේ හිතට වදයක්ය. එහෙත් මිනිලාගේ හිත නම් දෙගිඩියාවෙන්ය. "අපරාදේ මම රැට එන්නට කියැවුවේ. හෙට බලමු කියැවුව නම් අභවරයි" ඇයට දැන් බියකුත් ඇත්තේය.

සැබවින්ම ඇය මෙදිණ රැය ගැන කීවේ පුලස්තට විශ්වසක් දැනෙන්නටය. එහෙත් දැණේ නම් රාත්‍රිය නොයෙනවා නම් හොඳය. මිනිලා තම කාඞරයේ දොර අඩවල් නොකොටම මෙදින යහනේ දිගා වූයේ ගැහෙන හිතෙන්ය.

පියාගේ දැතින් මහා ලාම්පුව නිමි නිවස අඳුරු වූ වග නොයිව සිලෙන් සිටි පුලස්තට දැණුනේය. එහෙත් නැගෙනිය නලවන මවගේ හඬ පුලස්තට ඇගේ කාඞරය තුලින් තවමත් හෙමිහිට ඇසෙන්නේය.

දවස පුරාවටම වැඩිමහලු දියණිය යටතේ සිටි බාල දියණියගේ කුස කිරෙන් පුරවා, තම උනුහුමෙන් නිදිකරවූ සඳා, බිලිදියගේ වත පොරෝණයකින් වැසුවාය. හිමියාගේ කාඞරයට යන හැම දිණක මෙන් මෙදිනත්, තම කාඞරයෙන් ඉවතට ආ ඇය මිනිලාගේ කාඞරයට එබුනාය. ඒ මෙම ගමන රහසක් විය යුතු නිසාවෙන් නොවේය. ඇය සොයා බැලුවේ වැඩිමහළු දියණියගෙන් පරිස්සමය.

මිනිලා සුව නින්දකය. අඩවල්ව ඇති මිනිලාගේ කාඞරයේ දොර හඬක් නොනැගෙන්නට වසා දැමුව ඇය ඉස්නොපුවේ ඇති හිමියාගේ කාඞරයට ගියේ ඇතුල් ගේ දොරත් පිටතින් වසා දමමින්ය.

හුරුරු පුරුදු ලෙස පියාගේ කාඞරයේ දොර වැසි යන හඬ ඇසුනත් පුලස්ත මද වේලාවක් නිහඬව සිටියේය. හෝරා කාලක් ගෙවී ගියේය. දැණේ වෙලාව හරිය. ඔහු යහනෙන් බැස, හොරහින් පිටුපස දොරෙන් එලියට ආවේ පියාගේ පියාගේ කාඞරයේ ජනෙල් කවුළුව අසලටය.

ඔහු හෙමිහිට කණ් දුන්නෙය. ඇතුලතෙන් ඇසෙන දෙදෙනාගේ ආදර මුකුලුව පුලස්තට පැහැදිලිය. බිය වෙන්තට දෙයක් නැත. මව නැවත පැමිණෙන්නේ නැගෙනිය ඇහැරෙන්න කිට්ටුව අලුයමේය.

කලුවරයේම තම කාඞරයේ දොර විවර වෙන වග දැණෙන විට මිනිලාගේ හද ගැහෙන්නට ගත්තේය. මුහුණ නොපෙනුනත් එන්නේ කවුදැයි ඇයට සැකයක් නැත. ඇයගේ හිත පිළිකුලෙන්ය. එහෙත් මෙයට මුහුණ දිය යුතුමය.

"අපේ අක්කා බුදිද..?" පුලස්තගේ හඬ මෙවලේ ලයාන්විතය.

"නැතුවා.." ඇයගේ හඬ සිහිං ඉකිබිඳුමක්ය.

"අක්කා අඬන වැයි..?" පුලස්ත හෙමිහිට යහන පැත්තක ඉඳ ගත්තේය.

"අඬනවා ඇරෙන්නට මං දැන් වෙන මොකක් කොරන්නද..?" ඇය මුණින් අතට හැරුනේ ඉහ පහළ වැසි ඇති පොරවනයත් සකස් කොට ගනිමිණිය.

"මං දන්නවා අක්කයේ මණාපයක් නැති වග. ඒත් මයේ හිත ඉවසන්නේ නැතුවා.." ඔහු තම සැබෑ හිත මෙවලේ හෙලිකලේය.

"කමක් නැතුවා.. ඕන දෙයක් ඇත්තම් කරාන ඉකමන් කොරලා ගියා නම් අහවරයි" ඇය දෑස නැවතත් තදින් පියා ගත්තාය. ඒ සොහොයුරුගේ නොහික්මුණ පිම්ම ඇය දන්න නිසාවෙන්ය

"ඩිංගක් මම මෙතනින් ඇලවෙන්නද..?" මලිති නිසාවෙන් ඔහු දැන් ගැහැණු හිත් මඳක් අදුනන්නේය. හදිසියෙන් වෙන්තේ අවැඩක්ය.

"හම්.." මිනිලා සිතුව ලෙස පුලස්ත ඉක්මණ් නොවුනේය. ඇයට ඒ ගැන දැණුනේ පුදුමයක්ය. මිනිලා යහනේ කෙලවරට වෙමින් පුලස්තට ඉඩක් සැකසුවේ හිතකින් නොවේය.

ඇයගේ කොට්ටයේ පසෙකින්ම මතම හිස තබාගත් පුලස්ත මිණිත්තුවක් දෙකක් නිහඬව සිටියේය. ඒ නිහඬ බවෙන් දෙදෙනාටම ඇසුනේ තම හුස්ම ගැණිමේ හා හෙලිමේ සිහිං හඬවල් හා නරියන් රංචුවකගේ ඇතින් ඇතින් ඇහෙන මුසල පමණක්ය. "ආව දෙයක් කොරාන යන්නෙත් නෑ" ඇයට ඇවැසි වන්නේ ඉක්මණ් කොට මෙයින් ගැලවෙන්නටය.

"අපේ අම්මා ආයේ එන්නට ඉඩක් නැතුවා නෙමෙයි" මව දැන්ම නොයෙන වග ඇය දන්නේය. එහෙත් මොහුගේ දීර්ඝ නිහැඩියාව මිනිලාට වදයක්ය.

"නභා ඇහැරෙන්නට කිට්ටුව තෙක් ආයේ අපේ අම්මා එන්නේ නැතුවා.." ඔහු එය තැකීමක් නොකළේය.

"එහෙනම් ඒ වගත් දන්නවා..?" මිනිලා කඳුලු මතින් පෑවේ අවඤාසහගත සිනහවක්ය.

"මොකෑ ඒ වගක් නොදන්නේ..? මං පොඩි එකෙක් කියලා හිතවුවද..?" පුලස්තත් පෑවේ සිහිං සිනහවක්ය.

"ඒක නම් හැබෑව.. කවුදෑ හිතන්නේ ඇකේ ගහන් හදාපු එකා, ඇටෙන් පොත්තෙන් පණින්ට කලියෙන් මෙහෙවු තිරිසං ගිනියමක ඇවිලෙයි කියලා" ඇය මෙවලේ දුන්නේ වැඩි මහල් සොහොයුරියගේ සුපුරුදු ඔව්දනය.

"ඔය කාගේ, කාගෙන් හිත්වල ඇති කොයි ඇවිලිල්ලත් දැන් ආයේ කියලා වැඩක් නැතුවා නෙව...?" පුලස්ත ඇගේ හිස මෘදුව අත ගැවේය.

පුලස්තගේ ඒ වදන් පෙළෙන් මිනිලාගේ මුව ඉබේටම ලොප් වුනේය. ඔහුත් සමඟ දැන් වාදයකට යා නොහැක. ඔහුටත් දැන් එකට එක කියන්ට ඇත්තේය. "මම උඹ වයේ තිරිසන් වැඩ කරන්නේ නැතුවා" යැයි ඇයට කියන්නට හිතූනත්, ඒ කතා බහෙන් නැගෙන වාදයෙන් නැවතත් වෙන්වේ තවත් හිත් රිදීම් පමණක්ය. එබැවින් නිහඩව සිටීම යහපත් යැයි මිනිලා සිතුවාය.

මද වේලාවක් මෘදුව සොහොයුරියගේ හිස අත ගෑ පුලස්ත හදිසියක් නැතුවම තම අත ඇහිලි තුඩු හෙමිහිට කිටු කලේ ඇගේ දෙකම් පෙති යටටය. ඔහු ඇගේ දෙකම් පෙති පහලත් ගෙලවට ටත් ඇහිලි තුඩු ගෙන ගියේ මෘදුවටය. ඒ ඇයටත් නොදැණෙන තරමේ පරිස්සමටය.

සොහොයුරුගේ ඇහිලි තුඩු ගෙල මත ඇදෙන මෘදු බවත්, දෙකම් පෙති යටි පැත්තට දැණෙන සිහිං තෙරපුමත්, පිළිකුලත් සම්භින් මිනිලාට ගෙන දුන්නේ කිතියක්ය. ඇය හිස දෙපසට කරමින් හා ගෙල හකුලවා ගනිමින් එය වලක ගන්නට ගත්තේ සියුම් උත්සහයක්ය.

"මොකෑ සණිපයක් ඇතුවයි..?" පුලස්ත ගේ හඬේ සිහිං සිනහවක්ය.

"මට උඹෙන් සණිපයක් දැණෙනේ නැතුවා වයෙම, ඕනෑනෙත් නැතුවා.. මට බුදිය ගන්ටයි ඕන.." ඇය කීවේ සැබෑවය. හිතේ ඇත්තේ පිළිකුලක්ය. ඇවැසි මොහුව ඉක්මන්කොට පිටත් කර ගන්නටය.

"අපේ අම්මා වයෙමයි..? කිතිය නම් අඩුවක් නැතුවා" ඔහුට හදිසියක් නැත.

"ඒ වගත් දනවා එහෙනම්..?" මිනිලා නැවතත් අවඤාසහන සිනහවක් පෑවේ ඔහුගේ අත ගෙලමතින් ඉවත් කරමිණිය.

"ඒ වගත් දනවා එහෙනම්..?" සොහොයුරියගේ මුවෙන් පිට වූන ඒ වදන් පෙළෙන් පුලස්තට කරුණක් පැහැදිලි වුනේය. ඒ ඇයත් ඒ වගක් දන්නා බවය. ඉන් ඔහුගේ සිතට දැණුනේ සතුට මුසු වූන උණුහුමක්ය.

"අපේ අක්කත් එහෙවුවක් දන්නවා එහෙනම්..?" පුලස්ත සිහිං සිනහවෙන් ඇගේ ඇලයට හැරුනේය.

"හැමොගෙම හින් තමංයේ වයේ තිරිසණය කියලා හිතන්ට එපා.." ඇය කීවේ ඇනුම් පදයක්ය.

"මම ඇහැවුවේ දන්නවා නේද කියලා මිසක්කා වෙන මොකුවත් නෙමෙයි..?"

"දෙයක් තියෙනම් කොරගෙන ගියා නම් අහවරයි. හැමොම උඹ වයේ කියලා හිතන්නට එපා" ඇය පුලස්තට පිටුපා හැරුනෙ කේන්තියෙන්ය.

"ඕන් ඉතිං.." පුලස්ත ඇයව නැවත මුණින් අතට හරව ගත්තේ ඇය කෙරෙහි කේන්තියක් නොපා ලෙංගතු කමෙන්ය.

"කියන දේ අහපංකෝ.., අම්මා අපුවවා වයෙම මමත් පොඩි එකියයි, ගෙයි වැඩ කන්දයි එක්ක දවසෙම නහිනවා. මටත් බුදිය ගන්නට ඕනෑ..." ඇය කීවේ සැබෑවක්ය. පැතුවේ ඔහුගෙන් අණුකම්පාවක්ය.

"ඒ විතරක් යෑ..., අද අනෙක් කාරියටත් නැහුන නැහිල්ලම මදෑ මහංසිය දැනෙන්නට.." පුලස්ත මෙවලෙන් පෑවේ සිහින් සිනහවක්ය.

"උඹට දැන් මයෙන් මොනවද ඕනෑ..?" ඉවසා සිටිය නොහැකිම තැන මිනිලා තම හඬ තරමක් බර කොට ඇසුවාය.

"මට අදම අහවරක් කර ගන්නට හදිසියක් නැතුවා.." ඔහුගේ කළබලයක් නැත.

"මොකක් උනත් එක් දවසකින්, මෙකෙන්ම අහවරයි සේරොම" ඇය එය කීවේ ස්තීර කොටය.

"හම්..." පුලස්ත කිසිවක් නොකියුවේය.

මේ සිටින්තේ මිනිලා සිතුව සොහොයුරු නොවෙයි. ඇය සිතුවේ පුලස්ත පැමිණි විගසම අවැසි කරුණුට බැස අවසන්ක් ගර ගනිව් යැයි කියාය. එහෙත් එය ඵලසක නොවෙයි. මෙය මහත් වදයක්ය. එහෙත් දැන් තරහා කරගන්නටත් බැරිය. වෙලාව ගෙවෙන්නට ගෙවෙන්නට හිතට දැණෙන පිළිකෙවු බවේද අඩුවක් නැත.

"අහැවුව දේට උත්තරක් දුන්නේ නෑ නොවැ..?" පුලස්ත නැවතත් ඇගේ දෙකම පෙනි පහළට ඇහිලි තුඩ තැබුවේය.

"වදින්නම්..., මේ අහපං.. මැරෙණ්ට බැරි කමට මිසක්කා..., මේ තිරිසන් වැඩට මං කැමත්තකින් ඉඩක් දෙනවය කියලා හිතන්ට එපා. මම මේ හිත හදාන ඉන්නේ පිළිකෙවු බව යටකොරාන. මට වදයක් මේක" ඇය උත්සහා කරන්නේ ඉකමණින් ගැලවෙන්නටය.

"මම ඒ වගක් ඇහැවුවේ නෑ නොවැ.. ඇහැවුව දේට උත්තරක්.." පුලස්තගෙ හඬ හදිසියක් මෙන්ම කේන්තියක්ද නොවින.

ඔහුගෙන් ගැලවෙන්නට බැරිය. ඔහුට අවිශ්වාසි හිතෙන, බොරු පිළිතුරක් දෙන්නටද බැරිය. එයින් වන්නේ මේ ගොඩනඟාගත් විශ්වාසය බිඳියාමත්, කතාව තවත් දිග් ගැසීමත්ය. අවැසි වන්නේ විශ්වාසි බව දිනා ඔහුව ඉකමණ කොට පිටත් කොට ගැන්මය.

"හම්.. දෙතුන් විටක් ඇහැ ගැහිලා තියෙයි.." ඇය කීවේ ඇවැසි තරමටය. වරක් දෙවරක් ඇස ගැටීම අහඹුවක් උවත්, හත් අට විටක් ඇය ලද අවස්තාවෙන් ප්‍රයෝජනයද ගෙන ඇත්තේය.

"කොහෙද්දී...?"

"ගෙයිම මිසක්කා වෙන කොහිද ඉතිං.." ඇය පිළිතුරු දෙන්නේ නොදි බැරි කමටය.

"දවලක..?"

"හම්..." කතාව දිග් ගස්සා ගැන්මට ඇයට හිතක් නැත.

"ලහ පාත දිණේක..?" පුලස්තට දැන් සතුටුය.

"නැතුවා.. හත් අට මහකටත් කලියෙන්.. එවුවා මොකටෙයි මෙතෙන්නට" මේ මුසාවක්ය. ඇය මසකට පෙරත් දැක තිබුණේය.

"ඇහැවුවේ කාරණයක් කියන්ට.."

"ඒ මොකක්..?" මේ ගැහැණු ඕපා දූපයේ ඇල්මය.

"අපේ අක්කා දන්න වැයි මේ.., අපේ අපුව්වා යසවති අත්තමා එක්කත් ඇහැලුමක් පානවය කියලා..?" පුලස්ථට ඇගේ ඊට ඇති උනන්දුව දැණී සිහිං සිනහවක් නැගින.

"මේ.., හරියටම දන්න වැයි..?" ඇයගේ ගැහැණු හිත තරමකට ඒ ඕපාදූපයෙන් අවදි වුනේය. එය දැනගැන්මට ඇයට ඇතිවූයේ සියුම් හදිසියක්ය.

මේ වන තෙක් ඇය එවැන්නක් දැක නැත. ඇයට ඇත්තේ සැකයක් පමණක්ය. එබැවින් ඇයටත් "හරියට දන්න වැයි..?" කියා ඇසුනේ ඉබේටමය. මේ ගැහැණු කමය.

"හම්... දෙතුන් වංගියක් දැකලා තියෙයි.." පුලස්තගේ සතුව ඉහවහා ගියේය. ඇය දැන් කතා බහට උනන්දුය.

"කොහෙදී..?"

"හේනේ පැලෙදී..?"

"මේ.., මේ..., හොඳටම මේ.., දැක්කයි" මිනිලාට අවැසි වූයේ එය නෙත් දෙකින්ම දුටුවාද නැති නම් සැකයක්ද යැයි කියා සැක හැර ගන්නටය.

"නැතුව ආයෙ.., ඒ විතරක් යැ..? මේ, අපේ අම්මත් උන්නා නොවූ එවලේ පැලේ" ඔහුගේ වදනුත් මෙවලේ තරමකට පැටළුනේය.

"මොකක්..?" ඇය ඉඳ ගත්තා නොව, ඇයට යහනේ ඉබේටම ඉඳ ගැණුනාය.

"හම්...." පුලස්තට සියුම් සිනහවක්ය.

"මුසාවක් නෙමෙයි..?" අඳුර නිසාවෙන් මුහුණ නොපෙනුනත් ඇය පුලස්තගේ මුහුණ දෙස බැලුවේ එක එල්ලේය.

"මොකට ආයේ මුසාවක් කියන්නේ.."

"වෙනට බැරුවා..." ඇය පුලස්ත හිස තබාගෙන සිටි කොට්ටය ගෙන යහන් විට්ටමට තබා හේතු වූවාය.

"දුටුව එක නොවූ කියැවුවේ.."

පියාගේ හා යසා අත්තම්මාගේ ඒ සබැඳියාව මවට රහස්‍යක් නොවන වග ඇය දැන සිටියාය. ඇයට පුදුමය වූයේ මව ලඟ පාතක සිටියෙදීම එවැන්නක් සිදුවීම විශ්වාස කළ නොහැකි කමෙන්ය. එහෙත් මෙතුවක් තමාට සැක හිතූන කරුණු කාරණා එක පෙලට සිහිවෙන විට "කියන්නේ බෑ ඒක.." ඇයි කියාත් ඇයට නොසිතූනාමත් නොවේය.

"මේ උඹ කියන්නේ මේ... දෙතුන් දෙනාම මේ...,මේ.." ඇයට සොහොයුරු කම නිසාවෙන් ඒ වගක් එක එල්ලේ අසන්නට බැරිය. වදන් ගොතය.

"ආයේ අහනවා.. තුන් දෙනාම එක මැස්සේ ඕන්" ඇය අසන්නට හැදූවේ කුමක් දැයි පුලස්තට වැටහුනේය.

"ඒකත් එහෙමෙයි එහෙනම්" ඇගේ හිතට දැණුනේ අමුත්තක්ය.

මෙතුවක් වූ අදුරු බව පරයා මිනිලාගේ මුහුනෙ ඇදුනේ සිනහා රැල්ලක්ය. අදුර බව නිසාවෙන් ඒ සිනහා රැල්ල පුලස්තට නොපෙනුනත් ඇගේ හඬේ වෙනස නම් පුලස්ත හරි හැටි අදුන ගත්තේය.

"අනෙක මේ..., අපේ අම්මයි යසා අත්තමා අතරත් එහෙවුවක් වෙනවා.."

"මේ..., මේ.. ගැණු.. ගැණු.. වයෙ මේ.." ඇයට ඒ වග කෙලින් අසන්නට බැරිය. එහෙත් ඇයට කලක සිට ඒ ගැනත් තිබ්බේ සැකයක්ය.

"ආයේ අහනවා... එවුවැයි නම් දෙන්නා තකට තක ආයේ " පුලස්තත් යහන් විට්ටමට හේත්තු වුනේය. හිත දැන් සතුටෙන් ඉපිලය.

"මොකක්..? කවුදැ..?" පුලස්ත ඒ ගැලපුවේ තමාව හා මව ව යැයි කියා මිත්ලාට සිතූනාය.

"අපේ අම්මයි.. යසා අත්තම්මයි. නැතුව ආයේ වෙන කවුදැ...?"

පුලස්ත මෙදින මේ කාඹරයට පැමිණ සිටිනේ කුමන අරමුණක් උදෙසාදැයි කියා මිනිලාට දැන් අමතකය. හෙලිවන සමහර කරුණු කාරණා මිනිලාට නැවුම්ය. දෙනාම මෙතරම් කිට්ටු බවකින්, මෙවන් අදහස් හුවමාරුවක් හා විවෘත කතා බහක යෙදෙන්නේ ප්‍රථම වරටය. ඇගේ හිතත් මෙතුවක් වූ කතා බහා මතින් ඇයටම නොතෙරුණ සිහිං උත්තේජනයකින්ය. ඒ සෑම දන්නා ඔහුගෙන් අසා හිතේ සැකය තහවුරු කරගන්නට ඇයට දැන් හිතය.

“දෙන්නා එක විටත් මේ..., මේ..., අප්පුවවා එක්ක මේ...” පැහැදිලි කොට ගන්නට අවැසි උවත් ඇයට එය කෙලින් අසන්නට බැරිය.

ඇගේ ඇවැසිය කුමක් දැයි කියා පුලස්තට දැන් සැකයක් නැත. ඔහුටත් එය සතුටක්ය. පුලස්ත තමා ඒ දුටු තුන් එකතුවේ ඇසුර කියා පෑවේ, තම අඩුවැඩියත් මනා කොට එයට එක් කරමින්ය. ඒ සොහොයුරියව තමා වෙත නම්මා ගන්නට ලැබුණ මේ මඟ අවස්තාව බිඳුවකුද අප්තේ නොහරිමින්ය.

"මේකා තියන්ට වටින එකෙක් නෙමෙයි..., හිවංය කියලා හිතාන උන්නට මේකා වලත්ත කෙරුවාවල් වලට මහා එකෙක්ටත් අන්තයි.." විටෙක පුලස්තගේ පැහැදිලි කිරීම් මතින් ඇයට සිනහවක් නැගුණාය. තවත් විටෙක මැවෙන ඒ සිද්දි දාමයන්ගෙන් ඇයට උණුහුමක් දැණුණාය. හිතට උණුහුම් සමහරක් සිද්දීන් තවත් පැහැදිලි කොට ගන්නට දහසක් පැනයන් හිතේ ඉපදුනත්, විලිබව නිසාවෙන් ඇය නිහඬව සිටියාය. එහෙත් කාමුක නොවන දැන දෑ ගැන්මට ඇය දෙවරක් නොසිතුවාය. ඇයගේ වඩාත් හිත ගත්තේ නම් මවගේ ඇති සමලිංගික ඇසුරේ තතුය.

"සැකයක් තිබ්බට මං හිතවුවේ නැතුවා.. මේ..., යාසා අත්තමයෙයි අපේ අම්මයෙයි එහෙවු පළභිලවුවක්" ඇයට දැන් සියල්ල පැහැදිලිය. එතෙක් මෙතෙක් වූ සැකය තහවුරුය.

"කොහොමෙයි අපේ අක්කට සැකක් හිතුවේ..?"

"නඟාව ලැබෙන්නට ඉද්දි... දවසක් මම දුටුවා අපේ අම්මයේ ඇගේ අත්තම්මා තෙලක් උලනවා. මට ඒ තෙල් උලාපු විදිය ඇල්ලුවේ නැතුවා. අනෙක මේ කොයි වෙලෙන් අපේ අම්මා යසා අත්තම්මා එක්ක කුටු කුටුව.

අපේ අම්මා දැණුවත්ව අප්පුවවා යසා අත්තමා අලහට යන එකක් ඇරෙන්නට, ගෑණු දෙන්නා අතරේ මෙහෙවු සංගියක් තියේය කියලා හිතවුවේ නැතුවා " ඇයත් මෙවලේ තම හිතේ ඇති දේ හෙළිකලාය.

සෑම ගැහැණියක්ම මෙන් මිනිලාගේ හිතෙන් එවැනි ශූංභාර කතා බහකට ඇති පොදු ආශාව ඇයට නොදැණීම ඉස්මතු වූවාය. ඇයට ඒ කතා බහා තුලි සිහිං මිහිරක් දැණුණාය. ඇයට පුලස්ත කාමරයට ආ කරුනත් දැන් ටිකක් අමතකය. පුලස්ත කෙරෙහි වූ නොපහන් සිතුවිලත් ඇගේ හිතෙන් දැන් තරමකට පහවය. ඇයට නොදැනීම ඇගේ හිත දැන් තරමක සැහැල්ලුවේය. දැන් උනන්දුව ඇත්තේ තමා නොදන්නා, එහෙත් ඔහු දන්නා දේ ඔහුගෙන් මතුකර ගන්නටය. එහෙත් විලිබව නිසාවෙන් සමහරක් කරුණු ගැන ඇයට පැනයන් ඇසෙන්නෙ වටෙන් ගොඩෙන්නය.

"එදා දකිනකම්ම මම නම් ඒ වගක් දන්නේ නැතුවා. ආයේ ඒ දුටුව එක මට හිතයක් වයේ.." ඔහුත් තම හැබෑ හිත කීවේය.

"ලඟදි දැක්කේ නැතුවයි.. මේ..., මේ... තුන් එක්කාසුව..?" ඇය දැන් ඒ වගක් දැනගන්නට උනන්දුය. මේ ගැහැණු පොදු හිතය.

"තුන් එක්කාසුවක් තියා.. මේ..., ගැණු එකතුව වත් හත් අට මහකින් දැක්කේ නැතුවා... දැන් පරිස්සම වයේ" ඔහු කීවෙන් මුසාවක් නොවේය.

"මේ..., අපේ දෙනයේ එක්කාසුව වත්.." තමා මෙවැනි පැනයන් අසන්නේ ඇයි දැයි කියාවත් ඇයට නොතෙරුනාය.

"එවුවා නම් වැරදුනේ නැතුවා.." පුලස්ත පැවේ සිතහවක්ය.

"මේ..., උඹේ හිත මණාපයි වයේ එවුවා දකින්නට..?" ඇයටත් නැගුනේ සිතහවක්ය. එලෙසම ඔහුගේ සැහැල්ලු පිළිතුරු නිසාවෙන් ඇගේ හිතටත් අමුත්තක්ය.

"ආයේ අහනවා... එහෙවු වගක් දැණුනොත්... ආයේ අත අරිනේ නැතුවා.." ඔහුටත් සොහොයුරියගේ මේ කුළුපග බව සතුටක්ය. ඔහු කිසිවක් සඟව නොගත්තේය.

"මේ..., මේ..., අම්මා අප්පව්වි වෙච්ච කොට, එහෙවු එකෙන් මේ.. හිතට අපුලක් දැණෙන්නේ නැතුවයි..?" ඇය යන්නමට පිරික්සුවේ ඔහුගේ හිතය.

මේ කතා බහා සොහොයුරෙක් හා සොහොයුරියක් අතර අසම්මතය. එහෙත් මිනිලාට දැන් එය වැටහෙන්නේ නැත. ඇයට තම එකුස උපං සොහොයුරා සමඟින් වෙන මේ කතා බහා වෙනෙකෙකු සමඟ කරන කතා බහකට වඩා මිහිරක්ය.

"සත්තම නම් එහෙවු අපුලක් දැණෙන්නේ නැතුවා.. හිතට මිහිරක් මිසක්කා.. අපේ අක්කට එහෙම අපුලට දැනෙන වැයි..?"

පුලස්ත ඇසුවේ මිනිලා නොසිතුව පැනයක්ය. පුලස්ත කුට ලෙස ඇයව තම ගැටයට හසුකොට ගත්තේය. එහෙත් ඇයට තම හැබෑ හිත ඇයට හෙළිකරන්නට බැරිය. මහ ඇරිම යහපත්ය. නැත්තම් තම වර්තය තවත් එයින් කිළිටු වන්නේය.

"මම එහෙම බලනවැයි... ඒ කියැවුවේ දෙතුන් වංගියක් ඇහැ ගැටුනා කියලා මිසක්කා.." ඇය එම පැනය හෙමිහිට මහ ඇරියාය.

"ඇහැවුවේ ඇහැ ගැටුන වෙලාවෙදි වත්..?" පුලස්ත මේ පැනයන් නගන්නේ ඇයගේ හිත දැන් නොදැන නොවේය.

"ඒක මට කියන්නට දැණෙන්නේ නැතුවා.. මම එතන රැදුනේ නැතුවා.." ඇය කීවේ මුසාවක්ය.

"මං දන්නවා නොකීවත් මේ.., මේ.., අක්කයේ හිතත් එහෙවුවට මණාපයි කියලා. ඇත්ත කියන්නට.. දැන් හංගාගෙන වැඩක් තියෙයි යැයි..?" පුලස්ත ලෙංගතු බවක් පැවේ විශ්වාසය තහවුරු වෙන්නටය.

ඔහුගේ ලෙංගතු කම හමුවේ මිනිලා ඔහුට දපනේ වැටුනේ නොදැනීමය. ඇයටත් නොදැනීම ඔහුකෙරෙහි විශ්වාසී බවක් දැණුනේය. හිතට ගුප්තියාවක් දැණුනේය. එහෙත් "වෙනසක් මිසක්කා.. විශෙෂ කැමත්තක්, අකමැත්තක් නැතුවා.." ඇය මෙවලෙන් තම හිත හංග ගත්තාය.

"අම්මා අප්පුවියේ ඇරෙන්ට අපේ අක්කා වෙන කාගෙවත් එහෙවුවක් දැකලා තියෙද..?"

"නැතුවා... අපෙ දෙන්නයේ විතරයි" ඇය මේ කීවේ නම් සැබැවක්ය. ඇයට දැන් සැනසුමක් ඇත්තේ තම මුහුණ පුලස්තටත්, ඔහුගේ මුහුණ ඇයටත් නොපෙන බැවින්ය.

"බලන්ට වාරයක් ආවොත් එහෙම මණාප යැයි..?" පුලස්තට ඇගේ හිත දැන් සැකයක් නැත. ඔහුට සිහිං සිතහවක් නැගුනේය.

"විලිසංගයක් ඇතුව උත්තර දෙන්නට පුළුවන් එවැයි මේ අහන්නේ..? මට බැරුවා එවුට උත්තර ගස් බදින්නට" දැන් ඇයටත් මුසාවක් කියන්නට හිතක් නැත. හිත නම් නිසි උත්තරයම දෙන්නටය. එහෙත් ඇයට දැනෙන විලිය සුළුපටු නැත.

"අයේ දැන් අපි දෙන්නා අතර මොකට රහසක්.. මාව විශ්වාස නැතුවයි..?" පුලස්ත තම විශ්වාසය පැතුරුවේය.

ඔහු කීවේ සැබැවක්ය. දැන් ඔහුව අවිශ්වස කරන්නට තරම් දෙයක් නැත. අන් කවරෙකුටත් වඩා ඔහු දැන් ඔහු තමා ගැන දන්නේය. රනා වත් මෙතරම් කාලයට මෙතරම් විවෘත බවක් පෙන්නා නැත. ඔහු දැනටත් ඔහුගේ හිත වමාරා අභවරය. එහෙත් ඇයගේ හිත ගුප්තියාවෙන් ඇත්තේ සොහොහුරු බැඳීම නිසාවෙන්ය. මෙවන්නක් තව කෙකුහා මෙතරම් විවෘත කතා බහක යෙදි නැති කමේ නුහුරු බවය. එහෙත් කකියන හිතනම් ඇගේත් ගැහෙන්නේය.

"අවිශ්වාසයක් නැතුවා... සත්තනං මේ..., මේ..., කවුදැ එහෙවුවකට අකමැති.." ඇය එලෙස කීවේ නම් තම මුහුණ ඔහුට නොපෙන වගට සක් සුදක් සේ ස්තීර උවත්, විලි බරිත සිනහා මුහුණ කොට්ටයෙන් වසා ගනිමිණිය.

ඇගේ මේ නිදහස් විවෘත පිළිතුරෙන් පුලස්තගේ හිත සතුටෙන් ඉපිළ ගියේය. දැන් බියක් නැත. වෙන කිසිවක් නොලැබුණත් මේ කතා බහක් දිගටම තබා ගන්නට තිබුණොතින් ඇතිය. ඒ සතුට නිසාවෙන් ඔහුට පහළ වූයේ නැවුම් අදහසක්ය.

"එහෙවුවකට ඉඩක් මං හදාලා දෙන්නද...?" පුලස්ත හෙමිහිට ඇසුවේය.

"හම්.. මේ..., ඕනෑතේ නැතුවා..., එවුව පවු සිද්ද වෙන වැඩ. හිතේ තියෙන එවුවා සේරම ඉශ්ට වෙන්ට ඕනෑතේ නැතුවා..." ඔහුගේ පැණයෙන් මිනිලාගේ හිත ඉපිළ ගියේය. එහෙත් එය එක් වරම කියා පාන්නටත් බැරිය. ඇය එම පිළිතුර දුන්නේ හිතට එකඟව නොවේය.

"අහවල් පවක් හිතනවා.. මේ..., මොකෑ කියන්නේ....? අද දෙන්නා එබෙමුද..?" පුලස්ත නියමිත තැනදි ගැටය හිර කළේය.

"කොහෙට්ට...?" ඇයට ඇත්තේ ඒ පැනය පමණක්ය.

"අපේ දෙන්නයේ කාඹරයට" පුලස්ත පෑවේ සැහැල්ලු සිනහවක්ය.

"ඔල්මාදේද..? බුදු අම්මෝ මට නම් බැරුවා..." ඇයගේ හිත පමණක් නොව ගතත් ඒ වදන් පෙළෙන් ගිණිගත්තේය. ඒ ඇය නොසිතුවක්ය.

"මං කියනවට... අදට විතරක්.. බය වෙන්ට දෙයක් නැතුවා?" පුලස්ත ඇයට ඇවැටිලි කළේ වාටු බසින්ය.

"විකාර කියන්නට එපා.., මට ඕනෑතේ නැතුවා... උඹට ඕන එකක් කරගන්න එකයි ඇත්තේ මට බුදිය ගන්නට දිලා.." පිළිතුර එය උවත්, ඇගේ හිත ගැහුනේ පුලස්ත නොසිතුවලෙස හිතට ඇතුල් කළ ඒ අදහසෙ මිහිරෙන්ය.

නොසිතුව වෙලාවක උවත් පුලස්ත ඒ ඇතුල් කළ අදහසෙන් මිනිලාගේ හිත කැලති ගියේය. ඇයට දහසක් දේ මැව්පෙණින. තුන් හිතක වත් අකමැත්තක් නැත. දිගු දවසින් එවැන්නක් ඇස ගැටි වත් නැත. එහෙත් එය පුලස්තට පෙන්නන්නට බැරිය. මේ තම සොහොයුරාය. ඕනෑවට වඩා විවෘත වෙන්නට බැරිය. ඇගේ හිත මේ විලිබරිතව ගැහෙන්නේත් ඒ නිසාවෙන්ම පමණක්ය.

සොහොයුරු හමුවේ විලියෙන් පසු බැවත්, මිනිලාත් එයට ඇලුම් කරන්නේ අදක ඊයෙක සිට නොවේය. එහෙත් ඇතුල්ගේ එවැන්නක් නොවෙන තරම්ය. එබැවින් ඇයට එවැන්නක් හසුවන වාර අඩුය. යටි හිතේ කැමත්ත නම් යන්නටමය. එහෙත් "දැන් ගියොත් එහෙම.., මේකා නිට්ටාවටම හිතවා මම වලත්ත එකියක් කියලා" දහවල වූ කළබ ගැනිය හමුවේ ඇයගේ හිත අසරණය.

"කිනවට එක පාරක් යමංකෝ.." පුලස්ත යහනෙන් නැගිට්ටේය.

"කොහොමෙයි යන්නේ දොර එලියෙන් වහා දාලා තියෙද්දී..? උඹ ඕන දෙයක් කොරගනීන්.. මට නම් එහෙවු ඕන කමක් නැතුවා" ඇයගේ හිත දැන් දෙගිඩියාවෙන්ය.

"කොහොමෙයි යන්නේ දොර එලියෙන් වහා දාලා තියෙද්දී..?" සොහොයුරියගේ ඒ වදන් පෙළේ ඇය නොකියනා කැමත්ත පුලස්තට දැන් සැක නැත. මලිති කියා දී ඇති පරිද්දෙන් සොහොයුරිය මේ පාන්නේ මායමක්ය, ගැහැණු කමය. එක් වරම කැමත්ත නොපෙන්වන ගැටිසි හිතය. ඇයට දැන් අවැසි වන්නේ දෙතුන් විටක පෙරෙත්තය පමණක්ය.

"යන හැටි දන්නේ මම නොවැ..?" පුලස්ත ඇගේ අත අල්ල ගත්තේය.

"අනේ.. මට බැරුවා..., මට බැරුවා...." ඇය පුලස්තගේ අත ගසා දැමුවේ හිතකින් නොවේය.

"නෑ නෑ ...? අදට විතරක් යමංකෝ.." යහනේ ඇති පොරවනය අතට ගත් පුලස්ත, ඇගේ අත මෙවර තදින් අල්ල ගත්තේය.

පුලස්තට මේ හොර ගමන හොඳ හැටි හුරුය. ඔහු පලමුව කලේ ඉදිරිපස දොර ඇතුල් පැත්තෙන් අගුළු ලෑමය. දැන් සදාට වත් සේනටවත් ඇතුල්ගෙට එන්නට බැරිය. පුලස්ත පිටිපස දොරෙන් එලියට බැස්සේ මිනිලාගෙ අත අත්නොහැරමය.

"අනේ මට බැරුවා.., මට බැරුවා.." කාඞරයේ සිටියෙදි වඩා මිනිලාගේ හඬ දැන් රහස් ස්වරයෙන්ය. විලිබරිත හඬ කෝමලය. යටි හිතේ කැමත්ත වසන් කොට ගනිමින් පුලස්තගෙන් බේරෙන්නට මිනිලා පාන්නෙ බොරු දාංගලයක්ය.

ඉස්තොපු කාඞරය හා ඇතුල්ගේ බිත්ති දෙක අතර, අඩි දෙක තුනක ඉඩක් තබා ඇත්තේ වාස්තු විද්‍යාවට අනුවය. දහවලක උවත් ඇත්තේ මද අඳුරක්ය. එම ඉඩෙහි දමා තිබෙන්නෙ අබලි දෑය. කලාතුරකින් වන අවැසි තාවයකට මිස, පරිහරනයක්

නැති ඒ ඉඩ ගැන නිවසේ කාගෙවත් අවදානයක් නැති තරම්ය. එහෙත් එම අත් හැර ඇති ඉඩෙන් මෙතුවක් හොඳම ඵල ප්‍රයෝජනය ගත්තේ පුලස්තය.

මව සහා පියා ඉන්නා කාඹරයට එබෙන සුපුරුදු තැනදි පුලස්ත සොහොයුරියට කීවේ නිහඩ වන ලෙසටය. ඇයටත් දැන් කෙදුරුමක් පිට කරන්නටත් බිය ය. හිතේ නොසන්සුන් කමක්ය. එහෙත් හිත උනුහුම් තිගැස්මකය.

දෙදෙනාගෙම හිස රෙදිකඩෙන් වාසා ගත් පුලස්ත, හෙමිහිට සුපුරුදු සිදුර විවර කළේය. හිඩෙසෙන් ගලා ආ රංජුහැනි විමිණි ලාම්පු එලි රෙබාව දෙදෙනාගෙම මුහුණේ දැස් මායිම ආලෝකමත් කළේය. දෙදෙනාට දෙදෙනාගේ මුහුණු දිගු වෙලාවකට පස්සේ මෙවලේ පැහැදිලිව පෙනුනේය. මිනිලාට නම් දැණුන විලිය සුලුපටු නොවින.

දරුවන් දෙදෙනාගේ මෙවන් අශිලාවාර කමක් නොදන්නා සඳා හා සේන ඔවුනගේ ලොකය තුල නිදහසේය. සඳා යහනේ ඉඳගෙන සිටිනා හිමියාගේ දෙපා මුල දණ නමා, ඔහුගේ ලිඟුව රස බලමින්ය. දෙපසට වි ඇති හැටයෙන් නිරුවත් සඳාගේ කිරි බරිත දෙනන මත සේනගේ දැනය. ඔවුන් දෙදෙනා ඔවුනගේ ලෝකයේය.

මිනිලාට මවුපියන්ගේ රතිසුවය මෙතුවක් ඇස ගැටි තිබුණේ මවගේ කාඹරයේදීය. ඇතුල් ගේ නිසාවෙන් එක දිගට එතන රැඳෙන්නටද ඉඩක් ඇයට නොලැබුණි. එහෙත් මෙදිණ ඊට වෙනස්ය. බියක් වෙන්නට හේතුවක්ද නැත. "මාත් කාඹරේ ඇතුලේ ඉන්නවා වයේ.." දසුන් පෙළ එතරම් පැහැදිලිය. හිතට ගුප්තභාවක් ඇත්තම් ඒ සොහොයුරා ලඟ සිටි පමණයක්ය.

"කොහොමෙයි මෙනන..?" පුලස්තට නම් මෙදින මේ සතුව දසුන් පෙළ පෙනීම නොවේය.

"උඹව තියන්ට වටින්නේ නෑ.. මෙහෙවු එකක් හිතාපු එකම නොවූ වැඩේ" මිනිලා රහසෙන් කෙදුරුවේ පියාගේ ලිඟුව උරනා මව දෙස නෙත් පිය නොහෙලා බලමින්ය.

"මේ අදක ඊයෙක පාද ගත්ත එකක් නෙමෙයි.." ඔහු එය කීවේ තරමක ආඩම්බරයෙන්ය.

"උඹ මහා වලත්තයෙක්.." ඇය එලෙස කීවේ හිතේ තරහකින් නොවේය. ඔහු කෙරෙහි පැහැදි ආඩම්බර කමෙන්ය.

"ඇයි මං විතරක්..?" මෙවලේ ඒ වගක් ඇය කීවේ තරහෙන් නොවන වග පුලස්තත් දන්නේය.

බිරියගේ මුවෙන් ලිඟුවට මිනිත්තු තුණ හතරක් පුරාවට දැණෙන මිහිර සේනට තවත් ඉවසිය නොහැකි විය. ඔහුගේ කොෂ දෙකත් නලියන්නට ගත්තේය. මිහිර ඉවසිය නොහැකිම තැන සේන සඳාගේ මුවෙන් ලිඟුව එලියට ගත්තේය.

"අප්පුවට අල්ලන් ඉන්නට බැරිවද කොහෙද..?" පුලස්තට නැගුනේ සිහිං සිනහවක්ය.

"අපේ අම්මා ඒකාව උරාපු වලත්තකම ඉවසන්, ඔය තරමක් අල්ලන් උන්න එකම මැදැ..." මිනිලාට නම් පුදුම මව කෙරෙහිය. ඇගේ ප්‍රභ බව කෙරෙහිය. ඇය මවගේ හැසිරීමක් මෙලෙස මේ පැහැදිලිව දකිනවාමය.

"අප්පුවටයේ එකාව මේ.. මීට කලියෙන් දැක ඇතු වයි..?"

"දෙතුන් විටක් දැක ඇතු වා... එත් මේ.., මේ.. ඉහ ගහලා තියෙද්දි හරි හැටි දැක නැතු වා" ඇයට තවමත් ඒ දසුන පැහැදිලිව පෙනුනේ නැත. සේන සිටින්නෙ ඔවුනට පිටුපාය.

මද වේලාවක් දෙනොල් සිප ගැන්මෙන් ගිමන් හැරිය සඳා, හැට්ටය ගලවා දමා තනයක් මිරිකමින්, හිමියාගේ ලිඟුව කිරෙන් තෙත් කළාය. පුලස්ත නම් මවගේ මේ මිහිඳැති කාමුක ක්‍රියාව හත් අට විටක්ම දැක තිබුණේය. එහෙත් මිනිලා නම් මේ දැක්කමය.

"මෙහෙවුවක් මම මේ දුටුවමයි.." ඇගේ හිතත් මවගේ මේ කාමුක ක්‍රියාවෙන් හිරිවැටි ගියේය. ඇයට ඉවසුම් නොදුනේ නම්, ලිඟුව නැහැව් ඇති ඇගේ කිරම ඇය ලෙවකමින් රස කළ කාමුක බව කෙරෙහිය. මවගේ වලත්තකම කෙරෙහිය.

"එහෙවුවක් කොරන කොට අප්පුවට කොහෙමට සුතිය දැණෙනවා ඇතිද..?" ඔහුගේ මිහිර ඇත්තේ එතනය. සොහොයුරියව අවුස්ස ගැන්මෙන්ය. ඒ ඉදිරි යහපත උදේසාය.

"ආයේ අහනවා.. ඒකයේ හිස් ගෙඩියා තවම හරි හැටි පෙන්න්නැ නොවැ" මිනිලාගේ දැන් නම් ඉවසුම් නැත්තේ, මවගේ රතියට නොව, මව දෙන සැපයෙන් නලියන පියාගේ ලිඟුව දැක ගන්නටය.

හතර පස් විටක්ම තම තනකිරෙන් ලිඟුව නහවා ඒ කිර, සඳා උරා බිවුවේ තම ප්‍රේත පිපාසයත් සංසිදුවා ගනිමින්ය. එහෙත් ඉන් උමතු වුයේ සේන පමණක් නොවේය. මිනිලාද සිටියේ හිත උමතුවෙන්ය. පුලස්තට නම් ඒ හැටි වගක් නොවුනේ දැක පුරුදු කමෙන්ය.

"අප්පා... දැන්නම් ඉවසන්ට බැරුවා.." දැණුන මිහිර මදක් පහව යන්නට දෙනුන් විටක් ලිඟ හිස මිරිකුව සේන, බිරියව යහනේ දිගා කොට ගත්තේ ඔහුත් යහනෙන් බිමට බසිමින්ය. පුලස්තට නම් පියාගේ ඊලඟ පියවර හුරු පුරුදුය. එහෙත් මිනිලා නම් ඊලඟ පියවර තෙක් බලා සිටියේ නොයිව සිල්ලෙන්ය.

සඳාගේ ඉහ රෙද්ද ගලවා දැමුව සේන ඇගේ වතට බර වුනේ මුව ලැමද වෙතට පහත් කරමින්ය. ඒ දැණුන මිහිරට සඳාටත් "ආ...හ්.. " යැයි සිහිං කෙදිරියක් පිට වුනේ මිනිලාගේ පමණක් නොව පුලස්තගේ හිතත් උණුහුම් කරමින්ය. පුලස්ත කවදත් මනාප රතියෙදි නැගෙන ඒ සිහිං කෙදිරිලි හඬටය.

"ආයේ පොඩි එකීට ඉතුරුවක් වෙන එකක් නැතුවා.." මවගේ තනයක් මිරිකමින් කිර මුවට විදගන්නා පියා කෙරෙහි මලිතිට උපන්නේ කේන්තියක් නොවේය. ඉරිසියාවක්ය.

"මටත් ඉරිසියාවෙ බැරුවා.." පුලස්තගේ හිත නැවතත් හිරි වැටි ගියේ මවගේ කෙදිරිලෙන්ය.

"මෙව්වර තදින් මිරිකද්දි කොහොම ඉවසාන ඉන්නවද මංදා.." පියාගේ දෙනත් මිරිකිල්ලෙන් මිනිලාගේ යටි කයත් හිරිවැටෙන්නට ගත්තේය.

" මේ... අපේ අක්කා එහෙම තදට මණාප නැතුවයි..?" පුලස්ත පිරික්සුවේ ඇගේ හිතය.

"වැඩියමක් උනාම රිදෙනවා නොවැ.." ඇයටත් දැන් වගක් නැත. දකිනා දෙයින් ඇගේ හිත උමතුවෙන්ය. මේ සොහොයුරු සමඟින් යැයි ඇයට මතකත් නැත.

"ඒ තාමහරි හැටි තැලිලා පොඩිවෙච්ච නැති කමනිසා වෙන්ටැ.." ඔහුට දකින දේට වඩා මිහිර ඇත්තේ මේ කතා බහෙන්ය. ඔහුගේ දැන දැන්නම් ගැහෙන්නේ හුස්මක දුරින් ඇති සොහොයුරියගේ දෙනත් වෙත ඇදෙන්නටය.

"වෙන්ට ඇතුවා.." ඇය බලා සිටියේ උමතුවෙන් මෙන් මවගේ දෙනන හිස්කරන පියා දෙසය. ඒ මිහිරෙන් නලියන මවගේ කාමුකත්වය දෙසය.

"ඕන් බලන්ටකෝ ඔය ඊලඟට කරන්නට යන දේ.." පුලස්ත ඇයට නොදැනෙන්නට තරමක් කිට්ටු වුනේය.

සදාගේ තන කිරෙන් මුව පුරවා ගත් සේන, දෙපා පළල් කොට ඇගේ යෝනිය වෙතට මුව පහත් කළේය. මිනිලාටත් දැන් නම් පියාගේ ඊලඟ පියවර පැහැදිලිය. එවැන්නක් මේ දුටුවාමය. සේන තම මුවේ ඇති කිර සදාගේ යෝනියට පුරවා නැවතත් "සුරුස්" ගා උරාබිචු අපුරුවෙන් මිනිලාගේ යටි කයත් තෙත්ව ගියේය. එහෙත් පුලස්තගේ ලිඟුව අගට සතුටු කළලක් ඉනුවේ නම් "ආහ්.. ඉන්නට බෑ දෙයියෝ.." යැයි කියමින් මව පියාගෙ හිස නැවතත් යෝනියේ අතුල්ල ගත් කාමුක බවෙන්ය.

"බලනංකෝ අපෙ අම්මයේ මුණ.. දැන් ගිනියමේ නලියනවා.." මෙතරම් කාමුක බවක් මවගේ මුහුණේ තිබෙනු මිනිලා මේ දුටුවාමය.

"තව ඩිංගක් ගිහාම බලන්නට බැරියැයි ඒ ගිනියම" එහෙත් මෙදින පුලස්තගේ හිතේ ඇත්තේ මවගේ මුහුණේ මේ මතුව ඇති කාමුක පෙණුම නොව, දහවල දුටුව මිනිලාගේ මුහුණේ කාමුක බව කෙරෙහිය.

"ආයේ තව මොනවා බලන්ටද..? මයේ ඇහත් එක්ක ගිනියමේ වෙලා" මිනිලා එය කියුවා නොව දැනෙන මිහිරි නිසාවෙන් ඇයට කියවුනාය.

"ආයේ හනවා මයෙත්.." මෙය මහඟු අවස්තාවක්ය. ඇය ගිනියමේය. පුලස්ත තවත් ටිකක් ඇයට කිට්ටු වුනේ නොදැනෙන්නටය.

තමාට ඒ කියවුන දේ බර පතලකම ඇයට වැටහුනේ දැන්ය. ඒ මුලදි දුරස්ව සිටි සොහොයුරාත් දැන් සිටින්නේ ගැවෙන නොගැවෙන මට්ටමෙන් වග ඇයටත් දැනෙමින්ය. එහෙත් දැන් මෙතනින් මිදෙන්නට ඇයට හිතක් නැත. මෙවන් අවස්තාවක් ඇයටත් මේ ලැබුණාමය.

මිනිත්තු දෙක තුනක් දිවතෙන් බිරියගේ යෝනිය හා බගමණිය සැතපුව සෙන ඉහ කෙලිකොට ගත්තේය. එවිට ඔහුගේ ලිඟුව ඉද්ද ගැසුවා සේ කෙලින්වත්, මවගේ යොණිය රත්පැහැයෙන් දිදුලන අපුරුවත් මිනිලාට පැහැදිලිව පෙනුනේ දැන්ය.

පෙරසම පහත්ව සේනගේ ලිඟු හිස වුයේ රත් ඇහැයෙන් දිලිසෙමින්ය. "හිස් ගෙඩියා ලොකුවයි" ලිඟු බදට වඩා සෙනගේ ලිඟු හිස විසල් වග දැන් මිනිලාට පැහැදිලිය. "රණාගේ එකාට වඩා දෙගුණයක් තරම් ඇති" පියාගේ ලිඟුව දැකුමෙන් ඇයගේ හිතත් හිරිවැටි ගියේය.

"අද තමා ඕන් මං හරියටම තරම දැක්කේ.." මේ ඇය දැක ඇති විසල්ම ලිඟුවය.

"මේ..., අනෙක් දෙන්නයේ මේතරම් ලොකුවට නැතුවැයි..?"

"කයේ..?" සොහොයුරා ඇසූ පැණය මිනිලාට අපැහැදිලිම නැත. එහෙත් පැහැදිලිකොට ගැන්ම යහපත්ය.

"මේ... රනාගෙයි.. අද ආව එකාගෙයි..?" දහවල ආ අමුත්තාගෙ නම් ලිඟුව පියාගේ ලිඟුවෙන් අඩක්වත් නැති වග ඔහු දන්නෙය. ඔවුන් තවම ගැටයන්ය.

"නැතුවා.." ඇයට දැන් ඔහු අස්සන්නේ කුමක් දැයි වගක් නැත. ඇය සිටින්නේ පියවි සිහියෙන් නොවේය.

"වැඩියෙන්ම විසල් කයේ..?" පුලස්තගේ හිත මේ කතා බහටය.

"මේ..., රනාගේ.." පියා බේට පිඩක් ලිඟුවට දමා එය අතුල්ල ගත් අපුරුවෙන් මිනිලාගේ හිත කැලති ගියේය.

"මේ..., අපේ අක්කා විසල් එවුවට මණාපැයි..?" සොහොයුරිය දැන් සිටින්නේ උමතුවෙන් වග පුලස්ටට සැකක් නැත.

"කොයි එකීද මේ..., මේ..., එහෙවුවකට අමණාප...?" පියා බේටය තැවරුන ලිඟුව මවගේ යෝනී දෙතොල මත දවටන විට දැණුන මිහිරෙන් මිනිලා තම දෙපා එක්කාසු කොට ගත්තාය.

"මේ..., මේ..., අපේ අක්කා අප්පුවවයේ ඒකාට මේ..., හිතක් නැතුවයි....?" පුලස්ත තම සිරුර ඇගේ වතේ දවැටෙන්නට හැරියේය.

"දැන්නම් මටත් ඉන්ට බැරුවා.. ඒකා මේ..., හම්.." ඇයගේ මුවෙන් නිසි පිළිතුරක් පිට නොවුනේ, එම පිළිතුර සොහොයුරාට දිය නොහැකි කමේ විලියෙන් නොවේය. ඇයට පිළිතුරක් දිය නොහැකි වූයේ, මවගේ යෝනී දෙතොල දෙබෑ කරමින් පියාගේ ලිඟුව නොපෙනී යන විට ඇගේ යටි බඩත් ඒ මිහිරෙන් කැලති ගිය නිසාවෙන්ය.

සොහොයුරියගේ පිළිතුර පුලස්තට පැහැදිලිය. "මේකීට දැන් ඉන්නට බැරුව ඉන්නේ" ඔහුට දැන් එය තහවුරුය. නිසි වෙලාව පැමිණ ඇත. පුලස්ත තම කය ඇගේ සිරුරේ දවැටෙන්න ඇරියේ හිතා මතාමය. එහෙත් ඒ පිම්ම ගැන පුලස්තගේ හිතත් සියුම් තිගැස්මකය.

මව සහා පියාගේ රතියේ දසුන් පෙළෙන් හිත කොතරම් උමතුව තිබුණත්, සොහොයුරාගේ ගත මෙවලේ තම ගතේ දැවටුනේ අහම්බෙන් නොවන වග මිනිලාට සැකයක් නොවින. පොරොන්දුවේ හැටියට ඔහුට ඉඩක් දිය යුතුය. එබැවින් මිනිලා එය තැකීමක් නොකළාය.

දෙතුන් මොහොතක් හෙමිහිට ලිඟ පහර දුන් සේන, බිරියගෙ දෙපා උස්ස අල්ල ගත්තේ යහනෙන් බැස සිටින පහසුව ගතට ගනිමින්ය. එවිට නම් පියාගේ මේ පිම්ම මලිනිටත් පැහැදිලිය.

"ආකහේ තරු කැට පණින්ටම වදි වගේ.." වෙගවත් ලිඟ පහර හත් අට විටක් "වක.. වක" ගා මවගේ යෝනියට වදින විට මිනිලාට සිතූනාය.

"ආයේ අහනවා... අඩියෙම වදිනවා ඇති.." ඇගේ අනුමැතිය වැටහුණත් පුලස්ත තම අත ඇගේ කරවටක් දැමුවේ ගැහෙන හිතෙන්ය.

"ආහ් මයේ දෙයිගේ.. ඉන්ට බැරුවා... ඉන්ට බැරුවා.." පියාගෙන් වැදෙන වේගවත් ලිඟපහරවල් හමුවේ මවගෙ මුවෙන් නැගෙන සිහි කෙදිරියත්, ලිඟ පහරේ වේගයට සමානුපාතිකව වැනෙන මවගෙ දෙතනත්, මෙවර මිනිලාට මෙන්ම පුලස්තටත් ගෙන දුන්නේ මිහිරක්ය. එබැවින් පුලස්ත සොහොරියව තවත් තම කයට තෙරප ගත්තේ දෙවරක් නොහිතාය.

පියවරෙන් පියවරට පුලස්ත කිට්ටු වෙන්නේ කුමකට දැයි මිනිලාට දැන් සැක නැත. ඇයටත් දැන් පෙර තරම් පුලස්තවත් දුරස් නැත. දෙදෙනා තුරුලුව ඉන්න තරමෙන් කිට්ටුව එක පොරවනයක් යටය. එහෙත් ඇයට සොහොයුරු කෙරෙහි හිතක් නැත. හිතේ උණුහුම ඇත්තේ මව සහා පියාගේ රතියෙන්ය.

"අප්පුවවා ගහන ගැහිල්ලට අපේ අම්මා.. කොහොම අල්ලාන ඉන්නවද මංදා..?" මිනිලාට පුදුම සිතුවේ පියාගේ දඩබ්බර කම ගැන නොවේය. ඇයට පුදුම සිතුවේ මවගේ යෝනිය, පියාගේ ලිඟවේ මේ පීඩනය කෙලෙසක දරා සිටිනවා ඇති දැයි කියාය.

"ආයේ පතුරු ගැහෙන්ටම වැදෙනවා ඇති.." පුලස්ත එය නම් කීවේ තම හිතේ කැලඳුන වනවර හිතෙන්මය.

"ආයේ අහනවා.. අඩියෙම වැදිලා, වැදිලා අප්පුවවයේ එකාගේ දැන් නම් ගනට දෙයක් නැතුව ඇති.." මිනිලාටත් එලෙස කියවුනේ නම් ඇගේ හිතෙන් පැන නැගී වනවර කමය.

"අපේ අක්කයේ මේ.., යටි යහට තාම එහෙවුවක් වෙලා නැතුවයි..?" පුලස්ත නැවතත් තම අවැසි තාවයට අත ගැසුවේය.

"අපේ අම්මො... නැතුවා.." ඇයගේ හිතත් හිරිවැටි ගියේය.

"රානා මේ.., මේ.. ඉල්ලලා වත් නැතුවයි..?" පුලස්තට දැන් ඉවසුම් නැත.

"නැතුව මොකෝ.. ඕනෑ හැටියේ.., ඒත් මාව කැන්දාන යනකම් එහෙවුවට ඉඩක් දෙන්නේ නැතුවා.." ඇයගේ හිතත් දැන් ඉවසුම් නැති තැන ය.

"මේ.. අපේ අක්කට එතුවක් ඉවසාන ඉන්නට පුළුවනැයි..?" පුලස්ත මෙතුවක් කරවටක් දමා සිටි අත හෙමිහිට ඇගේ පිට වතට ගෙනාවේය.

" මේ.., මේ.., ඉන්ටම වෙනවා නොවැ.." පියාගේ වේගවත් ලිහූ පහර හමුවේ නැගෙන මවගේ කෙඳිරිය හා උමතු වෙන් මිනිලාත් දැන් හොඳ හැටි ගිණියමිය. එහෙත් පුලස්තගේ අත පිට මතට ආවේ ඇයිදැයි කියා ඇයට රහසක් නොවේය.

"ඒකත් හැබෑව... අපේ අක්කට මේ.., වැඩියෙන්ම දැණෙන්නේ කොහොමයි..?" පුලස්ත අත හෙමිහිට ඇගේ කිහිල්ල අසලින් පහත් කළේය.

"යටියහා මේ.., ලොවද්දි තමා" ඇයටත් දැන් සහව ගන්නට හිතක් නැත. හිත ගිනියමිය. වලත්ත කමෙන් ඉහමොලත් ගිනියමිය.

"දැන් නම් අපේ අක්කට ඉන්නට බැරුව ඇත්තේ..?" පුලස්තට ඇගේ මේ විවෘත බාවය සතුටක්ය. ඔහු හෙමිහිට ඇඟිලි තුඩු ඇගේ ලැමදේ පැත්තක දැවටුවේය.

"ආයේ අහනවා..." දසුන් පෙළේ ගිණියමත් එකතුව දැණුන ඒ ස්පර්ශයේ මිහිරෙන් ඇගේ ගත තිගැස්සි ගියේය.

"එහෙ නම් මේ... මේ..., සිංගක් මං තන් පැත්තාව අත ගාන්ටෙයි..?" පුලස්තගේ වඳන් පෙලෙන් නැගුනේ වෙවුලිලි හඬක්ය.

"ඔන් ඉතිං..."

පුලස්තගේ පිම්ම ගැන වැටහීමකින් සිටියත්, ඔහුගේ අත්ල පියයුරුවේ දැවටෙත්ම මිනිලාගේ ගත මෙන්ම හිතත් සලිතව ගියේය. උඩු හිත අසම්මතයැයි කියා අපුලකින් මොර දුන්නේය. යටි හිත නම් පුලස්ත කෙරෙහි මෙතුවක් වූ අපුල බිඳ දැමුවේය. එහෙත් පොරොන්දුව ඉටු කළ යුතුමය.

මොහොතක් දෙකක් ඇයටම නොතේරුන සිතුවිලි ගොන්නක ඇගේ හිත දෙපැත්තක සිට සටන් වැදුනේය. දෙහිතම ජය පරාජයෙන් තොරව අසරන වූනේය. එබැවින් ඇය "එපා මලයා" යැයි කියමින් ඔහුගේ අත ඉවත් කලේ නම්, ඒ කිසි හිතකට අවනතව නොවේය. ඒ ජන්මයෙන් ආ ගැහැණු කමට, විලියට පමණක් අවසන අවනත වෙමින්ය.

පුලස්තට ඇය කෙරෙහි තරඟවක් පැණ නොගත්තේය. ඔහුගේ මුඛවේ නැගුනේ සිහි. සිතහවක් පමණයක්ය. ඉක්මණ හොඳ නැත. එක් දිණකට මේ ආ දුර හොඳටම ඇතිය. පුලස්ත නැවතත් ඇගේ කරවටක් අත දැමුවේ ඇය කෙරෙහි අහිතකින් නොවේය.

"දැන්නම් ඉවසන්ට බැරුවා..." එක දිගට ලිහූ පහර දුන් සේනටත් මිහිර ඉවසිය නොහැකි තැනට ආවේය.

"මයෙත් දැණේ නම් ගිනියම් වෙලා.." මේ සඳාගේ දෙවන සුරාන්තය.

"ඇතුලෙම හලංචද..?" සේන දැන් ඉහ පද්දන්තේ වේගයෙන්ය.

"ආහ්.. එපා මයේ දෙයියෝ.. එපා.. දවස් හරි නැතුවා.." ඇය දැස අඬවත් කොට ගත්තේ ගත සිත සලිතව යන මිහිරට හිත එකලසායක් කොට ගන්නටය.

සඳාගේ දෙවන සුරාන්තය අහවර වෙත්ම සේනගෙන් උච්චතමය කිට්ටු වූනේය. එහෙත් සඳාගේ සරු දිනයන් නිසාවෙන් මෙදින යෝනිය ඇතුලත ශුක්‍ර නිදහස් කරන්නට බැරිය. එම නිසාවෙන් සේන තම ශුක්‍ර නිදහස් කලේ බිරියේ මුඛ තුලටය.

මව පියගේ ශුක්‍ර උරා බිචුව වලත්ත කමෙන් මිනිලාගේ, යෝනි පත්ලත් සිහි. අකුණු සැරයකින් තෙපුල් දුන්නේය. එක් සුරාන්තයකට ඇගේ ගත හැඩ ගැසුනේය. එහෙත් ඉන් එහාට මව හා පියාගෙන් ගිනියම් දසුනක් නොමැති කමෙන්, මිනිලාගේ සුරාන්තය නැවත පසුබැස්සේය.

සේන හා සඳාගේ රතිය මේය ය. වැඩි සද්ද බද්දයක් සේම වරකට ඇත්තේ ඉරියවුවක් දෙකක්ය. යසවති හමුවේ නම් සේන මඳක් දරදඩුය. සඳා හමුවේ මඳක් සංවරය. එහෙත් දෙනාම ඒ රතියෙ මිහිරෙන් සතුටෙන්ය.

මවු පියන්ගේ රතිය දැකුමෙන් මිනිලාත් දැණේ හොඳ හැටි ගිනියමය. පුලස්තගේ හිතට නම් මේ ඇසුර මදිය. ඔහුගේ හිත කැලති යන්නට නම් මුතුමැණිකෙගෙ හා ජයතුගේ උමතු, වලත්ත රති කෙලියක් දැකිය යුතුමය. එහෙත් මෙදින ඔහුගේ ගිනියම සොහොයුරිය නිසාවෙන්ය.

"අපේ අම්මේ... මම මෙහුවක් මේ හරි හැටි දුටුවමයි..!" කාඹරයට ගිය මිනිලා යහනේ ඉඳ ගත්තේ හුස්මක් ඉහළට අදිමින්ය.

"මං නම් ඕන හැටියේ.." පුලස්තත් යහන පසෙකින් ඉඳ ගත්තේය.

"මම හිතවුවේ නැතුවා උඹ මෙව්වර වලනයෙක් කියලා.." ඇයට දැන් පුලස්ත කෙරෙහි තරහක් නැත, අහිතක්ද නැත. එපා කිවු පසු ඔහු බලහත් කාර කමක් කලේද නැත. සොහොයුරා කෙරෙහි ඇයගේ හිත දැන් යහපත්ය.

"මාත් දහවල දකිනකම්ම අපේ අක්කත් මෙව්වර වලත්තියක්ය හිතවුවේ නැතුවා.." පුලස්තට සිනහවය.

"තෝව තියන්ට වටින්තේ නෑ.. එකුස උපං අක්කංඩි දිහා එහෙම බලන ඉන්නට හිතක්.. නොදකින් විතරක්.." මිනිලා මෙවර නම් එය කීවේ පුලස්ත කෙරෙහි තරහෙන් නොවේය. සිහිං සිනහවකින්ය.

"මොනවා කියන්නට ද මම දන්නේ නෑ..?" පුලස්තගේ මෙවලේ සිනහව මඳක් උස් හඬින්ය.

"ඒ කියවුවේ..?" මිනිලාට පැහැදිලි නැත.

"අම්මා අප්පොච්චගේ සුතියක් දිහා හොඳහින් බලවුව එකියක්ම නොවූ මට එහෙවුවට... මේ.. නොදකින් කියවුවේ..?" පුලස්ත යහන් විට්ටම හේත්තු වූයේ සිනහවෙන්ය.

ඔහු කීවේ සැබෑවක්ය. තමා කලේ ඔහු කළදේටත් අන්ත විලිලැජ්ජා නැති වැඩක්ය. මව හා පියාගේ රතියෙන් හිත උණුහුම්කොට ගැන්මේ වලත්තකමක්ය. ඒ ගැන දැණේ නිදහසට තවත් මුසා ගොතා පලක් නැත. ඇයට සොහොයුරාගේ ඒ වදන් පෙලෙන් දැණුන විලිය සුළුපටු නොවින.

"ආයේ ඒ ගැන කතාවක් ඕනෑතේ නැතුවා.." ඇයත් බිත්තිය පැත්තෙන් යහන් විට්ටමට හේත්තු වූයේ අඳුර නිසාවෙන් මුහුණ නොපෙන වගට පිං දෙමින්ය.

"එවුවා හිතන්ට එපා.. කොයි කාගෙන් එවුවට හැංගිව්ව හිත් වෙනසක් නැතුවා" පුලස්තට සතුටුය.

"කොයි කාලේ ඉඳද ඔය මේ ඇබැහිය...?" මිනිලාට සොහොයුරුගේ හිත පිරික්සන්නට හිතුනාය.

"තුන් හතර අවුරුද්ද ඉඳන් මයේ හිතේ.."

"මොකක්...?"

මිනිලාට ඒ ගැන දැනුනේ පුද්ගමයක්ය. එසේ නම් ඒ ඔහුගේ මේ පුරුද් දස විය වැනි වියේ සිටය. ඇයට ඒ ගැන සිතාගන්නට නොහැකිය. ඇයට තවමත් සොහොයුරුව පෙනෙන්නේ පොඩි එකෙකු ලෙසටය.

"තෝ නම් ඇත්තටම වලත්තයෙක්... හිතාපං එව්වර කුඩා සංදියේ ඉඳං.." ඇය නිකට අත තබා ගත්තාය.

"අහඹුවට ඇහැ ගැහුනා.. ආයේ ඒක ඉතින් නැතුව බැරුව ගියා.." පුලස්තට වගක් නැත.. ඇත්තේ සොහොයුරිය සමඟ මේ කතා බහා ගැන සතුටක්ය.

"ඒ කාලෙන් ඔය මේ.., එල්ලාන ඉන්න එකත් හෝදැවුවේ මම නොවැ.." ඇයට එකළ හිච්චං සොහොයුරාව සිහිපත් විය.

"ඉතිං මං මක්ක කොරන්ටද..? තරහා ගන්නේ නැත්තම් දෙයක් කියන්ටද..?" පුලස්ත පෑවේ සිනහවක්ය.

"කියහං.., දැන් ඉතිං... ආයේ මොකක් හංගන්ටද..?" ඇයටත් ඇවැසි දැන් ඒ කතා බහය.

"ඒ කාලේ අපේ අක්කා එහුවක් කොරද්දී සණිපේ බැරුවා.." පුලස්තගේ සිනහව කාඞරය පුරා පිළිඳවු දුන්නේය.

"තුක් නොදෝකින්..."

ඇයගේ හිතත් ඒ වදන් පෙලෙන් කැලති ගියේය. එලෙස හෝද්දී පුලස්තගේ ලිඟුව අවදි වූවා ඇයටත් යන්නට මතකය. එහෙත් එහෙත් ඒ වනවර කමකට යැයි ඇයට නොසිතුවේ, ඒ කුඩා වයසේ හැටියට යැයි සිතාය.

"සත්තම නොවැ කියැවුවේ.." ඔහුට නම් ඒ සිහිවීමත් සතුටක්ය.

"තෝ වගේ අසමක්ජාතියෙක්.. මම තොට ඒ කොඳවුවේ අම්මෙක් වයේ.."

හිත දැන් නොසන්සුන්ය. එකල දහසක් දේ ඇයටත් මැව් ජේන්නට ගත්තාය. මිනිලාගේ හිත දැන් ඇයට අවනත නැත. "මම ඒ කරේ අම්මා කෙනෙක් වයෙද..?" එය සත්‍යක්ම නොවේය. ඇයගේ හිතට ඇගේ වදන් පෙළම වද දුන්නේය. යටි හිත ඇගේ අතීතය ඇයට සිහිපත් කොට දුන්නේය.

මිනිලා වැඩි වියට පත් වූයේ දහතුන්වැණි වියෙදිය. සඳාට බාල දියණිය ඉපදුන අලුතය. පුලස්ත එකොලොස්වෙනි විය පසු කරමිනිය. වැඩිමහලු සොහොයුරියක ලෙස මිනිලාගෙන් නිවසට ඉටු වුන මෙහෙය සුළුපටු නැත.

එහෙත් තුරුණු වියට එලෙබෙණ ගැටිසි හිත මිනිලාටත් පොදුය. ලිංගිකත්වය ගැන කුතුහලය ඇයටත් අඩුවක් නැත. එබැවින් ඇය තම හිතේ ඇති විරුද්ද ලිංගික කුතුහලය පුලස්ත මතින් සපුර නොගත්තාමත් නොවේය.

එහෙත් එය සිහිව මෙදින ඇයට දැණුනේ විලියක්ය. තමා ඒ කුඩා ලිඟුව පිරිසුදු කලේ හැබැ සොහොයුරියකගේ හිතෙන්ද..? හිතට අවංකව තමා ඉන් සිහිං මිහිරක් නොලද්දා ද..? මෙදිණ ඇයට ඇත්තේ ඒ ගැන වරද කාරි හිතක්ය. "මටත් ඒ කාලේ එහුවක් හිතුන නම් මේකට එහෙම නොහිතී තියෙයිද..?" ඇයගේ හිත දැන් තරමක් සංසුන්ය.

"බොරුවක් මොකට.., ආයේ මට අම්මා කියලා වෙනසක් නැතුවා. නොකියැවුවට ඩිංගකට කලින් මමත් දැක්කා නොවැ අප්පුවවයේ එහවල් එක දැක්කම අපේ අක්කයෙන් හිත නලියැවුව තරම. සත්ත නම් මට එවුවා දකිද්දී කායේ කවුද කියලා ආයේ වෙනසක් හිතෙන්නේ නැතුවා.." පුලස්ත ඒ වගක් කීවේ තරමක බැරෑරුම් හඬින්ය.

"හම්... " මිනිලාටත් එයට දෙන්නට පිළිතුරක් නොවින. ඔහු කීවේ පොදුවක් නොවුනත් සුලුතරයකගේ අසම්මත හැබැ හිතය.

"ඒක අක්කය කියලත් වෙනසක් දැණුනේ නැතුවා.. එදා ඉඳලම මයේ හිත තිබ්බා" පුලස්ත මෙවලේ කිසිවක් සහව නොගත්තේය.

"ඒ කියැවුවේ..?" ඇයට ඒය හරි හැටි නොතේරුනාය.

"නෑ.. මේ.., මේ.., මම කියැවුවේ... අක්කයේ දිහාත් මේ.., මම ඒ කාලේ ඉඳමම බැලුවය කියලා.." හිතට දැණුන විලිය හා එවැන්නක් හෙළිකිරිමෙ බිය නිසාවෙන් පුලස්තගේ වදන් මදක් ගොලුව ගියේය.

"එහෙනම් කියැවුවේ අදය කියලා..?" ඇය පුලස්තගේ මුහුණ දෙස බැලුවාය.

"අහවල් කාරිය දුටුවේ අද තමා.. එත් මේ අපේ අක්කයේ දිහා ඊට කලියෙන් ඉඳං මේ.. මේ..." ඔහුට ඇගේ මුහුණට ඒ වගක් කෙලින් කියන්නට සවියක් තවමත් නැත.

"කියන දෙයක් තෙරෙන්නේ නැතුවා.." ඇයට නොතේරුනාම නොවේය. එය තමා ගැනයම. හරි හැටි තේරුම් බේරුම් කරගත යුතුය.

"අපේ අක්කා නාද්දි බලන්ට තමා ආසම, අනෙක මේ..., දෙතුන් වංගියකුත් අපේ අක්කා තනියෙන් කොණහා ගන්නවත් දැක තියෙයි.."

පුලස්ත එකල පටං ඇගේ රුව විඳි අසම්මතයේ අපුරුව මෙඳින ඇය හමුවේ නොසහවා හෙළිකෙළේය. "මේකා දකින්නට ඕන සේරොම දැකලා" ඔහුගේ හෙළිකිරීම මතින් ඇයට දැණුනේ සිහිං විලියක්ය.

"ඒ දවස්වල අරවුවා ගලන්ටත් නැතුව ඇති" ඇයට සිහි වූයේ එකල ඔහුගේ කුඩා ලිඟුවය. ඒ කුඩා ලිඟුව ඔහු තම නිරුවත දෙස බලමින් අත් ගසන අපුරුවය. "ආයේ ගහේ කටු උල්කරන්නට දෙයක් තියේ යැයි.. අම්මා අප්පත් මෙහු වලත්ත වෙච්ච කොට..." ඇය සිතුවේ මව හා පියාගේ මෙන්ම පුලස්තගෙන් අසංවරකම ගැන විතරක්ම නොවේය. "මටත් ඒ කාලේ වාවන්නේ නැති වුනා නොවැ.." ඒ තමාගේ අසංවර කමත් එකතුවය. එමගින් ඇයටත් එකල තම අතිය සිහි වූවාය. ඔහුගේ ඒ කුඩා ලිඟුව පිරිදු කරන මායමෙන් ඇල්ලුව සැටිත්, එමගින් තම කුතුහලය සපතවා ගත් හැටිත් ඇයට මැව් පෙනුණාය. "ආරෙට එන හිත් වලත්ත වලක්වන්ට බැරුවා" ඇයට මෙවලේ ඔහුගේ එම අසම්මත ගැන තරහක් ඇති නොවිණ. මේ කතා බහට ඇගේ යටි හිතත් කැමතිය.

"දෙයක් හන්ටද..?"

"ඕන දෙයක්.. ආයේ අපේ අක්කට හංගට දෙයක් නැතුවා" ඔහු සංවරය.

"දැන් මේ.. මලයගේ අරවුවා මේ..., ගලන්නට ගෙන කී කාලයක්ද?" එම පැණය නැගුවේ ඇයි දැයි කියා ඇයටත් අපැහැදිලිය.

"වසර දෙකක් වයේ"

"හිතා ගන්ටත් බැරුවා.. උඹ මහා එකෙක්ය කියලත්.." ඇය හුස්මක් හෙළුවාය.

"එහෙවුවට බැලුවත්.., මටත් අද වෙනකම් අපේ අක්කත් මහා ගැණියෙක්ය කියලා හිතුවේ නැතුවා" ඔහුත් තම හිතේ සත්‍ය හෙළිකෙළේය.

"මේ..., උඹ දහවලේ දිගටම බලාන හිටියැයි..?" හිත දැන් නොසන්සුංය.

"හම්.. මම මඩුව ලඟට ආවේ මේ..., මේ..., අපේ අක්කා එකයේ සරම් කෙටිය පාත් කොරද්දී.. මට පුදුම හිතුවේ රනා ඉද්දීත් මොකෑ මේ කියලා"

"මට තවත් ඒ ගැන කියන්නට දෙයක් නැතුවා.. වරදක් කරා තමයි.. ඒත් මම ආයේ ඒකව ගෙන්න ගන්නේ නෑ.." ඇයට දැන් ලැජ්ජාව ඇත්තේ පෙම්වතෙක් සිටියෙදි තවකෙකු සමඟ සිට හසුවීමය.

"දෙයක් කියන්ටද මම...?"

"හම්..."

"මං අපේ අක්කා ගැන එහෙම වැරදියට හිතවුවේ නැතුවා. අපේ අම්මා අප්පුවා කියලත් වෙනසක් තියෙද්..? අපුවට ගැණු දෙනෙක්., අපේ අම්මට තවත් ගැණියෙක්. එවුවා එහෙම තාමා.

අපේ අක්කා බයවෙන්ට එපා..., මම ඒ වගක් කයෙන් එක්ක වත් කියන්නට යන්නේ නැතුවා. මටත් දැණෙනවා එවුයේ හිත. ඒ නිසා ඒකව ආයේ ගෙන්න ගත්තය කියල මම මුකුත් කියන්නේත් නැතුවා. මාත් පුළුවන් හැටියට උදවුවක් කරන්නම්.. හැබැයි පරිස්සම ගැන හිතන්ට.

අනික මේ.., අපේ අක්කා අකමැති නම්.., මම ඉල්ලාපුවත් මට ඕනෑනේ නැතුවා. එවුවා අමතක කොරලා දාන්ට. මයේ හිතත් වාවන්නේ නැති කමට ඉල්ලුවා මිසක්කා, නොදන්නය කියලා තුන් හිතකවත් තරහක් නැතුවා" පුලස්ත මෙවලේ ඇගේ හිස අත ගැවේ නම් සැබෑ සහොදර ප්‍රේමයෙන්ය.

පුලස්තගේ වදන් පෙළ නිමවෙත්ම මිනිලාට පුලස්තගේ මුහුණ දෙස ඉබේටම බැලුණාය. ඇයට සොහොයුරා කෙරෙහි දැණුනේ පුද්ගමයක්ය. ඔහු දැන් ඉස්සර හිටිය පොඩි එකා නෙමෙය. ඔහුට ජීවිතය ගැන දැන් අවබෝදයක් ඇත්තේය. මිනිලාට සතුටට වඩා දැණුනේ හිතට සැනසීමක්ය.

"මයේ මලයා කියවුවේ ඇත්ත.. මටත් මයේ හිත ගැන හිතාගන්නට බැරුවා. රනා අඩුවක් නොකරද්දින් ඇයි මම ඒකව ගෙන්න ගන්නේ කියලා. ඒත් ආයේ එහෙවුවක් වෙන්නේ නැතුවා..

මාත් මයේ මලයා ගැන වරදක් හිතන්නේ නැතුවා. මටත් මලයගේ හිත ගැන දැන් හිතාගත හැකි. සත්ත නම් මයේ හිතත් වලත්තයි, එවුට හිතයි. මාත් උඹේ ඔය කිසි එකක් කයෙන් එක්ක වත් කියන්නේ නැතුවා. හැබැව නම් දැන් මටත් කියන්ට බෑ නොවැ.. දෙන්නා එකාසුව කොරාපු වලත්ත කමක් ගැන.." මිනිලාගෙ මුවෙන් පිටවුනේ සතුටු සිනහවක්ය.

"එහෙවු හිත් කයෙ කයෙත් පොදුවක්.." ඇයගෙ සැහැල්ලු සිනහව පුලස්තට සතුටක්ය.

"එහෙම කොහොමෙයි කියන්නේ..?" ඇය එලෙස ඇසුවේත් සිනහවෙන්ය.

"ඒ අපි විතරක්ම නෙමේය කියලා දන්න නිසා නොවැ කියැවුවේ..." පුලස්තට සිනහවය.

"වෙන කවුදැ..?" මිනිලා පුලස්ත වෙත හැරුනේ පුද්ගමයෙන්ය. ඒ ඔවුන් කවුරුන්දැයි දැනගන්නට හදිසියෙන්ය.

"ඕන හැටියේ..."

"ඕන් ඉතිං... කියන්නකෝ.." මිනිලා පෑවේ ඇවට්ල්ලක්ය.

"මේ... මලිති අක්කංචි එහෙමත්.."

"උඹට ඒ වගක් මලිති අක්කංචි කියැවුවැයි.." ඇයට පුද්ගමයක් සේම කුකුසක්ය.

"හම්...." පුලස්තට සිනහවය.

මලිති හා පුලස්ත අතර ඤාති සබඳතාවය ඉක්ම ගිය සබැඳියාවක් තිබෙන වග පුලස්තගේ පිළිතුරෙන් මිනිලාට දැනින. ඒ එහෙවු තම අසම්මත කමක් විශ්වාසයක් නැති තැනක ගැහැණියක් කිසි විටෙකත් හෙළි නොකරන වග මිනිලා සක් සුදක් සේ දන්න නිසාවෙන්ය.

"ඇත්ත කියපං... උඹලා දෙන්නා අතරේ මොකුවත් තියෙන වැයි..?"

"හම්.." සහවන්ට දෙයක් නැත පුලස්ත පෑවේ සිනහවක්ය.

"කී අවුරුදක් උඹට වඩා වැඩිමල්ද..? අනික කෙරෙන එවුවැයි..?" මිනිලා නිකට අත තබාගත්තාය.

"එහෙවු ආදර ලොගතුවක් නැතුවා.." පුලස්තට සිනහවය.

"ඒක මිසක්කා.. මට නම් හිතා ගන්නටත් බැරුවා මලිති අක්කංචිත් එහෙම එකියක්ය කියලා.." මිනිලාට පුද්ගමයක්ය. වැඩියමක් සොහොයුරා ගැන නොව මලිති ගැන.

"ඒක තමා කියැවුවේ.. එවුවා ගැන ඕනෑවට වඩා හිතන්ට එපාය කියලා.. එවුවා පොදුවක්ය කියලා" පුලස්තට සිනහවය.

"උඹත් එක්ක අක්කංඩි එවුවා සේරම කියන වැයි..?" ඇයට දැන් ඇවැසි ඒ වග අසා ගන්නටය.

"ආයේ අහනවා... අපේ අක්කා වයේ තමා..., මලිති අක්කංඩිත් එවුවට ගිනියම්.. ලොකුඅම්මයේ කපාපු පළව ඔං එවුවට..." ඇය කීවේ මුතුමැණිකේ ගැනය.

"උඹ දැකලා තියෙ එහෙනම් ලොකුඅම්මයේ එවුවත්" මිනිලාට සැකය මුසු සිනහවක්ය.

"බලන වනම් ඕන් බලන්නට ඕන එහෙවු සුනියක්. අපේ දෙන්නා වයේ ඕන් නැග්ගා..., මෙන් බැස්සා වයේ නෙමෙයි. අඩුම තරමේ හෝරාවක් වත් දෙන්නා අඩවුව අල්ලනවා"

"එව්වර වෙලාවක්..?" මිනිලාට කාලය පිළිබඳව නැගුනේ පුදුමයක්ය. ඒ රනා සේම හොරහින් ඇවිත් යන අමුත්තාත් ගෙවන්නේ වැඩිම උනොත් මිනිත්තු පහලොවක් විස්සක්ය.

"ආයේ අහනවා.. ලොකු අප්පුවට ඉක්මණට යන්නේ නැතුවා.. අනික මේ..., ලොකු අප්පුවටයේ මේ.. යටියහා එකත් මේ. මේ තරම් ඇති ඕන්.. " පුලස්ත ජයතුගේ ලිඟුවේ තරම කියා පෑවේ තම අත ගොබයෙන්ය.

"අපේ අම්මේ... සත්තයි.." මිනිලාට පුදුමයක්ය.

"ආයේ අහනවා.. මම මොකොට මුසාවක් කියන්නේ.. මං මෙතුවක් දැකලා ඇති විසල්ම එකා ඕන්.."

"එහෙනම් ආයේ අහන්ට දෙයක් නැතුවා. මේ..., මේ..., ලොකුඅම්මට ගාය බොවෙලා ඇත්තේ කොහෙන් කියලා" මිනිලාගේ ගතත් හිරිවැටි ගියේය.

"දෙන්නා තකට තක ඕන්.. එවෙලෙට තමා බලංට ඕන ලොකුඅම්මයේ ගාය.. ඩිංගක් ගිනියම් වෙලා අවහම ආයේ නරකම එකියක් වයේ ඕන්.. කෙදිරිය හෙන් පැල දෙවනත් වෙන්ට.. වලත්ත හරුප එක දිගට..., අනික මේ හැඩෙන් බැරුවා හෙලුවෙන් ඉන්දැද්දී. අපේ අම්මයේ වගේ මේ..., තන් දෙකත් එල්ලෙන්නේ නැතුවා.."

"එහෙනම් උඹ වැඩියෙන් මණාප ලොකු අම්මට වෙන්ටෑ..?" මිනිලාට නැගුනේ සිනහවක්ය.

"සත්ත නම් ඒක තමා.. කිරිගරුඬ රූපයක් වයේ ඕන්.. දන්න වැයි.. යටියහා මව්ලක් වත් නැතුවා.. පොඩි එකියක්ගේ වගේ ඕන්.."

"අත්තම්මා අපේ අම්මා එක්ක දවසක් මම කියනවා අහං උන්නා... ලොකු අම්මා මේ.., මේ.., යටි යහා මව්ල මොකක්දෝ කොරලා උගුලා දානවය කියලා."

"අපේ අක්කත් මනාපැයි මේ.., මේ.. එහෙව්වක් කොරන්නට"

"කොහොම කරනවැයි දන්නේ නෑ නොවැ.." ඇයගේ හිත හිරිවැටි ගියේය.

"මම අහලා බලා කියන්නම්.."

"කයෙන්..?"

"මලිති අක්කංඩිගෙන්.."

"ඒ කියන්නේ උඹ දැකලා ඇතුලා"

පුලස්ත හා මලිති අතර තරමක් දුර දිග ඇසුරක් ඇති වගට මිනිලාගේ හිතේ වූ සැකය මෙවලේ තහවුරු වූවය. "ඒ කියන්නේ මුං දෙන්නා බැද්දටත් රිංගලා නැතිවෙන්නට බෑ" මිනිලාට නැවතත් පුදුම සිතුවේ පුලස්ත ගැන නොවෙය මලිති සොහොයුරිය ගැනයි.

"ඇත්ත කියහං.. උඹ මලිති අක්කංඩි එක්ක බැද්දටත් රිංගලා තියේ නේද..?" මිනිලාට දැන් ඇත්තේ එය දැන ගැන්මේ ඇත්තේ හදිසියක්ය. හිත නලියන්නේ මලිති ගැන දැණගන්නටය.

"හම්..."

"අනේ අම්මපා.. මට හිතා ගන්නත් බැරුවා.. වැඩියමක් උඹ ගැන නෙමෙයි මලිති අක්කංඩි ගැන. ඉන්නේ නම් ආයේ පිව්ව මලක් වයේ..." මිනිලා නිකටට අත තබා ගත්තේ නොදැනීමය.

"ආයේ කවුරු කවුරුත් එලිපිට උන්නේ එහෙම නොවැ.." පුලස්ත පෑවේ සිනහවක්ය.

"මේ.., මේ.., මහා දේ වෙන්නේ නැතුවා වෙන්නෑ" ඇයට ඒ වදන් පෙළෙන් සිහිං විලියක් දැණුනත්, දැන් අවැසි කරුන වූයේ එය දැන ගැන්මය.

"අපේ අක්කට ඕල්මාදේද..? එහෙවුවක් හිතන්නට.. නිකන් උඩින් පල්ලෙන් මිසක්කා. ඒකත් හරි හැටි වුනේ වංගියයි"

"කොහෙදී..?" ඇයගේ හිත දැන් නොදැනීම නැවත උණුහුමේය.

"හේනට යන දෙවටේ කැලේ.."

"මේ.., මේ.., අක්කංඩි මේ.. උඹට එවුවා පෙන්නලා තියෙයි..?" ඇගේ හිත දැන් ගැහෙන්නේය.

"හම්.. " පුලස්තට ඇගේ සිත වැටහුනේය.

"මේ.. උඹට කියලා අක්කංඩි අතගාගෙනත් තියේද..?"

"හම්.." පුලස්ත කෙටි පිළිතුරු දෙන්නේ ඇයව අවුස්ස ගන්නටය.

"කොහේ...?"

"මේ.. තන් ගෙඩි දෙක වයේම යටියහා එකියවත්.." පුලස්ත මෙවලේ එක කිවේ සිංහි කාමුක හඬකින්ය.

"උඹේ එකාවත් අක්කා අල්ලලා තියේද..?" මිනිලාගේ හද ගැහෙන වේගයත් දැන් තිවාරය.

"හම්...."

"මේ.., අක්කංඩි මලයගේ එකාව මේ.. කටටත් ඇන්න තියේද..?" මිනිලාගේ හිත මෙන්ම ගතත් දැන් තිගැස්මකය.

"තාම හරි හැටි නිදහස් ඉඩක් ලැබුණේ නැතුවා එහෙවු දුරකට.." පුලස්ත සැබැවම කීවේය.

"හම්.. එහෙනම් මලයටත් එහෙවුවකට ඉඩක් ලැබෙණ්ට නැතුව ඇති...?" මිනිලා සොහොයුරු දෙස නෙත් කොනකින් බැලුවාය.

"කොහොමට...?" පුලස්තට ඇය ඇසුවේ කුමක් දැයි නොවැහැටුනා නොවේය. එහෙත් හිත කියන්නේ ඇගෙන්ම එය අසාගන්නට කියාය.

"මේ.., මේ.. අක්කංඩිගේ එක මේ.. ලොවන්ට..?" මිනිලාගේ හිත දැන් උණුහුමේය.

"නැතුවා.."

පුලස්ත සොහොයුරියගෙන් කිසිවක් සහව නොගත්තේය. ඔහු මලති හා තමා අතර මෙතුවක් සිදුව ඇති හැම දේම සොහොයුරිය හමුවේ හෙළිකළේය. මිනිලාත් ඒ හැම දේ අසා සිටියේ උනන්දු වෙත්ය.

මිනිලාට ඒ කතා බහෙන් මිහිරක් දැණුනාය. ඒ හැම දෙයක්ම ඇයට මැව් පෙනුනාය. "මේකී තියන්ට වටින්තේ නෑ නොවැ.. හිච්චං එකෙක්ගෙන් මෙහෙවුවක් සපුරගන්නට තියෙන ඒකිගේ වලත්තකම.." එහෙත් ඇයට මලිති සොහොයුරිය කෙරෙහි අහිතක් හට නොගත්තාය. ඇයට ඇත්තේ පුද්ගලය පමණක්ය.

"මේ.. උඹලා දෙන්නමත් එක්කාසුව ලොකුඅම්මයේ එහෙවුවක් බලලා තියෙයිද..?" ඇයට දැන් ඇවැසි ඔවුන විඳි මිහිර සොයන්නටය.

"එහෙවු ඉඩක් තාම ලැබුණේ නැතුවා.. ලොකුඅම්මා අප්පුවවා ගෙදෙද්දී එක්කාසු වෙන්තේ නැතුවා.. ඒත් අක්කංඩ්ට ඕනෑය කියැවුවා බලන්ට.. මාත් මේ බාලාණ ඉන්නේ ඉඩක් පෑදෙන තුරු.."

"උඹ කියැවුවට පස්සෙ මේ...මේ... මටත් හිතයි වයේ ඕන්..." මිනිලා හිතට ආ දේ සහව නොගත්තාය.

"තව ටික දොහොකින් හේතේ පියැලා මතුවෙන්ට ගන්නවා.. එතකොට ඉතිං ලොකු අප්පුවවා හෙනෙම නොවැ රූ ගෙවන්නේ. එතොකට ඕන් ඕන හැටියට ඉඩ. එතකම මේ ගෙදර ලැබෙන ඉඩත් මදිවැයි ඩිංගකට හරි" පුලස්තගේ සතුව ඉහ වහා ගියේ, සොහොයුරියගේ මේ විවෘත බව හා ලෙංගතුව කෙරෙහිය.

"ඒකත් හැබෑව.. නැති කොට.." සොහොයුරාගේ වදන් පෙළට ඇයටත් නැගුනේ සිනහවක්ය.

"මම කොහොමෙන් හරි අපේ අම්මයෙයි යසා අත්තමයෙයි එහෙවුවකුත් අපේ අක්කට දකින්ට සලස්සන්නම් කෝ.."

"ගෑණු ගෑණු එහෙවුවක් අහලා ඇතත් දැකලම නැතුවා.." ඇය කීවත් සැබෑවය.

"අපේ අක්කයේ හිද්දලියෙක් වත් නැතුවැයි එහෙවුවක් කොරාපු..?" එලෙස නොවෙන්ට බැරිය.

"නාම්බෙක් එක්ක බැද්දේ රිංගුවා කියැවුවත්, ගෑණියෙක් එහෙවුවක් කවදාවත් කියන්නේ නැතුවා.." ඇය ගැහැණු කම කියා පෑවාය.

"මේ.., දෙයක් අහන්ට සත්තම කියන වැයි..?" පුලස්තට එම පිළිතුරෙන් පහළ වුයේ නැවුම් අදහසක්ය.

"ආයේ මොකෑ මම මලයට මුසාවක් කියන්නේ.." මිනිලා පැවෙත් සිනහවක්ය.

"මේ.., මේ.., අපේ අක්කට හිතක් නැතුවයි මේ.., ගැණු ගැණු එහෙවුකට.."

පුලස්තගේ ඒ වදන් පෙළෙන් මිනිලාගේ හිත තිගැසී ගියේය. පොරොන්දු උවත් තම හැබෑ හිත ඔහුට කියන්නේ කෙලෙසකද..? "මම වලත්තම එකියක් කියලා හිතාචි"

"එහෙවුවක් කොහොමෙයි කියලා හරි හැටි දන්නේ නෑ නොවැ.." එබැවින් මිනිලා නිසි පිළිතුරක් නොදුන්නාය.

"මයේ හිත කියන්නෙ නම්.. නොකිවුවට අපේ අක්කා එහෙවුවට මණාපයි කියලා " පුලස්ත ඒ වග වැටහුනේය.

"කොහොමෙයි එහෙම කියන්නේ..?" මිනිලා පැවේ සිනහවක්ය.

"නෑ අපේ අම්මත් මණාපයි නොවැ... එහෙවු ගති ආරාවට එනවැයි කියලැයි කියන්නේ" පුලස්ත පැවේ සිනහවක්ය.

"එහෙනම් උඹට අපේ අප්පුවියේ ඒ හිත් ආරාවට ඇවිත් තියේද..?" මිනිලා පැවේ සිනහවක්ය.

"හම්.."

"මොකක්..?" මිනිලා ඔහුගෙන් ඒ පැණය ඇසුවේ දෑස කුඩා කරමිණිය.

"කියන්නට බැරුවා වයේ.."

"ඔන් ඉතින්..."

"නෑ.. මේ.. යසා අත්තමයි ඔය අපේ දෙන්නයි එහෙවු වෙලාවට කතා බහා කොරන එවුවයෙන් මාත් දන්නේ. මං මේ.., අපේ අම්මට හිත වයේම අප්පව්වින් ඒ කාලේ අත්තමමට එහෙම හිතලු. අප්පුවත් අපි වයෙම ඒ කාලේ හොරා බලලා තියෙලු"

"උඹෙන් දෙයක් හංටද..?" මිනිලාට එතුලින් නැගුනේ පැනයක්ය.

"හම්.."

"උඹ වැඩියෙන් මණාප අපේ අම්මටද.., නැත්නම් ලොකුඅම්මටද..?" ඇය ඇසුවේ මුතුමැණිකේ ගැනය.

"ඒක දෙවිදියක් නොවැ.. ලොකුඅම්මා හැඩයි, එහෙවුවට වලත්තයි. ඒත් අපේ අම්මා ගැන වෙන මොකක්දෝ හිතක්.. ඒක කියන්නට තේරෙන්නේ නැතුවා.. අපේ අක්කට කොහොමෙයි හිතෙන්නේ..?" පුලස්ථ හිත හංග නොගත්තේය.

"අනේ මංදා... උඹට වයේම තමා.., අප්පුවා ගැන වල් හිතක් නැතුවා.. ඒත් මේ.., හිත මණාපයි අප්පුවායෙ හෙවුවක් දකින්නට.." මිනිලාත් තම හිත හංග නොගත්තාය.

"එහෙනම් ඉතිං හරි නොවැ... ගහේ කටු උල් කරන්නට දෙයක් තියේද..? මේ හිත්.., මේ වලත්තකම ආරෙටම නොවැ.. අපේ අම්මට ඕය ගැණු ගැණු හිතත් ඇවිත් තියෙන්නේ එහෙම්මලු.. ඒ අත්තමත් එවුවට හිතලු.."

"උඹ දන්න දේවල්..?" පුලස්ත දන්න දේ ගැන මිනිලාට පුදුම හිතුවේය.

"දෙනුන් දෙනා ඔය කතා බහා කොරනකොට අහං හිටපුවා. දන්න වැයි හොඳ දේ..? අප්පුවා අපේ අම්මට යසා අත්තම්මට පංගරාතු කරලා දීලා තියෙන්නේ, අම්මයි අප්පුවායි එක ගේකට කොටුවෙන්ටත් කලියෙන්..ඕන්.."

"අපේ අම්මා ගැටිස්සි කාලේ වෙනටැ.." මිනිලාට ඔහු කියන දේ සැකක් නැත.

"හම්.. ඔය තුන් එක්කාසුව අදක ඊයෙක නෙමෙයි.. හොඳම දන්න වැයි..? අපේ අප්පුවා මගුල් රූ අපේ අම්මයේ යටි යහා එකටත් වග කියලා තියෙන්නේ ඕන්.. යසා අත්තමත් ලඟ තියා.." පුලස්තට සිනහවය.

"මොකක්..? මයේ ඇඟත් එක්ක සිතල වෙලා ගියා.." මිනිලාට එයනම් විශ්වාස කරන්නට බැරිය.

"අපේ අක්කටත් එහෙම ආස හිතුවැයි..?" පුලස්තට සිනහවය.

"නැතුව මොකෝ..., නෑ මේ මම කියැවුවේ මේ..මේ.. " නොදැනීම මුඛෙන් ආ පිළිතුර ගැන මිනිලාට විලියක් දැණුනාය.

"ආයේ කියැවුව එක හරිගස්සන්ට දෙයක් නැතුවා. අපේ අක්කටත් හිතක් ඇත්නම් මේ.., මම එකියක්ව පංගරාතු කොරලා දෙන්නම්.."

ඒ වදන් පෙළෙන් මිනිලාගේ හද ගැස්මත් තිවාර වුනේය. ඒ ඇය මෙනුවක් දැක්ක හීනයක්ය. එහෙත් උනන්දුව පෙන්වන්නට බැරිය. නොපෙන්වාත් බැරිය.

"කාව..?" දැන් පහද ගත යුත්තේ එයය.

"මේ..., මේ..., මලිතී අක්කංචිව..?"

"අපේ අම්මේ.. අක්කංචි එහෙවුවකට කැමති වෙයි යැයි..?" ඇයට ඒ වගක් අදහා ගන්නට බැරිය. මලිතී ගේ රුවට මිනිලා කවදත් මණාපය. හිතට ගිනියම්ය.

"ඒක මයේ වැඩක් නොවැ.. අපේ අක්කා මණාප නම් එව්වරයි.. අපේ අක්කා ඇත්ත කියන්නකෝ..." මිනිලාට වඩා දැන් සතුට ඇත්තේ පුලස්තටය.

"හම්....." ඇයට වෙනයමක් කියන්නට තරම් සවියක් විලිය නිසාවෙන් නොවින.

සොහොයුරාගේ මේ පොරොන්දුවෙන් මිනිලාගේ හිත ඉපිල ගොස්ය. මේ ඇය සිහිනෙකින්වත් නොසිතුවක්ය. මලිතී ඇගේ සිහිනයක්ය. ඇයට දැන් ඉවසුම් නැත්තේ මෙය සපල වෙන තෙක්ය.

"ආයේ ඒක වෙන වගට සහතිකයි.." පුලස්ත යහනෙන් නැගිට්ටේය.

"ඔය යන්නෙයි..?" ඇයට දැන් පුලස්තව යවන්නට දුකය.

"හම්.. දැන්නම් ඉන්ට ඉනට බැරුව ඉන්නේ.." පුලස්ත අඳුරෙම අවදිව ඇති ලිඟුව සරම තුල සකස ගත්තේය.

"ඇහැරිලා ඇත්තේ එහෙනම්.." මිනිලාට සිනහවය. දැන් එවැනි කතා බහකට ඇයටත් බියක්, විලියක් නැත.

"ආයේ අහනවා.. මෙව්වර වලත්ත කතාවල් එක්ක එහෙම නොවි තියෙයිද..?" පුලස්තටත් සිනහවය.

"වැඩියමක් මේ..., දුටුව එවුවටද නැත්තම් කතා බහටද දන්නේ නැ.." මිනිලා කොට්ටය යහනට දමා ඒ මත වැතුරුනාය.

"දුටුව එවුවට මිසක්කා.." පුලස්ත කීවේ හිතේ සැබෑවම නොවේය. පිරික්සුවේ ඇගේ හිතය.

"එහෙනම් අපේ අම්මව අද ඉවරයක් වෙව්.." මිනිලාගේ ගත සිත දෙකම උනුහුම්ව ගියේ ඒ අසම්මත කමෙන්ය. ඇයට ඒ සොහොයුරා මව ව සිහිකොට ස්වාං වින්දනයේ යෙදෙන අසම්මත කම මැවී පෙනෙමින්ය.

"නැතුවා..." පුලස්තට සිනහවය.

"එහෙනම්...?" මිනිලාට පැණයක්ය.

"මේ..., අද ඉවරක් වෙන්තේනං මේ... මේ..., අපේ අක්කව" පුලස්ත හිතේ ඇති දේ සඟව නොගත්තේය.

"තෝව තියන්ට වටින්නේ නෑ.. ඒක මයේ මුණටම කියාපු වලත්ත කම" මිනිලාගේ ගත සලිතව ගියේය.

"දැන් ආයේ මොකට මුසාවක් කියන්නේ..., අපේ අක්කත් නොකිවුවට දැන් ඉන්නේ මම මෙතනින් යනකම් නොවෑ.." පුලස්ත උලුවස්ස අසලටම ගියේය.

"සත්තනම් ඒක තමා.. ඒත් උඹව නෙමෙයි.." ඇයත් හිත සඟව නොගත්තාය.

"එහෙනම් අප්පුවවා වෙන්ටෑ.."

"උඹ ඕන දෙයක් හිතා ගනින්න.." ඇය සිනහව කොටටයෙන් වසා ගත්තාය.

"ඕනෑ නම් මේ..., මේ..., මම ඩිංගක් ලඟ ඉඳලා යන්නම්" පුලස්ත දැන් නම් මේ පිරික්සුවේ ඇගේ හිතය.

"එහෙම මට ඕනැන්නේ නැතුවා.. මලයට ඕනෑ නම් ඉඳලා ගියා කියලා අමණාපයකුත් නැතුවා" ඇය කීවේ ත් මුසාවක් නොවේය.

ඇගේ එම වදන් පෙළෙන් පුලස්තගේ හිතට දැණුනේ ජවයක්ය. මෙතුවක් අඩකුණුව තිබුණ ඔහුගේ ලිඟුව එක්වරම අවදි වුනේය. එහෙත් පුලස්ත ඇගේ යහන වෙතට ආවේ හදිසියකින් තොරවය.

පුලස්ත යහනේ ඉඳ ගන්න විට නම් ඇගේ ගත, මෙන්ම හිතත් සලිතව ගියේය. "මම කොරාපු මෝඩ කමක්..?" ඇයගේ හිත වද දුන්නේය. එහෙත් ඔහුට එලෙස කීවේ ඇයි දැයි කියා ඇයගේ හිතටත් නොතෙරුනේය. හිත සියුම්ව ගැහෙන්නේ ඇයි දැයි ඇයටත් නොතේරෙන්නේය.

"අපේ අක්කා අමණාපයක් නැතුවා නොවෑ...?" පුලස්ත මෙවර ඇගේ අත ගෙන හෙමිහිට සරමට පිටින් තම ලිඟුව මත තබා ගත්තේය.

"අමණාපයක් නැතුවා.. ඒත් මට එහෙවුවක් මලයගෙන් ඕනෑතේ නැතුවා"

ඇගේ හිත හිරිවැටි ගියේ ලිඟුවේ උණුහුමෙන් නොවේය. ඒ මේ වෙන්තේ නොසිතුවක්ම නිසාවෙන්ය. එහෙත් මිනිලා ලිඟුව මත ඇති අත ඉවතට නොගත්තේ නම් ඔහුව රිදවිය නොහැකි කම නිසාවෙන්ය.

"සත්ත නම් මට ඉවසුම් නැතුවා.." පුලස්ත ඇගේ අත ලිඟුවට තබා තදකොට ගත්තේය.

ලිඟුවන් දෙකක් මනා කොට සුරතල්ව ඇති අත්ලට, පුලස්තගේ ලිඟුවේ තරම දැණෙනට වැඩි වේලාවක් නොගියේය. "එකා තාම කුඩාවයි" මිනිලාට සොහොයුරුගේ ලිඟුවේ තරම ගැන සැකයක් නොවින.

"මාත් ඩිංගක් අක්කයේ අල්ලාද..?" පුලස්ත අතක් හෙමිහිට ඇගේ ලැමද මත තැබුවේය.

"මට නම් ඕනෑතේ නැතුවා" ඇය කීවේ මුසාවක් නොවේය. එහෙත් ඔහුට ප්‍රථි උපාකාරයක් දැක් විය යුතුය.

ඇගේ ඒ අනුමැතියෙන් පුලස්තගේ හිත උමතුව ගියේය. ඇයට අවැසි නැති උවත් ඇගෙ හිතේ දැන් අමණාපයක් නැත. "ඩිංග වෙලාවක් ඔහොම ඉදිංකෝ... මංතේ දන්නේ අවුස්ස ගන්න හැටි" පුලස්ත හෙමිහිට අතක් සොහොයුරියගේ හැට්ටයට උඩින් පියයුරුවක් මත තැබුවේ හිත ඉපිල ගිය ප්‍රීතියෙන්ය.

සොහොයුරුගේ අත්ල පියයුරුවක් මත දැවටෙත්ම මිනිලාගේ ගත හිරිවැටි ගියේ මිහිරකින්ම නොවේය. ඒ අතලේ නුහුරු කමටය. එහෙත් "ඒ මගේම මලයංඩ්..." ඇයගේ හිතට අමුත්තක් දැණුනේ නම් මෙතුවක් කල් නොදැණුන ගුප්තභාවකින් හිත පිරියමින්ය.

"ඔහොම අත නියාන ඉදලා වැඩක් නැතුවා..." පුලස්ත ඇගේ අතෙක් පියයුරුවත් සිහිංච මිරිකුවේය.

"ඕං ඉතිං.... මට එහෙවුවක් නම් බැරුවා.." ඇයට පුලස්ත කීවේ කුමක් දැයි වැටහුණාය.

"ඩිංගක් විතර.." එහෙත් පුලස්ත මෙවර බයක් සැකක් නැතුවම සරමට පිටින් ඇති ඇගේ අත ගෙන සරමට යටින් ලිඟුව මත තබා ගත්තේය.

"කියන දේ ඉතින් ඩිංගක් අහපංකෝ... මට එහෙවුවක් නම් කොරන්නට බැරුවා.." ඇය අත ඉවතට ගත්තත්, ඇයට ලිඟුව මඳක් අල්ලා බලන්නට නොසිතුවාත් නොවේය.

"මම එව්වර කියද්දීත් අපේ අක්කා දැන් මොකෝ මේ.." ඔහුත් ඇගේ පියයුරුවක් මත වූ අත ඉවතට ගත්තේය.

"උඹ මයේ එකුස උපං මලයා... එහෙවුවක් හිරිකිතක් ඇතුව මට කොරන්නට බැරුවා. උඹට හිතක් ඇත්තම් මම මුකුවත් කියන්නේ නැතුවා.." සැබැවින්ම ඇය මෙවලෙනම් මේ දෙලොවක් අතරය.

"එහෙනම් ඕනැන්නේ නැතුවා..." පුලස්ත යහනෙන් නැගිටිටේ තරහකින් නොවේය. මේ ලැබුණ ඉඩ ඉදිරිය වෙනුවෙන් පුලස්තට හොඳටම ඇතිය.

"ඕන්... ඉතිං තරහෙන්.." ඇය පුලස්තගේ අත අල්ල ගත්තාය.

"හිතක් නැතුව කොහොමෙයි" පුලස්ත නැවතත් ඇගේ යහනෙන් ඉදගත්තේය.

"මේකී අමනපායක් නැතුවා.. ඉස් ඉසෙලම නිසා වෙන්ටෑ"

"මම කියැවුවේ මට බැරිකමක්.. මලයගේ ඕනෑ එපාකමක් වැලැක්කුවේ නැතුවා.." ඔහුගේ හිත රිදෙව්ගැසි කියාත් ඇයට ඇත්තේ බියක්ය.

"අපේ අක්කයේ හිතක් නැත්තම් මටත් ඕනැන්නේ නැතුවා.." එහෙත් පුලස්ත ඇගේ චිත්ත පට දෙපසට කරමින් ඇගේ දෙකලවා මත අත තැබුවේය.

"ආයේ රංචුවක් ඕනෑනේ නැතුවා.. මලයේ කැමත්තක් ඇති දෙයක්" ඇය හෙමිහිට තම දෙපා ඇත් කළාය.

ලද අවසරයෙන් පුලස්ත ඇගේ දෙකලවා ගොබ දෙක මෘදුව අත ගැවේය. ඔහුට නම් මේ අසම්මත කමෙන් දැන්නේ දැඩි මිහිරක්ය. "නොකිවුවට මේකීටත් ඕනී.. නැත්තම් පළල්කර දෙයි යැයි.." මෙවලේ නොපෙනුනත් දහවල දුටු ඇගේ දෙකලවා සිහිකරමින් පුලස්ත අත ටිකෙන් ටික ගෙන ආවේ ඇගේ දෙපා මුල්ලටය.

සොහොයුරුගෙන් මෙවන් අසම්මත පහසක් ලබන්නට අවැසි නැති වුවත්, පුලස්තගේ මේ ස්පර්ශයෙන් මිනිලාට මිහිරක් නොදැණුනාම නොවේය. එහෙත් හිත දෙහිඩියාවකය. තමා කරන්නේ වරදක් යැයි උඩු හිත මොර දුන්නේය. එබැවින් පුලස්තගේ අත යෝනි දෙතොල් මත පතිත වෙත්ම ඇය පුලස්තගේ අත අල්ල ගත්තේ උඩු හිතට අවනත වෙමින්ය.

"මලයට ඕනමද..?" ඔහුගේ අත අල්ලව ගත්තේ ඉවත් කරන්නට උවත්, ඇයගේ හිත කෂණිකව වෙනස් වුනේය.

"හම්... අපේ අක්කයේ තෙත් වෙලා" ඔහු ඇඟිලි දෙතුඩ එකින් එක අතුලා ඒ ලිහිසි බව විඳේය.

"ඒ කලියෙන් දුටුව එවුවට වෙන්ටෑ.."

එය සැබෑවය. මිනිලාගේ යෝනිය සතුටු කළු සැලුවේ මව හා පියාගේ රතියෙදිය. ඇයට මෙවලේ, අඩ පැයක් තුළ දුටුව, එහෙත් වැඩියෙන්ම හින් ගත්ත රූප පෙළ මැව් පෙනීන. ඉන් අතර මහ නැවතුන ඇගේ සුරාංතය කෙමෙන් කෙමෙන් නැවතත් දළුල්වනට ගත්තේ ඇයටත් නොදැනීමය. ඒ මිහිර නිසාවෙන් ඇයට මෙතුඩක් අල්වාගෙන හිටි පුලස්තගේ අතත් ලිහිල්ව ගියේත් ඉබේටමය.

"අප්පුවියේ එකාව දැකලා වෙන්ටෑ..." පුලස්ත ලද අවසරයෙන් නැවත වරක් ඇඟිලි තුඩ ඇගේ යෝනී විවරය මත තැබුවේය.

"හ...ම්..." ගැටිත්තට ඇඟිලි තුඩ තැබුවාට වඩා මිහිරක්, පුලස්තගේ ඒ අසම්මත සිහිගැන්වීමෙන් මිනිලාට දැණුනාය.

"මයේ හිත ගියෙ නම් අපේ අම්මා ඒකා කටට ගෙන හුරුත් කරපු තාලෙට" පුලස්තගේ හිත ගත්තේ එයය. එහෙත් ඔහු සොහොයුරියගේ ගැටිත්ත පිරිමැද්දේ නම් දැක හුරු පුරුදුවෙන්ය.

"හ..ම් අපේ අම්මා එකාව ලොවැවුවේ වලත්ත කමෙන්" මිනිලාට මවගේ ඒ කාමුක බවත්, එවිට යහමෙන් පණ ගසා අවදි තිබූ පියාගේ ලිඟුවත් සිහිව හිත කැලති ගියේය.

"මණාපැයි එහෙවු විසල් එකකට.." ඔහු සිතුවේ ඇයව අවුස්ස ගන්නටය.

"හ..ම්... ආහ්...." ඇයට එම වදන් පෙළෙන් දැණුන මිහිරෙන් හා ගැටිත්තට දැණෙන මිහිරෙන් සිහිං කෙදිරියක් පිටවුනේ නොදැනීමය.

ඇගේ එම සිහිං කෙදිරිය පුලස්තගේ හිතට නැවුම් බලාපොරොත්තුවක් එක්කළේය. "මේකී මණාපයි එහෙවු වලත්ත කතා බහට.. අනෙක මේ අප්පුවියගේ බාවට.. ඒක නොවැ කෙදිරියකුත් පිට වුනේ" පුලස්තට ඇගේ සැඟව ඇති හිත වැටහුනේය.

"අපේ අක්කා මණාපැයි... මේකීට ඒවගේ විසල් එකෙක් ගෙන් මේ..., මේ..., තැලුම් දෙන්ට..?" පුලස්ත ගොත ගැසුන වදනෙන්, ඇගේ යෝනී දෙනොල මැත් කරමින් ඇඟිලි තුඩ පහළට ගෙනවිත් කන්‍යා සිවිය මත නතර කලේ ගැහෙන හිතෙන්ය. ඒ ඇගේ හිත අඳුන ගන්නටය.

"හ...ම්.. ආයේ නැතුව මොකෝ.. හ....ම්..." පුලස්ත "විසල් එකෙක්" යැයි කියා නොකියා කීවේ කාගේ ලිඟුවදැයි ඇයට සැකක් නොවින. ඒ අසම්මත මිහිරෙන් ඇගේ ගතම සලිතව ගියේය.

පුලස්ත සිතුවා හරිය. හැම ගැහැණියක්ම මෙන් ඇයත් ඒ වලත්ත කතා බහට කැමතිය. ඇයව අවුස්ස ගන්නට නම් දැන් කලයුතු වන්නේ ඇය මණාප දේ සිහිකොට දීමය. පුලස්තට දැන් ඇගේ හිත පැහැදිලිය.

මිනිලාටත් මෙතුවක් අසම්මතය ගැන හිතේ වූ දෙබෙඩි බව, දැණෙන මිහිරෙන් නොදැණීම පලා ගියේය. මේ ගැහැණු කමය. දූෂණයකදි උවත් ඔවුනට මිහිරක් දැණෙන්නේ මෙනතය.

"කොහොමෙයි.. අප්පුවවගේ එකා මේ... අපේ අම්මයේ එකිගේ ඇතුලට රිංගැවුව හැටි.." ඇය කෙරෙහි හිතේ ඇති ගරු සරුව නිසාවෙන්, අසැබියෙන් ඇය හමුවේ කියන්නටත් විලියක්ය. එහෙත් පුලස්ත ඇගේ අත නැවතත් සරමට යටින් තම ලිඟුව මත තබා ගත්තේ, මෙවර සොහොයුරිය ගැන බියක් සැකක් නැතුවමය.

"හ...ම්... අප්පුවවයේ ඒකයේ ඉස්ගෙඩියා රතට රත්තේ උන්නේ.." ඇයට සිහිවූයේ මවගේ යෝනියට රිංගන්නට පෙර දුටුව පියාගේ ලිඟුවය. ඇයට ඒ දැණුන මිහිරෙන් ඇයට මෙවර පුලස්ත ලිඟුව අතට හසුවුනේ දරදඬුවය.

"මටත් අපේ අම්මව එහෙම දුටුව ඉන්නට බැරුවා" පුලස්තට දැන් සැකක් නැත. දැනෙන මිහිරට වඩා හිතේ ඇත්තේ සතුටක්ය. ඔහු ඇඟිලි තුඩෙන් ගැටිත්තට දෙන මිහිර නොනවත්වාම ඇගේ ලැමද වෙත අනෙක් අත පහත් කලේය.

"මලයා මනාප යැයි මේ.. අපේ අම්මා එක්ක එහෙවුවකට.." මිනිලා දැන් සිටින්නේ හොඳ හැටි උනුහුමේය. වැඩියමක්ම ඒ හිතට ආ අසම්මත මිහිරෙන්ය. ඇයටත් දැන් ඇවැසි සොහොයුරාගේ අසම්මතකම විදින්නටය.

"මොන වයේ..?" පුලස්තට සොහොයුරිය ඇසුවේ කුමක් දැයි නොවැහැටුනාම නොවේය.

පුලස්ත ඇසුවේ ඇය නොසිතුවකි. "ඒ අපේ අම්මා" ඇයට දැණුනේ තමා ගැන විලියක්ය. එයින් ඇගේ මෙතුවක් නැගුණ දැහැන බිඳි ගියේය. දැණෙන මිහිර පරයා "මේ උඹ කරන්නේ අසමත්ඡාති වල් කමක්" ඇගේ උඩු හිත මොර දුන්නේය. ඇය හෙමිහිට තම අත පුලස්තගේ සරම තුලින් එලියට ගත්තාය.

එහෙත් ගැටිත්තට නොකඩා ලැබෙණ මිහිරෙන්, ඇයට ඒ හිත තවත් තම පාළනයෙ තබා ගැනීමට නොහැකි විය "ආයේ අප්පුවියේ එකා ගැන හිතන්නට හොඳ නම්..., මලයා වෙව්ව මේකගේ එකා මොකද නරක්" ඇගේ යටි හිත නැවතත් ඉස්මතු වුනේය. ඉන් ඇගේ අත නැවතත් ඇයට හොරහින් පුලස්තගේ සරම යටට රිංගුවේය.

"ඇයි... ඒක කෙලින් අහන්නට බැරුවැයි..?" ඔහු හෙමිහිට ඇගේ එක් පියයුරුවක් මිරිකුවේය.

"ආහ්... නැ., නැ., මේ... මම ඇහුවේ.. මේ..., මේ..." ඇයටත් මව හා බැඳිව්ව ඒ වගක් දැන් ඔහුගෙන් කෙලින් විමසන්නට ඇත්තේ විලියක්ය.

"අපේ අක්කා ඇහැවුවේ මේ..., මං මේ අපේ අම්මා එක්ක මේ..., බුදියගන්නට මණාප දැයි කියලද..?" සොහොයුරියගේ විලියෙන් තමා පෙරමුණ ගන්න සිතුවත්, ඔහුටත් තවම ඇත්තේ විලියක්ය.

වදන් පෙළ ගොත ගැසුනත් පුලස්ත ඒ පැණය නැගුව අපුරුවෙන් මිනිලාගේ හිත නැවතත් කැලති ගියේය. ඇයට මවත් සොහොයුරත් එක් යහනක නිරුවතින් සිටින අසම්මතය මැව් පෙනුනේය. මව පුලස්තගේ ලිහුව මුවට ගන්න අයුරුව මෙන්ම, මව හමුවේ පුලස්තගේ අසම්මත දහ කාරාමත් ඇයට මැව් පෙණින. එයින් ඇයගේ හිත පූර්ණ ලෙස ලිංගිව අවදි වුනේ, සියල්ල මොහොතකට අමතකවෙමින්, ලැබෙන මිහිරට පමණක් හිත් යොමණ උමතුවෙන්නේය.

"හම්... මේ..., මේ..., අපුවවා වයේ අපේ අම්මයේ මෙවුවා මිරිකන්ට එහෙම..?" මිනිලා සිහිං කෙදිරිලි හඬෙන්, හැට්ටයට උඩින් ඇති පුලස්තගේ අත හැට්ට කර තුලින් ඇතුලට දා ගත්තේය.

"හම්.... ආයේ අහනවා, එහෙනං මං අපේ අම්මයේ කිරි තන් ගෙඩි දෙක එක හුස්මට හිස් කරලා දානවා.." පුලස්තගේ හිත උමතුව ගියේ, අත්ලට පළමුවරට නිරුවතේ දැවටුන පියයුරුවේ පහසෙන් නොවේය. හිතට දැණුන ඒ අසම්මත කමෙන්ය.

"හැට්ටේ ගලවා දාලා එහෙවුවක් කොරත්.., අපේ අම්මා මලයට මුකුත් කියන එකක් නැතුවා.." ඇය හෙමිහිට තම හැට්ටයේ උඩ ගැටය ලිහිල් කළේ, තම අවැසිය සොහොයුරට දැනෙන්නට හරිමිණිය.

සොහොයුරියගේ අවැසිය පුලස්තට වැටහුනේය. ඔහුට මෙය හිතයක්ය. මලිති සොහොයුරියගේ දෙනන ඇඳිවතට උඩින් ස්පර්ශය කොට ඇතත්, පුලස්ත නිරුවත් දෙනනක් මේ කුලුඳුලේ ස්පර්ශය කරනවාමය. හදිසියක් ඇතත්, අඳුර නිසාවෙන් නොපෙනුනත්, පුලස්තට ඇගේ හැට්ටයේ ඉතුරු ගැට දෙස ලිහා ගන්නට වැඩි වෙලාවක් නොගියේය.

තනයක පහසු කුලුඳුලේ ලද පුලස්තගේ දැන ඒ මිහිරෙන් ගැහෙන්නට ගත්තේය. දැනෙන මේ මෘදු බවෙන් මිරිකන්නටත් ලෝභය. ඔහු සොහොයුරියගේ දෙනත් යුගලය වටා අත්ල ගෙන ගියේ ඉවසුම් රහිතවය. "මලිති අක්කංචිගේ තන් වලට වඩා අපේ අක්කයේ කුඩයි.." ඔහු සොහොයුරියගේ දෙපියුරු තදින් මිරිකා දැතින් වසාගත්තේ නොහික්මුණු කමෙන්ය.

"ආහ්... ඔව්වරටම තදින් එපා..., රිදෙනවා මයේ මලයා.." ඔහුට තවමත් අත්දැකීම් නැති වග මිනිලාට දැනුණාය.

"හිත වාවන්නේ නැති වුනා.." ඔහු අත්ල හෙමිහිට ලිහිල් කළේය.

"මේ ඉස් ඉසෙල්ලම වෙන්ටෑ..?" ඔහුගේ දෑතේ කුලුඳුල් බව, මලිතිට පලමු ස්පර්ශයන්ම දැනුණාය.

"හම්... හෙලිකොටාවෙන් මේ ඇල්ලුවමයි.." පුලස්ත නැවතත් දෙපියරු වට දැන මෘදුව ගෙන ගියේය.

"ආන්.. එහෙම... ආ....හ්.... සණිපේ බැරුවා..." ඇයට ඒ මෘදු ස්පර්ශයන් දැනුනේ දැඩි මිහිරක්ය.

"එහෙනම් ඇයි මේ.. අපේ අම්මා, ලොකුඅම්මා මාණප ඩිංඬක් තැලෙන පොඩිවෙනවට...?" පුලස්තට අවැසි මේ මෘදු පහසු විදින්නට නොවේය.

"එවුවා කාලයක් යහමෙන් තැලිලා පොඩිවෙලා හුරුවෙව්ව එවුවා.. කිරි බරට තෙපුල් දුන්න එවුවා.. අපේ තවම එහෙම නැතුවා.. ගැටය වයේ.. මලයට ඕනෑ නම් තව ඩිංගක් තදින් උනත් කමක් නැතුවා.. ආ....හ්..... මලයා..... දැන්නම් ඉන්ට හිටින්ට බැරුවා..." ඇයට ඇවැසි වූයේ පුලස්තව තම මණාපයේ තරමට හුරුකොට ගන්නටය.

ලද අවසරයෙන් පුලස්ත ඇගේ පියයුරු යුග්මයේ යටි පැත්ත, ටිකෙන් ටික තදින් මිරිකුවේ "මේ තරම් ඇත් දැයි..?" කියා විමසමින්ය. මිනිලත් "තව ඩිංගක් තදින්.." යැයි කියමින් තම දෙනනට අවැසි මිහිඳැති තෙරපුමේ තරම් සොහොයුරුට වටහා දුන්නේ සම්මතය, අසම්මතය අමතකකොට දමමින්ය.

දෙනනක් දැනට හසුවුන ගැටවරට හිතේ දඩබ්බර බව පුලස්ත ඉවසා සිටියේ අපහසුවෙන්ය. ඔහුට ඇවැසි වන්නේ මෙතුවක් දැක ඇති, හිතේ ඇති සෑම හීනයක්ම ඉක්මණ් කොට විඳ ගන්නටය. එහෙත් ගැහැණියක් සතුටු කරන අයුරු දැක හුරුපුරුදු නිසාවෙන් පුලස්ත තම හිත ඉවසා සිටියේ දැඩි හික්මීමකින්ය. ඒ තම මිහිර අමතක කොට ඇයගේ මිහිර වෙනුවෙන්ය. ඉදිරියේ සැපත වෙනුවෙන්ය.

"මේ..., අපේ අක්කත් මණාපැයි අප්පුවවා ගැන මේ..., එහෙවුවකට" පුලස්ත ඇගෙන් එවැන්නක් ඇසුවේ ඇගේ හිත ගැන දැන් නිසාවෙන්ය. ඇයගේ මිහිර උදේසාය.

"ආ...හ්... කොහොම එකකට.." ඇයටත් සොහොයුරා ඇසුවේ කුමක් දැයි සැක නැත. ඇයට සිහිං කෙදිරියක් නැගුණේ ඒ අසම්මත කමටය.

"මේ...,මේ... අප්පුවවට කියලා..., මෙහෙවුවක් කරගන්ට.." පුලස්ත ඉවසුම නැති තැන දිවියේ ප්‍රථම වරට පියයුරුවක් මුවට ගත්තේය.

"හම්.. මලයා වයෙම මාත්... ආ...හ්...." ඇයට තම හිත, තම අවැසිය පියා සමඟින් බැඳුන නිසාවෙන් සවිස්තරාත්මකව කියන්නට දැණුනේ විලියක්ය.

"එහෙනම් අප්පුවවා මං වයේ ඉවසන්නේ නැතිවෙයි.. අපේ අම්මයේ තත් ගෙඩි දෙකට වයේ..., අප්පුවවා අපේ අක්කයේ තත් දෙකටත් දෙතිස් වදේම දේව්..." පුලස්ත තත් පුඩුවක් දත් මතිං සිහිංව තද කළේ අසම්මත වදන් මතින් ඇයව තවත් උමතු කරමින්ය.

"ආ...හ්... මලයා.... ඔ...වු..., එහෙනම් අප්පුවවා මයේ තත් දෙකම එක කටට ඇත්ත උරාව්.... ආ...හ්... ඉවසුම් නැතුවා.." ඇයට ඒ දඩබ්බර කම මැවී පෙනුනාය. එබැවින් ඇය අනෙක් පියයුරුව දැතින් මිරිකා සොහොයුරුගේ මුවට කිට්ටු කළේ උමතුවෙන්ය.

"එහෙනම් අපේ අක්කත් අප්පුවවයේ... මේ..., මේ..., එකාව.." ඔහුට ඒ අසැබිය කියන්නට නොසිතුවේය.

මිනිලාගේ ගත, හිත දැන් ගිනියමේය. ගිනියමේ ඇවිලෙන හිතට දැන් මේ ඉන්නේ සොහොයුරා යැයි වගක් නැත. එහෙත් "හ...ම.. එහෙනම් ඒකව මේ..., මේ..." පුලස්තට මෙන්ම ඇයටත් එය හෙළිකරන්නට දැණුනේ විලියක්ය. එහෙත් මිනිලා අතක් පහළට යොමා පුලස්තගේ ලිඟුව අල්ලගත්තාය.

"ආයේ දැන් සරම ඕනෑනේ නැතුවා..." මිනිලා පුලස්තගේ සරමේ ගැටය ලිහිල් කළාය.

"හම්... මේ ඉහ රෙද්දත්.." පුලස්තත් ඇගේ ඉහ මත ඇති රෙදි කඩේ ගැටය ලිහිල් කොට ඇගේ යටි කය නිරුවත පාද ගත්තේය.

අතට ගත් සොහොයුරාගෙ ලිඟුව, මිනිලා මෙවලෙ නම් හුරුතල් කළේ දෙබෙඩි හිතකින් නොවේය. ඇය හිත් පුරාවට ඔහුගේ කොෂ දෙකත් මෘදුව පිරිමැද්දේය. පෙරසම පූර්ණ ලෙස පහත් නොකළත් හෙමිහිට අත් ගැසුවේය. ඇයටත් නොදැනීම පුලස්තගේ ලිඟුවේ මේ හුරුබුහුටි කමට ඇගේ හිත ඇදුනේය.

"අපේ අම්මට මේකව අහුවුනොත් ඉවරයක් කොරලා දාවී.." ඇයට සිහිවූයේ මැදිවියේ තිරිහං ගැහැණු හිතේ කැමත්තය. ඇවිස්සුවේ සොහොයුරුගේ හිතය.

"ඒ මොකැයි.." පුලස්ත හෙමිහිට ඇගේ දෙපා පළල් කළේය.

"මැදිවියේ උන් මණාපයි.. ගැටයන්ගේ හුරුබුහුටි එවුවට" ඇයට සොහොයුරා හා මව එලෙස සිටින අයුරු නැවතත් මැවි පෙනුණාය.

"හම්.. එහෙනම් අපේ අප්පුවටත් මෙකිව අහුවුනොත් ආයේ ගන්නට දෙයක් නැතිවෙයි.." පුලස්තත් ඇගේ දෙපා මුල්ලට අත ගෙන ගියේය.

"ඒ මොකැයි.." ඒ අසම්මතය ඇයට සිහිනයක් වැණීය.

අසම්මතයෙන් හිරි වැටුන හිතෙන් මිනිලා පුලස්තගේ ලිඟු හිස මදක් තදින් මිරිකුවාය. ඇයට දැන් අවැසි ඒ අසම්මත කමේ මිහිරය. ඇය එම පැණය නැගුවෙන් එය සවිස්තරව අසා ගන්නට ඇති ලෝභ කමෙන්ය.

"එහෙනම් අප්පුවා දෝණියැන්දැගේ.., නෑ මේ... මේ.. අපේ..." පුලස්තට හිතට ආ අසම්මත වදන් පෙළ මුවෙන් එලියට දැමීමට නොහැකි වුනේය.

"ආ..හ්.. මලයා.. එහෙම එහෙම කියනකොට හිතටත් මොකද්ද වයේ.." ඇයට පුලස්තගේ ඇහිලි තුඩ යෝනි දෙතොල මත කරන සක්මණට වඩා ඉවසුම් නොදුනේ ඒ අසම්මත වල් වදන් පෙළය.

"අපේ අක්කා එහෙවුවට මනාප යැයි..?" පුලස්ත තනයක් මුවෙන් සුරතල් කළේ ඇඟිලි තුඩට නිමක් නොතබාමය.

"හම්.. හිතට ගිනියමයි.." ඇයට දැණෙන මිහිර ඉවසිය නොහැකි තැන දෙපා පෙරට වඩා මදක් පලල් කළාය.

"මම කියැවුවේ.., එහෙනම් අප්පුවවා එයාගේ දෝණියැන්දගේ විවිචියේ මේ බාදාවත් ඉරලා දාවිය කියලා.." පුලස්ත අසැබි වදන මෙන්ම "අප්පුවවා දෝණියැන්දගේ" යන වදන් පෙලත් ගලප ගත්තේ මදක් අපහසුවෙන්ය. ඒ සොහොයුරියගේ කන්‍යා සිටිය මතට ඇඟිලි තුඩෙන් සිහින් තෙරපුමක් දෙමින්නය.

ඇයට මේවැනි මොහොතක මේ අසැබි වදන් නුහුරුය. එහෙත් මෙදින එයින් ඇයට දැනුනේ මිහිරක්ය. ඇයටත් දැන් ඉවසා සිටිය නොහැක.

"හ..ම්... ආයේ අහනවා.. එහෙනම් අප්පුවචියේ මේ.., බවා.. මයේ විචිචිය කඩලා දාවී... මාව ගැණියෙක් කොරාවී ආ..හ්... අම්මේ...." ඇයගේ ගතම ඒ මිහිරෙන් තිගැස්සෙනට ගත්තේය. ඇයට තම කන්‍යා පටලය පියාගේ ලිහුවෙන් කැඩී යන මිහිර දැණුනේය. එම මිහිරේ උමතුවෙන් ඇයට පුලස්තගේ ලිහුව වේගයෙන් අත් ගැසුනේය.

"ආ..හ්.... මයේ අක්කේ.. මට මැවිලා ජේනවා, අප්පුවවා අපේ අම්මවයි, උඹවයි එකම ඇදක තියන් සැපේ දෙනවා. අපේ අම්මා යසා අත්තමයේ වගේ උඹේ විචිචියත් ලොවනවා.." පුලස්තගේ කොෂ දෙක තම සම්මත මිහිරෙන්ම නලියන්නට ගත්තේය.

"උ..හ්.... මලයා... දැන් නම් ඉවසුම් නැතුවා.. මටත් ඕනැ.., අපේ අම්මත් උඹත් එක්ක එහෙවුවක් කොරනවා බලන්නට. උඹේ මේකයේ උඩ අපේ අම්මා පොල්ලෙලි උලනවා බලන්නට" ඇයට පෙනුනේ අසම්මතයේ උපරිමය ය. ඒ එක් යහනක ඇය පියා සමඟත්, මව සොහොයුරා සමඟත් එකතුව රති සුවය විදිනා පවුලේ අසම්මත කමය. ඒ දැණුන දැඩි මිහිරෙන් මිනිලා දෙපා දනහිස් මතින් නවා පළල් කොට ගත්තේ ඉවසුම් නැතිම තැණය.

"මයේ අක්කේ... එහෙනම් මාත් අපුවවා එක්ක එකතුව උඹේ විචිචියට කොටනවා.." පුලස්ත ඇඟිලි දෙතුවෙන් ඇගේ බගමණිය මදක් තදින් තෙරපුවේය.

"මට උඹයි අප්පොච්චයි උන්න නම් ආයේ වෙන එකෙක්ව ඕන නැතුවා.. ආහ්.. අම්මේ.. දැන් නම් ඉවසන්ට බැරුවා... උෟ....ග්.." යටි බඩ කැලති, තිගැස්සෙමින් මෙතුවක් ලද ඉහලම සුරාන්තයක මිහිරෙන් ඇයගේ ගත සලිතව ගියේය.

"ආහ්... මයේ අක්කේ... මටත්.. උඹයි අපේ අම්මයි උන්නා නම් වෙන එකියක් ඕනැන්නේ නැතුවා...." පුලස්තට ගුක්‍ර පහව ගියේ සොහොයුරියගේ දැනේමය.

පුලස්තට මෙන්ම මිනිලාටත් මේ ලැබුව සුතිය මණරමය. එහෙත් මිනිලාට තමා ගැනම ඇත්තේ සිහිං විලියක්ය. වැඩියමක්ම ඒ පියා හා මව කෙරෙහි මුවෙන් පිටවුන අසම්මත හා අසැබි වදන් කෙරෙහිය. එහෙත් පුලස්තට නම් එය ඉමහත් සතුටක්ය.

පුලස්ත සොහොයුරිය සමඟ සිදුවූ සෑම දෙයක්ම නොසහවා මලිති සමඟ කීවේ හිත සතුටෙන්ය. එය අසා සිටි මලිතියගේ හිතත් දැන් ගිනියමය. ඔවුනගේ ඒ අසම්මත බැඳියාවෙන් දැන් මලිතියගේ හිතත් උමතුය. ඇගේ යෝනියත් යහමෙන් කඳුලු සලා ඇත්තේය.

"පහුවදා මුකුවත් උනේ නැතුවැයි.." ඇය පුලස්තගේ අමුඩය තුලට නැවතත් අත දැමුවාය.

"නැතුවා.. පහුවදා අපේ අක්කා විලියෙන් මයේ මුණ දිහාවත් බැලුවේ නැතුවා" පුලස්තට ඒ සිහිවීමෙන් නැගුනේ සිතහවක්ය.

"තරහෙන් නෙමෙයි වෙන්ටෑ..." මලිති පුලස්තගේ උරහිස මත හිස තැබුවාය.

"නැතුවා... දිනක් පහුවෙව්ව කොට ඒ විලිසංගෙන් නැතුව ගියා" පුලස්ත ඇගේ බඳ වටා දැන දැමුවේය.

"ආයේ මේ... මොකුවත් බැරි වුනැයි.." එම සිදුවීම වී දැන් හතර පස් දිනයක් නිසාවෙන් මලිතිට සැකය.

"හරි හැටි ඉඩක් ලැබුණේ නැතුවා.." පුලස්ත මලිතිව තුරුලට ගත්තේය.

"එදායින් එහෙවුව අහවරයි වයේද..?" මලිතියගේ හිත දැන් මිහිරෙන් නලියන්නේය.

"කොහෙත්ම නැතුවා.. අපේ අක්කට දැන් මාව නැතුව බැරුවා.." පුලස්ත දැක හුරු පුරුදුවෙන් ඇගේ කණපෙත්ත පහළට මුව කීට්ටු කළේය.

"මටත් දැන් මලයව නැතුව බැරුවා... හ.....ම්" කණ්පෙත්ත පහළට දැණුන පුලස්ථගේ මුවේ උණුහුමෙන් ඇගේ ගතේ හිරිහඩු නැගිණ.

"මේ... මං අපේ අක්කව ඩිංගක් ඉබ්බේද....?" පුලස්තගේ දෙනොල් නලියන්නට ගත්තේය.

"හ.....ම්" මලිනිට දැස පියවුනේ ඉබ්බටමය.

මලිනිගේ හා පුලස්තගේ දෙනොල් එකින් එක වෙලි ගියේ උමතු වෙන්නේය. මලිනිගේ මෙන්ම පුලස්තගේ මේ පලමු තොල් සිප ගැන්මය. දෙදෙනාම තමා දැක ඇති හුරුවත් එකින් එකට ගෙන හැර පෑවේ තරඟයකට මෙන්ය.

"දැන්නං මට ඉන්ට බැරුවා මලයා... හ.....ම්" තොල් සිප ගැන්ම පැවතුනේ මිණිත්තුවක් පමණි. මලිනි පුලස්තගේ ලිහුව වේගයෙන් අත් ගැසුවේය.

"මටත් මයේ අක්කේ..., මේක ගලවා දාන්ටද..?" ඉවසුම් නැති තැන පුලස්ත ඇගේ යටි ගවෝම ඉහ දක්වා ඉස්සුවේය.

"හ...ම්.. ඕන හැටියක්" ගත හිත උනුහුමේ නිසාවෙන් මලිනිට එය වගක් නැත.

දිවියේ පළමු වරට මලිනිගේ පූර්ණ හෙළුව විරුද්ධ ලිංගිකයෙකු හමුවේ හිනාහුනේය. ඇය හැඩය. පියයුරු යුගලත් බැලුම් ලත්තේ උඩු අතටය. "අපේ අකයේ වගේ දෙගුනයක් තරම්.." පුලස්තට එය පැහැදිලිය. මවිලක් නැති ඇගේ යටිකය පොඩි එකියගේ මෙන්ය. "මෙකිගේ විවිචියත් ආයේ මහා අම්මංඩිගේ වයේමයි" ඔහුට සිහිවුනේ මුතුමැණිකෙවය. පුලස්ත ඇයව නැවතත් බදා ගත්තේ උමතු වෙන්නේ මෙන්ය.

දෙදෙනාගෙම නිරුවත් සිරුරු එකින් එක වෙලි ගියේ උරගයන් දෙදෙනෙකුගේ පැටලැවිල්ලක් සෙය. දෙදෙනාටම මේ පහසු නැවුම්ය. එබැවින් එකින් එකා පරයමින් තව එකෙකු ජයගන්නට බිම එලා ඇති සරම මත මිනිත්තුවක් දෙකක් පොර බැදුවේය.

"ආ...හ්.... මයේ මලයා.. ඔය මැදැ.. දැන් මෙවුවා දැනෙන් හුරතල් කෙරෙවුවා.. ඩිංගක් උරන්ටකෝ... " මලිනි දිවියේ පළමු වරට තම පියයුරුවකට පුරුෂ දෙනොලක උනුහුමක් පැතුවාය.

"මයේ අක්කේ.. මේක මයේ හිනයක්... මේ තන්ගෙඩි දෙක මං කොච්චරනං හිතෙන් උරලා ඇත්ද..?" ඔහු කිවේ මුසාවක් නොවේය. ඒ ඇසිල්ලෙන් පුලස්ත ඇගේ පියයුරුව ඉදුල් කලේ උමතු වෙන්නේය.

ගැටිසියන් දෙදෙනෙකුගේ ලැමද දැතින්, මුවෙන් සුරතල් කරන්නට ලැබුණ ඔහුගේ හිත දැණේ උමතුය. සැමටම වඩා මලිතිගේ දෙනන ඔහුට හීනයක් මෙන්ය. පුලස්ත කිරක් නැති උවත් මලිතිගේ දෙනන් උරන්නට ගත්තේ, හිතේ මණාපට ගැටිසි දෙනන තලා පොඩිකර දමමින්ය.

තන් පුඩු මතට දැණෙන පුලස්තගේ මුවෙ උනුහුම ඉවසගත් නොහැකි තැන, "ආ...හ්... මයේ ම..ල..යා..." ඇයට කෙදිරි නැගුණාය. ලේ උනා තන් පුඩු පුපුරන්නට හදන වගක් ඇයට දැණුණාය.. "මයේ තන් දෙක පිරිමියෙක් උරවුවා.." ඒ සැම මිහිරකට ඉහළින්ම පොදු ඒ ගැටිසි හිතක ප්‍රථම වලත්ත කම ඇගේ හිතෙන් දෝංකාර දුන්නාය.

දැක හුරුපුරුදු කම නිසාවෙන් පුලස්තගෙ හැසිරීම දරදඩය. පුලස්තගේ නොයිව සුම් බව නිසාවෙන් පියයුරු තැලෙන පොඩිවෙන වේගය මෙන්ම, තෙරපුමත් වැඩිය. දැනෙන මිහිර පලවා හරිමින් මලිතිට විටෙන් විට දැණෙන්නේ සිහිං වේදනාවක්ය.

"වැඩිය තදට මිරිකන්නට එපා.... ආහ්... අම්මේ..." එහෙත් මිනිලා සිහිං කෙදිරියක් නැගුවේ ඒ දැණෙන වේදනාවටම නොවේය.

"ඉවසුම් නැතුවා මයේ අක්කේ.." ඔහුට සොහොයුරියත් කීවේ මෙය නොවේදැයි කියා සිහිපත වුනේය. "මහා එවුන් මණාප තදට තැලෙන්ට පොඩිවෙන්ට උනත් ගැටිසියන් මණාප තොදෝලෙට වෙන්ටෑ" එබැවින් ඔහුට තම දැනේ දරදඩු පහස මදක් මෙල්ල කොට ගත්තේය.

දෙනුන් මිණිත්තුවක් පුරාවට පැවතී තොල් සිප ගැන්මෙන් හා දෙනනට දැණෙන මිහිරෙන්, මලිතිගේ ගත මෙන්ම හිතද දැන් හොඳ හැටි ගිනියමේය. යෝනියත් දැන් බිඳුවෙන් බිඳුව සතුටු කඳුලු වගුරන්නේය. ගැටිසි හිතක පොදු නොයිවසුම නිසාවෙන්, ඇයටත් වැසි වන්නේ තවත් පියවරක් ඉක්මණකොට පනින්නටය.

"මේ.. අක්කංඩි මලයගේ මේකාව කටට ගත්තේ නැතුවැයි..?" මලිති පුලස්තගේ ලිහුවේ පෙරසම පහත් කළාය.

"තාම නැතුවා..." දෙනන මත මෙනුවක් තිබුණ දැත, පුලස්ත ඇගේ යෝනිය වෙත ගෙන ආවේය.

"උඹ අක්කංඩිගේ එකිය වත් මේ.., ලොවවුවේ නැතුවැයි..?" මලිති දේපා පළල් කලේ පුලස්තගේ පහසුවටම නොවේය.

"එහෙවුවකට ඉඩක් දුන්නේ නැතුවා.." පුලස්ත ඇගේ යෝනී දෙනෙල් මැදින් ඇඟිලි තුඩක් ඉහළ පහළ කලේ තාලයකටය.

"මලයා මණාපයක් නැතුවැයි.. මේ..., ඩිංගක් එහෙවුවක රහක් බලන්ට..?" මලලිති දැණෙන මිහිරෙන් කෙළුරුවේ ඔහුගේ කණට කොටය.

"මේක මයේ හීනයක් වයේ මයේ අක්කේ..." පුලස්ත ඇයව සරම මත දිගා කොට ගත්තේ ඉහළහා ගිය සතුටෙන්ය.

"මටත් ඩිංගක් ඕනෑ... මේ..., මේ..., මේකව..."

ඇයට ඇවැසි කුමක්දැයි පුලස්තට සැකයක් නැත. ඕනෑ හැටියට ඒ ඉරියවුව දැකද ඇත්තේය. පුලස්ත තම යටි කය ඇගේ මුහුණ වෙත පාමින්, තම හිස ඇගේ යෝනිය වෙත කිට්ටු කළේ ඉවසුම් රහිතවය.

පුලස්තගේ දිවත යෝනිය මත දැවටෙන්නේ මලිතිගේ ගත තිගැස්සි ගියේය. ඇයගේ යෝනිය පුරුෂ දිවතක පහසු මේ ලබණවාමය. ඇඟිලි තුඩෙන් දැනෙන මිහිර මෙන් දෙතන් ගුණයක්ය. සෙවල ගතිය මණරමය. ගත හිත හිරිවැටෙන මෘදු මිහිරක්ය. "මං මයේ එකීව එහෙනම් ගැටයෙක්ට පුදුවුවා" හිතට දැණෙන ඒ වලත්ත කම නැවුම් ආඩම්බරයක්ය. "ආ...හ්.. ම..ල..යා.. මෙහෙවු සැපක් ලොවද්දී දැනෙනවය කියලා හිතවුවේ නැතුවා.." ඇය තම දෙපා තවත් දෙපසට පළල් කලේ පුලස්ත ගැන හිතා නොවේය.

පුලස්තගේ ලිහුවටත් ස්ත්‍රී මුවක පහසු මේ දැණුනාමය. මුව ඇතුළත උනුහුම්ය. සොහොයුරිය ලිහුව ලේවකන අපුරුවත් මණරමය. "එහෙනං මං මයේ එකාව ගැටිසියකගේ කටට එබුවා" දැන් කොෂ දෙකත් ඒ ආඩම්බරයෙන් නලියන්නේය. එහෙත් ඒ සැම මිහිරක්ම පරදා, ඔහුගේ හිත ගැහුනේ "ඇඹිල්ල ගෙඩියක රහේ බැරුවා.." තමා ගැටිස්සියකගේ යෝනියක රස බැලුවා නොවේදැයි කියා හිතට දැණෙන ගැටවර සතුටෙන්ය.

ස්ත්‍රී යෝනියක සතුටු කළුලේ, ඇඹිල මුසු රසයෙන් පුලස්තගේ රස නහර පළමු වරට ඉපිල ගියේය. ඒ මිහිරෙන් ඔහුගේ කොෂ දෙක තුළ ඇති ශුක්‍රත් උනුහුමේ පැසෙන්නට ගත්තේය. "ආයේ සුතිය ඉහ ගැහුවම මේකින් මහා අම්මංඩි වයෙමයි" එහෙත් මලිති කෙදිරියෙන් තවත් දෙපා පළල්කොට යෝනිය පාද දුන් අපුරුවෙන්, පුලස්තගේ හිත හිරිවැටි ගියේ "මයේ අක්කේ.. මටත් ඉවසුම් නැතුවා.." යැයි සිහි කෙදිරියෙන්ය. ඒ හිත කකියන තවත් පිම්මකටය.

"අනේ මලයා ඇහිලි නම් ගහන්ට එපා...." පුලස්ත ඇහිලි දෙතුඩකින් යෝනී දෙතොලත පළල්කොට, කන්‍යා සිවිය මතුකොට ගත් බව දැණි මලිනිගේ හිත සලිතව ගියේය.

"කවදාවත් එහෙවුවක් කොරන්නේ නැතුවා මයේ අක්කේ.." පුලස්ත ඇසි පිය නොහෙලා බලා සිටියේ රත් පැහැයෙන් හිනහෙන ඇගේ කන්‍යා සිවිය දෙසය.

"කවදා හරි එකෙක් මාව බාරගත්ත කොට, මං උඹට ඕකිව නොදී ඉන්නේ නැතුවා" ඇය එම සිහිනයෙන් පුලස්තගේ කොෂ දෙකත් මුවට ගත්තාය.

"එදා වෙනකම් මම මේකිව රැකගෙන ඉවසන්නම් එහෙනම්..." පුලස්තගේ හිත ඒ සතුටෙන් ඉපිල ගියේය. ඔහුට කොෂ දෙක මුවෙන් සැතපෙන මිහිර පරයා ඒ මොහොත මැව් පෙනුනේය. ඉවසිය නොහැකි තැන පුලස්ත තම දිවත හෙමිහිට ඇගේ කන්‍යා සිවියට කිට්ටු කළේය.

"ආ...හ්... අ..ම්..මේ.. ඉවසන්ට බැරුවා.."

කන්‍යා සිවිය දිවතෙන් පිරිමැදෙන මිහිර මණරමය. ගැටිත්ත කලතනවාට වඩා මේ මිහිර නැවුම්ය. "ම...ල...යා.. දැන්නම් නවත්තන්ට එ...පා...හ් " මලිනි යටිකය ඉහලට ඔසවමින්, පුලස්තගේ ලිඟ හිස සියුම්ව හැපුවේ ඉවසුම් නැතිම තැනයි.

"මටත් ඉවසුම් නැතුවා අක්කංඩි.. හු.....ම්" යහමෙන් කොෂ දෙකතුල නළිය ගුකු පහස දැන් මණරමය.

"මලයා.. ආ....හ්.... ඇතුල පුපුරු ගහන්ට ගෙන..." ලිඟවත් මුවෙන් සත්ප ගැන්ම පැවතුනේ මිණිත්තුවක් පමණි. මලිනිගේ යටි බඩ කැලෙතෙන්නට ගත්තේය.

"මයේ මෙවුවා දෙකත් ඩිංගක් මිරිකන්ට... හ..ම්....මේ.." ඔහු කීවේ කොෂ දෙකය. ඉවසන්ට බැරි කොෂ දෙක තුල ගුකු පැහෙන උනුහුමය.

"ඩිංගක් තදින්.... ආ...හ්..." යෝනී පත්ල කැලෙතෙමින් දැනුන මිහිරෙන් මලිනිගේ හුස්මත් මොහොතකට හිරව ගියේය. ඇය " ඩිංගක් තදින්" යැයි කීවේ, පුලස්තගේ දත් අතරට ඇගේ ගැටිත්ත හිරව ගිය නිමේෂයේය.

"ආ..හ්...ම්..යේ අ..ක්..කේ..." පුලස්තගේ ඉවසුම පිටාර ගලා ගියේය.

"අ...ම්..මේ... ඉන්ට බැරිවා.... මයේ..මලයා... ආ...හ්.... ඉන්ට බැරුවා.... ඉන්ට බැ...රු... වා...." මලිනිගේ කය දෙතුන් විටක් තිගැස්සී ගියේය.

මලිනි මෙන්ම පුලස්තද මෙනුවක් දිවියේ විදි උපරිම සැපත, විරුද්ද ලිංගික පහසු මෙදිණ විදගත්ත. එය මණරමය. පුලස්තට වඩා මිහිරක් දැණුනේ මලිනිටය. මලිනි හා හපුරා කියා මෙදින පුරුෂ ශුක්‍රාණුවේ රයසද බැලුවේය. එහෙත් ඇය ශුක්‍රාණු ටික ගිල්ලේ නම් දැණුන රහටම නොව, ගැටිසි හිතේ පොදු වලත්ත කමටය.

මිණිතු දහයක් දොළහක් ගිමන් හැරි මලිනි, තම ගතට වත දාගත්තේ "අත්තම්මා එන්නට වෙලාව දැන් හරි" යැයි කියමින්නය. හෙත් ඇයගේ ගත තවමත් තලා පොඩි කොට දැමුවා වැනිය. පුලස්තගේ ඇඟිලි තුඩට නතු වුන කයේ බොහෝ තැන් තවමත් සිහිං රිදුමකින් තෙපුල් දෙන්නේය.

"ආයේ කවදැයි....?" පුලස්ත පළුරෙන් ඉවතට එන්නට පෙර නැවතත් සොහොයුරියව වැලඳ ගත්තේය.

"ඉඩක් ලැබෙණ පමාවට.., මටත් දැන්නං එහෙවුව නැතුවම බැරුවා" මලිනි සොහොයුරාගේ නළල සිප ගත්තේ අපමණ සෙනහසකින්ය.

"මේ.., අර වෙලාවේ අපේ අක්කා අර වගක් කියැවුවේ සත්තට මැයි..?" පුලස්ත වැට මායිමේ කුඹුකේ මුලදි නැවතත් මලිනිගේ අත අල්ල ගත්තේය.

"මොකක්..?"

"අර මේ.., අපේ අක්කා දිගෙක ගියත් මේ.., මේ..., මාව අමතක කොරන්නේ නැතැයි කියැවුවේ..?" මලිනි එවලේ කී "කවදා හරි එකෙක් මාව බාරගත්ත කොට, මම උඹට ඕකිව නොදී ඉන්නේ නැතුවා" යැයි වූ වදන් පෙළේ සරල අදහස පමණක් ඔහු මෙවලේ ගත්තේය.

"සත්තමයි... ඉස් ඉස්සෙලා රහක් බැලැවුව මේකාව.., මට කවදාවත් අමතක කරන්නට බැරුවා.." මලිනි වට පිට බලා සැක හැර, පුලස්තගේ ලිඟුව සරමට පිටින් අල්ල ගත්තාය.

"මටත් බැරුවා..." පුලස්තත් හෙමිහිට ගවෝමට පිටින් මලිනිගේ යටි කය ස්පර්ශය කළාය.

"පංසලට යන්නට හෙට ඩිංගක් කලියෙන් එනවැයි..?" ඒ අකුරට යන්නටය. එහෙත් ඔහුට කලියෙන් ඔහුට එන්නට කිවේ නම් වෙනයම් අදහසකටය.

"කියනව නම් ආයේ මොකෑ බැරි.." පුලස්ත පෑවේ සිනහවක්ය.

"මේ... අක්කංඩ්ට අර වගක් මලයා කියන වැයි..?" මෙවලෙ නම් මලිකිගේ මුහුණත් විලියෙන් රත්පැහැ වුනේය.

"ආයේ අහනවා... මටත් ඉවසිල්ලක් නැතුවා" පුලස්තටත් ඇත්තේ සතුටක්ය.

"ඕන් පළමු පාර මලයා ඉන්න තැන නම් මට බැරුවා" ඇයට ඒ කෙරෙහි ඇත්තේ විලියක්ය.

"ඒක කමක් නැතුවා.. පස්සේ බැරියැයි.." පුලස්තට සිනහවය. හිත ඉවසුමේය.

"මං අපේ අම්මටත් කියන්නං මිනිලා නගාටත් එහෙවුවක් කොර බලන්නට ආසය කියැවුවා කියලා.. කොකටත්අපේ අම්මා ඉන්න වෙලාවක් බලලා අපේ දිහාට අවැදින් යන්නට කියන්නට.. එතකොට සැකක් නැතුවා නෙව..?" මලිකි වැට මායිමටම ඇවිද ආවාය.

"ඇහුවොත් එහෙම ලොකුඅම්මා වෙන මොක් හරි හිතාවී.." ඔහුට එය කුකුසක්ය.

"එහෙම නැතුවා... ගැණු ගැණු එහෙවු දේවල් කතා නොවෙන එවුවැයි" සැඳෑ රංවන් හිරු එලියත් කැට්ට මලිකි වැටෙන් වත්ත තුලට රිංගුවාය.

හවස් වරුවේ නා කියාගත් මුතු මැණිකේ සැදූ අඳුර වැටෙත්ම, කිළිඅමුඩය ඇඳ අහවරව ඔසරියෙන් හැඩවෙන දෙස මලිති බලා සිටියේ සිනහවෙන්ය. ඒ මවගේ කයේ හැඩරුව දෙසය. "තාම අපේ වයේ ඇඟ හැඩට.." මිනිලාට ඒ ගැන ඇත්තේ සතුටක්ය. සිහිං ආඩම්බරයක්ය.

"මොකූ සිරික්කිය...?" ඔක්කන් හැටියෙන් ලැමද වසාගත් මුතුමැණිකේ දියණියගේ සිනහව දුටුවාය.

"නෑ.., අපේ අම්මා මේ.. තාම ගැටිස්සිය වයේ.." මලිති ඇගේ යහනෙන් ඉඳ ගත්තාය.

"ඉරිසියාවේ..." මුතුමැණිකේ ඔක්කන් හැටියේ පටි ගැට ගසා ගත්තාය.

"මම මොකට අපේ අම්මා ගැන ඉරිසියාව...?"

"එහෙනම් කොලොප්පමට වයේ හිනා වුනේ..?" මුතුමැණිකේ යටසාය හිසෙන් පහතට දමා ගනිමින් මෙතුවක් ඉහේ වූ රෙදි පට කඩා දැමීමාය.

"ගමේ එකියලා කියන්නේ, වලවු බතේ ගුණේට කියලා.. ඒක මතක් වුනා.."

"කියන උන්ට මොනවා කියන්ට බැරිද..? වලවු බත ඇරිලා දැන් කොයිකාලයක්ද..? දැන් වැඩි හරියක් කාලේ ඇත්තේ මේ ගෙදර බත.." මුතුමැණිකෙටත් ඒ කතාවට සිනහවය.

දැන් මලිති කුඩා එකියක් නොවේය. මුතුමැණිකේ දියණිය සමඟ එකතුව දැන් යෙහෙලියක මෙන්ය. බොහෝදෑ විවෘතව කතා බතේ යෙදෙන්නේය. මේ මවකගේ යුතුකමය.

"අපේ අම්මා අදත් මේ වලවුවට යන්ටද..?" මලිති ඇය පසුපසින් මුළුතැන් ගෙට ගියාය.

"හම්...." මුතුමැණිකේ තවා ගත් කෙහෙල් කොළය අතට ගත්තාය.

"ඒ මොකැයි අපේ අම්මා දැන් දවසක් ඇර දවසක් වයේ වලවුවේ රෑ නවතින්නේ...?" මලිති බත් මුට්ටිය ඇයට කීට්ටු කළාය.

"අත්තමට හරි හැටි තවම සනිපයක් නෑ නොවැ.., හදිසියකට වත් තමංගේ කියලා පිරිමි පරාණයක් එහේ ඉන්න වැයි.." මුතුමැණිකේ සැකක් නොදැණෙන්නට හොරහින් දියණිය දෙස බැලුවාය.

"අනේ මංදා... ඊයේ ගියවෙලාවේනං මට අත්තමමයේ එහෙවු අසණිපයක් පෙනුනේ නැතුවා.." ඇය වැවුමාලු බැදුමත් මවට කීට්ටු කළාය.

"මොකට, කොහෙමට ගියා ආවත්, ඒ පංඨිතකම මොකට..?" මුතුමැණිකේ එලෙස ඇසුවේ තරහින් නොවේය. මේ කතා බහා නවත ගන්නටය.

"ඒකත් හැබෑව..." මලිති වෙන කිසිවක් නොඅසාම සිනහුවෙන් පොළොස් ඇඹුලත් මවට කීට්ටු කළාය.

"වැඩි හිටියන්ගේ එවුවට ඕනෑවට වඩා ඇහිලි ගහන්නට නරකයි කියලා, මහා එකියක් වෙච්චකොට දැන් තේරුම් ගන්ට ඕන.." ඇයගේ ඒ සිනහව මුතුමැණිකෙගෙ හිත නොගත්තාය.

"ඕන් ඉතිං... අපේ අම්මා කේන්තිගෙන... මම නිකන් නොවැ ඇහුවේ.." මිනිලා මව බත් මුල ඔතාගත් පසු හැලිවලං ටික වසා දැමුවාය.

"වලවුවේ ඉඩ කඩත්, කුඹුරු ටික බලන්ට දැන් කවුරුවත්ම නැතුවා. අප්පුවවා අතට එන්ට තියෙන ඉඩ වැඩි.." දියණියගේ හිතේ කුකුසක් ඇත්තම් එය වෙනතකට යොමු කරන්නට මුතුමැණිකේ සිතුවාය.

මෙතුවකට වලවුවේ අබ ඇටයකට අයිතිවාසිකමක් කියන්නට නොගිය මව, මෙදින එලෙස කීවේ ඇයි දැයි කියා මලිතී මොහොතක් දෙකක් සිතුවාය. "කීයටවත් එහෙවුවකට නම් වෙන්ට බැරුවා.." මලිති මව ගැන මෙන්ම පියා ගැනත් දන්නේය. කුමක් හෝ වෙන යමක් මෙතන ඇත්තේය. "මට එවුවා වැඩක් නැතුවා.." එයින් වැඩක් නැත, මලිති මව සමඟ ගේ ඉදිරිපස බරාදයට ආවේය. "මොකට ගියත් මට මොකෝ" යැයි තම හිතටම දොස් නඟා ගනිමින්ය.

"මලයා ආව ගමන් නාගන්ට අරිංට ඕන..." මුතුමැණිකේ ඇත කඩුල්ල දෙස බලමින් බරාදයේ පුටුවක වාඩි වූවාය.

"කියන්නම්.. අහයිද, නැද්ද නං දන්නේ නැතුවා.." මලිතින් පහළ පුටුව වාඩි වූවාය.

"මේ කපේට ඒකව හදන්ට බැරුවා.." ඇට ඇත්තේ තරහවක් නොවේය.

දෙතුන් මිනිතුවක්ම මව හා දියණිය අතර වූ කතා බහා ගෙවුනේ පංචුක ගැනය. පංසලෙදී මුරණ්ඩු කම මෙන්ම අතපසු කරන පාඩම් ගැනත් මලිති ඔහුට දොස් තැබුවේ පුලස්තගේ යහගුණ ගෙනහැර පාමිණිය.

ඇය කීවේ සැබැවක්ය. කොතරම් දහ වැඩ කළත් පුලස්ත ඉගෙනුමට දක්ෂය. පවුලට හිතේගිය. මුතුමැණිකෙටත් ඔවුන් දෙදෙනා ගැන ඇත්තේ පැහැදි හිතක්ය. මිනිලත් එලෙසය. නිවසේ බොහොමයක් කාරියන් කෙරෙන්නේ ඇය අතින්ය.

"පුලස්ථ මලයා විතරක් නෙමෙයි.. මිනිලා නහන් වෙනසක් නැතුවා.., දැන් ඔය මිනිලා උනත් කරන්නේ සුලුපටු කාරියැක් යැයි. මහ එවුන් ගෙදෙට්ට එද්දි අර පොඩි එකියවත් බලාගෙන සේරම වැඩ අහවර කරලා ඉවරයි" පංචුකගේ දොස් පමණක් අසන්නට මුතුමැණිකේට නොසිතූය. මේ පුතු කෙරෙහි මවකගේ ඇති වැඩි සෙනහසය.

"මාත් කොරන්ට දෙයක් තියේ නම් නොකර ඉන්නේ නැතුවා.." මව ඒ කී ඇනුම් පදය මලිතිට වැටහුණාය.

"එහෙම හිතාන කියැවුවේ නැතුවා.. ඒකී දැනටත් මහා එකියක් වයේ කියැවුවා මිසක්කා" තමා ඒ කීවේ දියණියගේ හිත රිදෙන වදන් පෙළක් වග ඇයට සිතුවේ පසුවය.

"හම්.. ඒක හැබැව.., නහා මට කියැවුවා මේ.., ලබණ හේන් කන්නෙන් පස්සේ මේ.., මේ.., රානා එක්ක එකාසු කොරන්ට කතාවක් තියේය කියලා.." මිනිලා මව දෙස බැලුවේ හොරහිණිය.

"හම්.. මයෙත් එක්ක පුංචම්මත් කියැවුවා. එක අතකට ඒක එකීට හොඳා.. නැත්තම් ගෙයි වැඩ මත්තෙම නැහිලා, ගෙටම ඇට්ටර වෙනවා. දැනට උනත් එකීට එකී ගැන වගක් තියෙන වැයි..?" මුතුමැණිකේ කීවේ සැබැවය. අදික වැඩපල නිසාවේ මිනිලාගේ ගැටිසි පෙනුම වියකෙන්නට ගෙනය.

"මේ.., නහා ආවේලාව ඇහැ ගැටිලා මයෙන් වංගියක් දෙකක් ඇහුවා මේ.. කොහොමෙයි මේ... යටියහා මවිල උගුල්ලා දාන්නේ කියලා. මයේ එවුවයෙන් ටිකක් දෙන්ටෙයි..?" මලිති නිසි තැන වදන එලියට දැමීමය.

"මයෙන් අහංට ඔනැද..? හැබැයි දන්න තරමෙන් පුංචම්මා වත් එහෙවුවක් කොරන්නේ කොහොමෙයි කියලා දන්නේ නැතුවා..." මුතුමැණිකෙට නැගුනේ සිනහවක්ය.

"ඒක හැබැව.. අපේ අම්මේ..! බුසිය වයේ.." මලිතිටත් නැගුනේ සිනහවක්ය.

"ගමේ ඉන්න වැඩියමක් උන් එහෙව දෙයක් දන්නේ නැතුවා.." මුතුමැණිකෙටත් සිනහවය.

"මට නං එහෙවුට දකිද්දිත් හිරිකිතේ බැරුවා..." මලිති මුහුණත් හකුල ගත්තාය. තරමක් මවිල වැවුනත් මලිතිට එය අප්පුලක්ය.

"අපිටත් එහෙවුවක් හුරුකරේ ඉංග්‍රීසි උගන්නන්ට ආව ලංසි එකිය" ඇයටත් සිනහවය.

"දැන් අපේ අම්මට, ලොකු අම්මට වයේ ඉංග්‍රීසි හුරුවත් නැතුව ඇති..?"

"එහෙම නැතුවා..., ඒත් අක්කංඩ් තරම් නම් මට බැරුවා.." ඇය කීවේ සැබැවක්ය මතකයේ ඇතත් භාවිතයේ නොමැති වූ නිසාවෙන් දැන් භාෂාව අමුතුය. විටෙක වදනක් දෙකක් කියන්නට උවත් දැන් ලැජ්ජාවය.

"මෙහෙවුවක් කරමු.., අපි දෙන්නා ඉඳ හිටලා ඉංග්‍රීසියෙන් කතා කරමු.." මලිතිට සිනහවය. ඇයට දැන් හැකියාවක් ඇත්තේය.

"ආයේ දැන් මම රට්ටු හිනස්සන්ටද..?" මුතුමැණිකෙටත් සිනහවය. එහෙත් ආශාවක් නැතුව නොවේය.

"ඕන් ඉතින්.. අපේ අම්මා.." එවිටම ඇතිත් ඇසෙන ගෙජ්ජී හඬ දිහාවට මලිතියේ හිසත් හැරුනේය.

බක්කි කරත්තය කඩුල්ලෙන් ඇතුලුවෙනු දුටු මුතුමැණිකෙගේ මුහුණ සිනහවෙන් ඉපිල ගියේය. හිතේ සතුටට ඇයට ඉඳගෙන සිටි අසුනෙනුත් ඉබේටම නැගුටුනේය. එහෙත් දියණිය තමා දෙස බලා සිටි වග දැනුන නිසාවෙන් ඇය "ආහ් ඔය ආවේ..." යැයි කියමින් නැවතත් ඉඳගත්තේ දියණියට අමුත්තක් නොදැනෙන්නටය.

මුතුමැණිකේ කෙරෙහි සේතුවාට පනවාතිබුණ තහංචිය දැන් අභවරය. ලොකු මැණිකේ තහංචිය අභවරක් කළ පසුව, සේතුවා මුතුමැණිකෙව හමුවෙන මේ පළමු වතාවය. එබැවින් කරත්තය වත්තට ඇතුළුවෙත්ම, මුතුමැණිකෙගෙ මෙන් සේතුවාගේ හිතත් ගැහෙන්නට ගත්තේය.

"දුන්නා වයෙම..., නභාට සිංගක් කියලත් දෙන්නට වෙයි මයේ හිතේ..." ඇය නැවත කතා බහට ආවේ තම අමුත්ත දියණියගෙන් වසන් කොටගන්නටය.

"හෙට වයේ මං එහෙටට ගිහිං එන්නටද..?" යසවතීගෙන් අවසර ලැබෙන්නේ, මුතුමැණිකේ අවසර දුන්නොත් පමණක්ය.

"ඒ මොකට..? ඕන්නං මෙහෙටට එන්නට කියනවා මිසක්කා.." හොඳ හිත ඇතත් මේ සියුම් ආඩම්බර කමය.

"නෑ.. මේ..., මං ගියෙම නෑ නොවැ දැන් හත් අට දොහොකින්..., නභාම ආවා මිසක් පොඩි එකිවත් උස්සාන.."

"හම්.. ඕනෑ හැටියක්.." කරත්තය ගෙයි ඉදිරිපිට නැවතුව නිසාවෙන් මුතුමැණිකේ පුටුවෙන් නැගිට්ටාය.

මුතුමැණිකේ දියණියට ඒ අවසරය දුන්නේ, ඉක්මන් කොට සේතුවා සමඟ තනි වෙන්නට හිතා නොවේය. දැන් දියණියගේ කළ වයස හරිය. යමක් හමක් ස්වභාවයෙන් දැණෙන්නට ඉඩ හැරිය යුතුය. ඇයට සමාජය හා පරිසරය සමඟ ගැටෙන්නට දිය යුතුය. වයසෙන් බාල උවත් මිනිලා නරක නැත. මලිතිට වඩා මිනිලා ජීවිතය ගැන දන්නේය. මුතුමැණිකේ සිතුවේ එයය.

"අවසර..., ජයතු රාළහාමි එන්නේ නැතුවැයි..?" සේතුවා කරත්ත බක්කියේ දොර මුතුමැණිකෙට විවර කොට දුන්නේය.

"හේනේ වැඩ ඉවරයක් නැතුවා... සිංගක් රැ බෝවෙන්නට ඇරලා වලවුවට ඒවි"

සැඳූ ගොම්මන මණරමිය. මුතුමැණිකේ කැටුව යන කරත්තයේ ගමන ලයාන්විතය. ගෙවල් මණ්ඩිය පහුවුන විට පාර දෙපස ඇති කුඹුරු යායම සැඳූ ගොම්මන් අඳුරේය. ගොයමට උඩින් එළි විහිදවන කණාමැදිරි සේලය පියකරැය. පොළවේ ගැටෙන කරත්ත රෝදවල හඬ පරයා නැගෙන්නේ මැඩි යන්ගේ හඬ පමණක්ය. මෙතුවක් වේලා නිහඬව සිටි මුතුමැණිකෙ උගුර පාදා හෙමිහිට කරත්ත බක්කියේ ඉස්සරහට ගියාය.

"ඕන් ආසැයි කියැවුවනේ... මම මගේ අතින්ම උසාපු බත් මුලක් ඇත්ත ආවා.." මුතුමැණිකෙ බත් මුල පසෙකින් තැබුවාය.

"අවසර.... සුදුමැණිකේ මයෙ ගැන, මේ... ඕනෑවට වඩා ලෙංගතුයි වයේ.." ඔහුට ස්තුති කරන්නට හෝ පිංදීමට නොහැකිය. වලවේ ඇත්තියන් උසස්ය.

"උඹ මණාප නැතුවැයි මයේ ලෙංගතුවට" මුතුමැණිකෙට සිනහවය.

"අවසර.. ඒක මයේ හීනයක් නොවැ" ඔහුගේ සතුටත් ඉපිළ ගොස්ය. දැන් ඒ හිත කියන්නට බාදවක් ඔහුට නැත.

"අපේ අම්මා මොකුවත් කීවැයි...?" මුතුමැණිකෙට තහංචිය දැන් අහවර වග සේතුවාගෙන් මුහුණෙන් දැණින.

"අවසර...., ලොකුමැණිකේ තහංචියක් අයින්නොරා.." ඔහුගේ වදන් මෙදින විලිබරය.

"තහංචියත් අයින්නොරාපු එකේ, දැන් අවසර..., අවසර..., ඕනෑන්නේ නැතුවා.."

"අවසර සුදුමැණිකේ...., එහෙවුවක් හැම තැනම නම් බැරුවා" මුතුමැණිකෙගේ ඉල්ලීමෙන් දැණුන ලෙංගතුවෙන් ඔහුගේ හිත ඉපිළ ගියේය.

"මාත් කියැවුවේ... මේ..., දැන් අපි දෙන්නා විතරක්ම වෙච්චකොට"

"ඒක සුදුමැණිකෙගේ මණාපයක්.." ඔහු සතුටු හිතෙන් හිතා මතාම කරත්තේ වේගය මඳක් අඩු කෙළේය.

සේතුවාට එම අවසරය ලැබෙන්නේ ලොකුමැණිකේ සමඟ යහන් ගතවීමේදී පමණක්ය. එය ලොකු මැණිකෙගේ කැමැත්තය. එහෙත් රංමැණිකා හමුවේ එලෙස හැසිරෙන්නට අවසර නැත. ඔහු ඉටුකලේ ඇයගේ ඉල්ලීම පමණක්ය.

"ඉතිං කියපංකෝ... අපේ අම්මා මොන තහංචියද අයින්නොරේ කියලා.." මුතුමැණිකෙ සිනහවෙන් නොදන්නා ලෙස ඇසුවාය.

"ඕන් ඉතිං...., සුදුමැණිකේ බොරුවට නොදන්නවයේ.." ඔහුට දැන් ඇය හමුවේ ලෙංගතුවෙන්ට හැකිය.

"හම්..., ඉතිං උඹ මොකෑ කියන්නේ..?" මුතුමැණිකෙ ඇසුවේ ඔහුගේ හිත නොදැන නොවේය.

"අවසර.. මොනවා කියන්නෙයි... මම ඉතිං වහලා නෙව..?" ඔහුටත් දැන් සියුම් කොලොප්පමක් කරන්නට බියක් නැත.

"එහෙනං මේ ඒ අනික් අය එක්ක වයේ, මයේ එක්කත් වහල් කමටමද..?" ඔහු කරන්නේ කොලොප්පමක් වග මුතුමැණිකෙන් දන්නේය.

"ඕන් ඉතිං... මම එහෙවුවක් හිතාන කියැවුවේ නැතුවා.." මුතුමැණිකෙගේ හඬ වෙනස ඔහුගේ හිත නොගත්තේය.

"ඒ වහල් කමට කියලා හිතාන නම්, මට එහෙවුවක් උඹෙන් ඕනැන්නේ නැතුවා..," ඇය පෑවේ බොරු නෝක්කාවුවක්ය. ඔහුත් සමඟ සියුම් තොදොලයක්ය. වයස පැන්නත් මේ ගැහැණු හිතය.

"එදා ඉඳලම තියෙව්ව මයේ හිත සුදුමැණිකේ දන්න කොට, දැන් ආයේ, ආයෙන් මොකට ඒ වගක් කියනවද..?" සේතුවාගේ හඬ මෙවලේ ගැඹුරු නිසාවෙන් මුතුමැණිකෙට එය ඇසුනේ යාන්තමය.

"මේ..., ඩිංගක් හරස් බදේ ඉඳගන්නේ, උඹ කියන එකක් හරියට ඇහෙන්නේ නෑ නොවැ.." අහල පහළ ගැන සැකක් නැත. වෙල්යාය මැදින් වැටී ඇති මහේ කවුරුත් හෝ පැමිණෙත් නම් දුර තියා පෙනෙන්නේය.

"අනේ... සුදුමැණිකේ.. කයේ හරි ඇහැ ගැටෙන්ට ඉඩක් ඇතුවා.." සේතුවාගේ හිත සතුටෙන් ඉපිලය එහෙත් සිතුවේ ඇය ගැනය. වලවුවේ නම්බුව ගැනය.

"ඕන්.. ඉතිං... කියනදේ ආපංකෝ.. එනවනං ඇත තියා ජේනවා නොවැ"

මුතුමැණිකෙගේ පෙරැත්තය නිසා සේතුවා හරස් බදේ ඉඳගත්තේ, කොකටත් කියා නැවත වරක් වට පිට බලා සැක හැර ගනිමිණිය. හදිසියක් උනොත් ඉක්මණින් බැසගන්නට පහසුවන ලෙසය. එවිට මුතුමැණිකේ ඔහුට තවත් කිට්ටු වූයේ, ඔහුගේ කයේ ගැවෙන නොගැවෙන තරමය.

"එදා ඉඳලම මයේ ගැන හිතක් තිබ්බය කියලා මම දන්නේ අද නොවැ.." මුතුමැණිකේ ඒ බව මවගෙන් දැන, දැන් හතරපස් දිනක්ය. ඇයට අවැසි වන්නේ ඔහුව අවුස්ස ගන්නටය. එතුලෙන් සතුටක් විදින්නටය. මේ ගැහැණු කමය.

"ලොකුමැණිකේ කියැවුවේ නැතුවැයි..?" ඔහු දන්නා පරිදි ලොකුමැණිකේ ඒ වගක් ඇයට කියා ඇත්තේය.

"එහෙවුවක් අපේ අම්මා කියන්නමය කීවට.., කියැවුවේ නැතුවා.. අනික දැන් ආයේ අපේ අම්මා මොකට මැද්දට....? මමත් මණාපැයි නොවැ උඹෙන්ම ඒ වගක් අහගන්ට.." ඇය පෑවේ කෝමල සිනහවක්ය.

"මම ඉතිං කියැවුවේ..?" ඔහුට ඒ වගක් හෙලිකරන්නට සිහිං විලියක් දැණුනේය.

"කොයි කාලේ ඉඳං...?" ඔහුගේ විලිය මුතුමැණිකෙට සතුටක්ය.

"ඕන් ඉතිං සේරම ඕන යැයි..?" ඔහුට දැණෙන විලිය සුලුපටු නැත.

"ඒ වගක් මම නොදැන කොහොමෙයි....?" මුතුමැණිකෙ තම වත, ඔහුගේ වතේ දැවටෙන්නට හැරියේ කරත්තේ ගැස්ම වාසියක් කොට ගනිමිණිය.

"මේ..., මේ..., සුදුමැණිකේ කොටහලු වුන සංදියේ ඉඳන්.." වෙල් ඉපනැල්ල සිප එන සිත බව පරයා, ඔහුගේ ගතේ සිහිං දාබ්දු මතුවෙන්නට ගත්තේය.

"අපරාදේ නොවැ.. ඒ කාලේ මං ඒ වගක් දන්නේ නෑ නොවැ.." ඇය තම හඬට සියුම් ගෝකී බවක් එක්කලේ හිතා මතාය. එහෙත් හිත පතුවේ ඇත්තේ සතුටු සිනහවය.

"මොකෑ සුදුමැණිකේ අපරාදේ කියැවුවේ..?" ඇය ව්‍යංගයෙන් කීවේ කුමක් දැයි කියා සේතුවාට නොවැහැටුනාම නොවේය.

"අපරාදේ කියැවුවේද...? හ....මි.. මේ..., මේ..., එක්කෝ ඒ වගක් ඕනෑනේ නැතුවා.." මේ පිරිමි හිතක් අවුස්සන ගැහැණු කමය.

"ඕං ඉතින්..." තහංචිය දැන් නැත. ඔහුටත් ඉල්ලීමක් කළ හැක. පැණයන් නැගිය හැක.

"නෑ.. ඉතිං..., මේ..., මම ඒ කියැවුවේ..., අපතේ ගිය කාලය ගැන නොවැ.. සමහර විට ඒ උඹව මට උවමණාම කාලෙ වෙන්ටත් තිබ්බා.." තම වදන් පෙළ කෙරෙහිම දැණුන විලියෙන් මුතුමැණිකේ නැගුන සිනහව දැතින් වසා ගත්තාය.

තිස් හය වියැති මුතුමැණිකෙගේ එම කතාවෙන්, හතලිස් හත් වියැති සේතුවාගේ හිත හිරිවැටි ගියේය. ඔහුගේ හිත මුතුමැණිකෙගේ දාහතර වියැති එකල ගැටිස්සි පෙනුමත් ඇගේ මුරණ්ඩු කමත් සිහිපත් කළේය. "එදා තහංචිය නොතිබ්බා නම් දණි එහෙනම් එහෙනං මං උඹට කොරන දේ..?" සේතුවාගේ ගතත්, හිතත් ඒ සිතුවිල්ලෙන් හිරිවැටි ගියේය.

"ආයේ සුදුමැණිකෙගේ එවුවට ඇති හිත නම් මේ.., මේ.., තාම වෙනස් වෙලා නැතුවා වයේ..?" හිතේ ඇති ගරුත්තවය නිසාවෙන් එවැන්නක් තවමත් ඇයට කෙලින් කියන්නට බැරිය. මේ පළමු නිදහස් කතා බහය.

"ආයේ අහනවා... ඒ සංදියට වඩා දැන් එහෙවු ගාය වැඩියක් වෙලා මිසක්කා, අඩුවක් නම් වෙලා නැතුවා..." මුතුමැණිකෙටත් සිනහවය.

"ආයේ මොකට ඒ ගැන කතාවක්..., අවසර... ඒ කාලේ ඉඳමිම මේ.., මේ.., මං ඒ වගක් නොදන්න වැයි..?" ඔහුත් පැවේ සිනහවක්ය.

"ආයේ දැන් අවසර, අවසර.., මොකට...? හිතට දැනෙන දෙයක් දැන් හංගන්නට ඕනෑ නැතුවා. අනික මේ.. මමත් ඒ කාලේ ඉඳමිම ඔය කාගේ කාගෙන් කෙරුවාවලි නොදන්න වැයි..?" මුතුමැණිකෙත් පැවේ අවඤාසහගත සිනහවක්ය.

"දන්න වගත් මම මුල ඉඳලම දැන උන්නා.." සේතුවාටත් මේ මේ අතීත කතා බහෙන් මිහිරක් දැණුනේය.

"අපේ මෙහෙවු බැඳියාවකට ඉස්සර මට උඹෙන් දෙයක් දැනගන්නට ඕන... උඹ මට ඇත්තම කියන්නට ඕන ඔන්න...?" මුතුමැණිකේ එලෙස කීවේ හඬ ගැඹුරුකොටය.

"සුදුමැණිකෙගෙන් දෙයක් ආයේ හංගන්නේ නැතුවා.."

"ඇත්ත කියාපං.. උඹ අපේ අම්මා, අක්කා එක්ක ඇරෙන්නට වෙන කයේ එක්කද ඉඳලා තියෙන්නේ..?" ඇය සේතුවා යසවති සමඟත් සිටිය වග දැන උවත් මේ පිරික්සුවේ, තමා කෙරෙහි ඔහුගේ ඇති ලොගතු විශ්වාසය ය..

"මේ.., මේ..., තව දෙන්නෙක් එක්ක ඉඳ ඇතුවා" ඔහුටත් කිසිවක් සහව ගන්නට හිත් නොවින. "දෙන්නයෙන් එකෙනෙක් ගැන නම් කියන්නට බැරි කමක් නැතුවා.. ඒ ලොකු මැණිකෙගේ මැණියන් එක්ක එහේ වලවුවේ ඉඳ්දි, අපේ ලොකුමැණිකෙත් දැණුවත්ව වරක් දෙවරක්. මේ.., මේ.. අනෙක් කෙනා ගැන නම් හේතුවක් ඇතුව කියන්නට බැරුවා.. සමා වෙන්ට මට.."

"එහෙම බැරුවා.. ඒ මයේ හෝ අපේ කවුරුවුනත් කමක් නැතුවා.. දැන් කියන්නටම ඕන.." ඔහු මේ සහව ගන්නේ යසවති නැන්දණිය ගැන වග මුතුමැණිකෙට සැකක් නොවින.

සේතුවා එයට පිළිතුරු දීම මහ හැරියේ, ඇය කවුදැයි කියා මුතුමැණිකෙට හෙළිකළ නොහැකි කමෙන්ය. එහෙත් මුතුමැණිකෙගෙන් දිගින් දිගටම වූ ඇවිටිල්ලට නතු වෙත්ට සේතුවාට සිදු වුණේය. ඒ මුතුමැණිකෙත් යමක් දන්නා වග සේතුවාට ඇගේ කතා බහෙන් ඉඟියක් දැනුන නිසාවෙන්ය.

"මේ..., යසවති භාමිනේ එක්ක. ඔන්... ඒකත් දෙවංගියකින් අභවරයි, මෙවුවා ජයතු රාළභාමි එක්ක නොකිවුව නම් තමා යහපත්..." ඔහු එය හෙළිනොකර සිටිය හේතුවත් එයය.

"මං කියන්ට යන්නේ නැතුවැ.. ඒක නෙමේ..., මොකෑ ඒ බැඳියාව දෙවංගියකින් අභවරක් වුණේ..?" අන් සැමට වඩා මුතුමැණිකෙට මෙවලේ වැදගත් වූයේ එයය.

"මේ..., එවුවා ඕනෑනේ නැතුවා සුදුමැණිකේ.. තමංගේ අය වෙච්චකොට" සේතුවාට එය හෙළිකරන්නට සිත් නොවින.

"මට ඕනෑ නිසා නෙව අහංනේ..? කියාපංකෝ ඉතිං..." මුතුමැණිකෙ ලෙංගතුව ඔහුගේ උරපතුව අල්ල ගත්තාය.

"ඕන්..., තමංගේ අය වෙච්ච කොට අහිතක් හිතන්ට එපා.. ඒ කාලේ යසවති භාමිනේ අර... මේ..., ගැටයා වෙච්ච සේන රාළභාමිව කිට්ටු කර ගත්තා නෙව.." ඔහු එය කීවේ නොකියා බැරි තැනාය. ඒ මුතුමැණිකෙගෙන් කුළුණුලේ ලද ස්පර්ශාද විඳිමින්ය.

"හ..ම්... ඒකත් එහෙමෙයි..? එතකොට දැන් ඔය දැන් ඔය උන්න දෙතුන් දෙනාගෙන්ම උඹ වැඩියෙන් මණාප කාටෙයි..?" මුතුමැණිකේ පිරික්සුවේ ඔහුගේ හිතය.

"සත්තනං මේ.. ලොකුමැණිකෙට නොවැ.." එය මුසාවක් නොවේය.

"ඒ මොකෑ..., ඇහැට කණට ජේන්ට ඉන්න, තවමත් ගැටිස්සියක් වයේ ඉන්න අපේ අක්කංඩි නැතුව වයස පන්නාපු ගැණියක්ම.." මුතුමැණිකෙට නැගුනේ සිනහවක්ය.

"අවසර.. කියාපු කමට දෙයක් කොර දුන්නා මිසක්කා, එදා ඉඳමිම මයේ හිතේ රංමැණිකේ ලමාතැනි ගැන එහෙවු හිතක් තිබ්බේ නැතුවා.. සත්තනං වහල් කමට නොකර ඉන්ට බැරි යුතුකමට මිසක්කා " සේතුවාගෙන් ඇයට ඉටු වුණේ ඒ යුතුකම පමණක්මය.

"මොකද අපේ අපේ අක්කව හිතට ඇල්ලුවේ නැතුව...?" මුතුමැණිකේ නැවතත් ඔහුගේ උරහිස අල්ල ගත්තේ කරන්නේ වැනවිල්ලටම නොවේය.

"දැන් අවසර ඇතුළත නෙව මට ඒ වගක් කියන්ට..?" ඔහු පෑවේ අනුමැතියම නොවේය.

"කයේ ගැන උනත්, ආයේ මොකට අවසරයක්...." මුතුමැණිකේ සේතුවාගේ හිරහිස ලිහිල් කළේ තරමක් තදින් මිරිකමින්ය.

"ලොකුමැණිකෙගේ නම් ඕනෑ දෙයක් සුදුමැණිකේ එක්ක කතා බහා කොරන්නට අවසර දී ඇතුළත.. ඒත් මේ.." ඔහු ගොත ගැසුවේ එය හෙළිකිරීම ගැන දෙවරක් හිතමින්ය.

"දැන් ආයේ මේ කිසි එකක් උඹට මයෙන් හංගන්ට ඕනෑ නැතුවා.. ඉතිං කියාපංකෝ..?" මුතුමැණිකේ ඔහුට තම විශ්වාසය තහවුරු කළාය.

"ඒ කාරිය හරි හැටියට වෙන්ටනං..., ඒ ඇත්ති ගැන පිරිමියට හිතක් තියෙන්ට ඕන.. හැම ගැණියෙක් ලඟම පිරිමි හිත් නලියන්නේ නැතුවා... පිරිමියෙක්ටත් රහක් තියෙනවා.. එදා ඉදංම රංමැණිකේ ළමාතැණිව හෙවුදේකට මයේ හිතට දැණුනේ නැතුවා. කොහොමෙන් හරි හිත හදාන ගියත් මේ... රංමැණිකේ ළමාතැනි එහෙවු වෙලාවට කිසි හැලහොල්මනක් නැතුවා. මාත් ඉතිං ඕන කියන දේ ඉගේ කොරලා දුන්නා, ආවා.." සේතුවා කීවේ හිතේ ඇත්තය.

"එතකොට මේ....., අපේ නැන්දම්මා...?"

"ආයේ ඉතිං.. ලේසියෙන් ආම්බාම් කොරනවා බොරු.. එහෙවු වෙලාවට හරි හරියට විසේ ඕන්...." ඒ පැරැණි මතකයෙන් ඔහුගේ ලිහුවත් අවදි වුනේය.

"හම්... එහෙටට ගිය අලුත.. මාත් වංගියක් දෙයක් දැක තියේ..., ඔය මේ..., මේ..., දෙපැත්තම පානවත් නොවැ.." මුතුමැණිකෙගේ හිතත් දැන් උනුහුම්ය.

"ආයේ අහනවා.." ඇය කීවේ කුමක් දැයි සේතුවාට වැටහුනේය.

"අපේ නැන්දම්මා උඹටත් මේ.. අනෙක් පැත්තත් පාලා තියේද..?" මුතුමැණිකේ එවැන්නක් ඇසුවේ උනුහුම් හිතෙන්ය.

"අවසන් වතාවේ... ඒ මයේ එහෙවුකට පළමු වතාව" ඔහුගේ ගතත් ඒ මතකයෙන් හිරිවැටි ගියේය.

"මේ..., මේ..., අපේ අම්මා මේ එහෙවුවකට මණාප නැතුවයි.." මුතුමැණිකෙ තම නිතඹ, පහත හරස් කඳේ ඉඳගෙන සිටින සේතුවාගේ අත්ගොබයේ වදින්නට ඉඩ හැරියාය.

"ලොකු මැණිකේ එහෙවුවට මණාප නැතුවා.." ඇගේ නිතඹේ ස්පර්ශා දැණෙත්ම, සේතුවාගේ ගත සලිතව ගියේ ලිඟුවත් පූර්ණ ලෙස අමුඩය ඇතුළේ පණ ගහමිණිය.

"උඹ ඉල්ලංට නැතුව ඇති.....? උඹ ඕනෑ කිවුව නම්, අප්පොච්චට නොන්දන්නත්, අපේ අම්මා කොහෙත්ම උඹට නොදී ඉන්නේ නැතුවා" ඇය ලොකුමැණිකෙගේ හිතේ සේතුවා කෙරෙහි ඇති ලොංගතුව දන්නේය.

"මේ..., මේ..., දෙතුන් වංගියක් වංගියක් උත්සහා නොකරමත් නෙමෙයි.. ඒත් ලොකුමැණිකෙට වේදනාවයි.." ඔහු කීවේ සැබෑවය.

"මේ ලඟදි...?" මුතුමැණිකෙට සිහිං සිනහවක් නැගින.

"නැතුවා.. ඔය යසවති හාමිනේ එහෙවුවක් දුන්න කාලේම"

"උඹට තිබ්බේ බලහත් කාරයෙන්ම කොරන්ට.. ආයේ ඒකේ රහක් දැණුන නම් හෙම, අපේ අම්මට ඒක ඇර වෙන සැපක් නැතුවා.." තම වදන් පෙළෙන්ම මුතුමැණිකෙගේ හිත හිරිවැටී ගියේ එය මැවී පෙනෙමින්ය.

"වේදනාවෙන් ඇඹරෙද්දී හිත හදාන මට එහෙවුවක් කොරන්ට හිත දුන්නේ නැතුවා.." ඔහු කීවේ ලොකු මැණිකේ කෙරෙහි හිතේ ඇති සැබෑ ලොංගතුවය.

"හෙවු වෙලාවට ආදර ලොංගතුව සමව..., දඩබ්බර කමටත් ගැණු හිත් මණාපයි. පිරිමි උඹලා එවුවා පටලව ගන්නවා නොවැ" මුතුමැණිකේ හෙළිකලේ ඇගේ හිතය.

"අවසර... මේ..., මං සුදුමැණිකෙගෙන් දෙයක් අහංටද..?" ඔහු හිතේ ගරු සරුව අඩුවක් නැත. ඒ දේ කෙළින් අහන්නට තවමත් බැරිය.

"කියැවුවා නෙව ආයේ අවසර කැල්ල ඕනෑනේ නැතුවය කියලා.." ඔහු අහන්නට හදන්නේ කුමක් දැයි කියා මුතුමැණිකෙට සැකක් නොවින.

"සුදුමැණිකේ... මේ..., එහෙවු පැත්තත් ජයතු රාළහාමිට පාලා තියේද..?" ඔහුගේ වදන් පෙළ ගොත ගැසුනේ, මුතුමැණිකෙ කෙරෙහි ඔහුගේ හිතේ තවමත් ඇති ගරුසරුව නිසාවෙන්ය.

"උඹ හිතන්නේ මොකක්..?" මුතුමැණිකෙට සිනහවය.

"හෙවුවක් නොවෙන්නට නං මේ..., ඉඩක් කොහෙත්ම නැතුවා කියලයි.." ඔහුගේ හිතේ ඒ දසුන් පෙළ මැවී ගියේය. ඒ මුතුමැණිකෙගේ මේ අවදියේ නොව ගැටසි අවදියේය.

"එහෙනම් උඹ හිතාපු විදිය වරදක් නැතුවා.." මුතුමැණිකේ මුවට නැගුන සිනහව දැකින් වසා ගත්තාය.

"මං ඒ කාලේදීම ඒක වෙයිය කියලා හිතුවා.." සෙතුවාගේ සතුව ඉපිළ ගියේය. ඒ තමාටත් ඒ සතුව විදින්නට වැඩි කාලයක් නොමැති වග දැනුන නිසාවෙන්ය.

"කොයි කාලේ..?" මුතුමැණිකෙට සිනහවය.

"සුදුමැණිකේ කොටහළු වෙච්ච සංදියේම.." මුතුමැණිකෙගේ මේ කුළුපග බව හමුවේ, සේතුවාට ඇය හා කෙලින් කතා බහේ යෙදෙන්නට දැනුනේ දිරියක්ය.

"ඒ කොහොමෙයි..?" මුතුමැණිකෙගේ උනුහුම් හිතත් ඒකල අතිතයේ ශූංඟාරය හාර අවුස්සන්නට මණාපය.

"නෑ ඉතිං එහෙවු හිච්චං වයසෙදින්, එහෙවු අහ පසහ ඕනෑවට වඩා තෙරා තියෙදී..., මේ..., මේ..., දිගෙට ගන්න මොන පිරිමියා යැයි හෙවුවට වගක් නොකියන්නේ..., නොදන්නත් ගන්නේ බලහත් කාරයෙන්ම නොවෑ.." එය සිහිපත් වීමෙන් අමුඩ කෙටිය ඔසවා වද දෙන ලිඟුව, සෙතුවා නැවත අමුඩ කෙටිය ඇතුලෙම සකස ගත්තේ මුතුමැණිකෙට හොරහිත්ය.

"උඹ නම් මහා වලත්තයෙක් නොවෑ..., එච්චර හිච්චං කාලේත් මයේ එහෙවුවක් දිහා එහෙම බලන්නට තරම්" ඇයගේ හිතත් දසවසරක් වැඩිමහළු ඔහුගේ එකල හිතෙන් සලිතව ගියේ, ඇයගෙ වයස එකලදී දෙලොස්විය නිසාවෙන්ය.

"ඉතිං එවුවා එහෙම පිහිටාලා තිබ්බේ, ඒ හිච්චං වයසට ගැලපෙන්නට යැයි..?" කොටහළුවට අර අදින ඇගේ එකල වයසෙදින්, මුතුමැණිකෙගේ නිතඹ පිරිපුන්ව තෙරා තිබුණ අපූරුව සේතුවාට මෙවලෙන් මැවී පෙනුනේය.

"ඕං... උඹ ඇත්තම කියන්නට ඕන.. උඹට කවදැයි මයේ ගැන එහෙම වල් හිතක් හිතුවේ.." මුතුමැණිකේ හිතත් එම වදන් පෙළෙන් ඉපිළ ගියේය.

"දැන් බියක් වෙන්ට දෙයක් නෑ නොවූ ඵහෙවුවක් කියන්නට..?" සේතුවා පැවේ සිතහවක්ය.

"බියක් වෙන්ට දෙයක් දැන් කොහෙන්ම නැතුවා..., මයේ හිතත් දැන් ඕන්.. මේ., ගැහෙන්ට ගෙන මේ කතා බහෙන්.." මුතුමැණිකෙත් තම හිත හංග නොගත්තාය. ඇය සේතුවාගේ උරහිස මත අත තිබ්බේ එය ඔහුට තවත් තහවුරු වෙන්නටය.

"සත්ත නම් මේ., සුදු මැණිකේ කොටහලු වෙන්ටත් කලියෙන් ඉඳං ඕන්.. නානගෙයි ඉද්දි ඉවසුම් නැතුවා.." ඔහු එම මතකයෙන් තම හිත මෙන්ම ඇගේ හිතත් අවුළුවා දැමුවේය.

"අපේ අම්මේ.. උඹව තියන්ට වටින්නේ නෑ නොවූ.. ඒ කාලේ බලන්ට තරම් දෙයක් මයේ තිබ්බැයි., ඕන් කොටහලු වෙච්ච අපේ අක්කා දිහාව නං තව කමකුත් නැතුවා.." මුතුමැණිකෙගේ හිත සලිතව ගියේය. ඇයට සේතුවාගේ උරහිසට ලොංගතු පහරක් ඉබේටම ගැසුනේ දැනුන එම මිහිර ඉවසිය නොහැකි තැනාය.

"ඕන් කොටහලු වෙච්ච අපේ අක්කා දිහාව නං තව කමකුත් නැතුවා" මුතුමැණිකේ ඒ වගක් කීවේ සේතුවාගේ හිත පිරික්සන්නටය. එකලත් රංමැණිකෙගේ අඟ පසහට වඩා තම අඟ පසහ පිරිපුන්ව පිහිටි බව මුතු මැණිකේ නොදන්නවා නොවේය. එහෙත් තම වරුනාව අඟගන්නට මේ ගැහැණු හිතේ ඇති කැමත්තය.

"මොකද නැතුවා.. රංමැණිකේ ළමාතැණිගේ එවුවටත් වඩා සුදුමැණිකෙගේ එවුවා යහමෙන් තිබ්බා නොවූ.." ඔහුට ඒ මතයකත් මිහිරක්ය.

"අපේ අක්කයේ බලැවු වේ නැතුවය.."

"බොරුවක් මොකට..., නැතුවම නෙමෙයි ඒත් සුදුමැණිකෙව තරම් පෙනුම හිතට ඇල්ලුවේ නැතුවා.." ඔහු කීවේ තම හැබෑ හිතය.

"ඒ හැටි මොනවැයි මයේ හිතට ඇල්ලන්ට තිබ්බේ.." මුතුමැණිකේ නැවතත් ඔහුගේ උරහිස ඇල්ල ගත්තේ කරත්තයේ ගැස්සීම නිසාවෙන් නොවේය.

"ආයේ එකක් දෙකක් කියලා නැතුවා. අවසර., රූපෙම මේ..., වලත්ත පෙනුමට මිසක්කා" ඔහුට මෙවලේ ඒ වගක් කෙලින්ම කියන්නට බියක් නොදැණුනේය.

"මයේ කොටහළුවටත් කලියෙන් උඹ මේ.., මයේ එවුවා දැක තිබ්බැයි" ඇයට මිහිර ඇත්තේ එතනයි.

"නොදුටුව තැනක් ආයේ නැතුවා.., ඒ වයේම මේ.., මේ.., සුදුමැණිකෙගේ නොදුටුව දෙයකුත් නැතුවා" ඔහුට ඒ අතිය නැවත, නැවතත් සිහිවෙමින් දැණෙන මිහිර සුළුපටු නොවේය.

"නොදුටුව දෙයකුත් කියලා කියැවුවේ" මුතුමැණිකෙ උමතු හිතත් සොයන්නේ මිහිරයි.

"මේ.. සුදුමැණිකේ කොටහළුවටත් කලියෙන් ඉඳන් එහෙවු මිහිරට කැමැති නොවැ.. ඒ වගක් තමා ඕන හැටියේ දැක ඇත්තේ.." ඔහුට එය කෙලින් කියන්නට නොසිතුවේය.

"එහෙම හිතක් පහළ නොවෙයි යැයි.. අපේ අම්මයෙයි, උඹගෙයි එහෙවු අඩවු ඇටෙන් පොත්තෙන් එනට කලියෙන්ම දකින්නට ගත්ත කොට..?" මුතුමැණිකෙටත් එකල අතිය මැව්පෙණුනාය.

ඒ මුතුමැණිකේ වැඩිවියට පත්වෙන්නට පෙරයි. ඇය එකළ නිදා ගත්තේ මවගේ කාඞරයෙම වෙනම යහනකයි. වෙන්තේ කුමක් දැයි කියා පුංචි හිතට නොදැනුනත් ඇය එකලත් දෙනුත් විටක්ම සේතුවාගේ හා මවගේ මේ රතිය දැක ඇත්තේය. ඇයට මෙදින මේ සිහි වුනේ ඒ පළමුවරට ඔවුන්ව දුටු දිනය යි.

එසේතුවා එයට පිළිතුරක් දෙන්නට නොගියේ, ඇතිත් පෙණුන හුලු අත්ත නිසාවෙන් කරත්තෙන් බිමට බැසි බැවිණි. එහෙත් ගම් වැසියා පහු වුන පමාවෙන් සේතුවා නැවතත් කරත්ත හරස් බඳේ ඉඳ ගත්තේ නම් මෙවලේ මුතුමැණිකෙගෙන් අවසරයකුත් නොපතාමයි.

"උඹේ මයේ ගැන එහෙවුවක් අපේ අම්මා ඒකාලෙන් දැන උන්නැයි..?" මුතුමැණිකේ ඒ වග නොදැණ සිටිනවා නොවේය.

"හම්... මම ඒ වගක් කියැවුවා.., ඒක නොවැ තහංචි වැටුනේ" සේතුවා තහංචිය ගැන සැකවින් මුතුමැණිකෙට පහද දුන්නේය.

"හිතපං... අපේ අම්මයේ උඹට තියෙන ඒ ලෙංගතුවේ තරම. වෙන අම්මෙක් නම් උඹව වෙලහකටත් පොළවට පස්කොරලා. මට නම් මයේ කෙල්ල ගැන එහෙවුවකට ඉඩක් තියන්නට තියා එහෙවුවක් හිතා ගන්නත් බැරුවා"

තම දියණිය කෙරෙහි එවන් බුරුලක්, තාමා කෙලෙසකවත් නොදෙන වග මුතුමැණිකෙට විශ්වාසය. එහෙත් මෙවලේ මුතුමැණිකෙට, ලොකුමැණිකෙ කෙරෙහි තරඟවක්ද හට නොගත්තාය.

"හිතට ආ දේ මං කියැව්වා.. ලොකුමැණිකේ තහංචියක් දැමිමා.. අද වෙනකම් මං ලොකුමැණිකෙගේ විශ්වාසයක් බිඳලා නැතුවා.." ඔහු කීවේ සත්‍යක්ය.

"ඒක අපේ අම්මත් හැම වෙලාවෙම කියනවා.., අපේ අප්පුවට වඩා උඹව විශ්වාසය කියලා"

"තරහා ගන්ට අවසර නැතුවා.., මම මේ මයේ ගැන කියනවා හෙම නෙවෙයි.. මං එකාලේ සුදුමැණිකෙගේ හිත දැන උන්නා. ඒ වයෙම මගෙන් ඉඩක් ලැබුණානං සුදුමැණිකේත් නිකක් ඉන්නේ නැතුවය කියලත් දැන, දැනම තමා මං ලොකුමැණිකෙගේ විශ්වාසේ රැක්කේ.." ඔහුට අද එය සතුටක්ය.

"මුසාවක් මොකට..? මං ඒ කාලේ දැක්ක හරි හමං එකම පිරිමියා උඹ. දැක්ක හරිහමන් පුරුෂ අංගෙන් උඹේ... මට උඹේ දඩබ්බරකම් ඒ සංදියේ හීනෙනුත් පේනවා ඕං.." මුතුමැණිකේත් මෙවලේ තම හිත හංග නොගත්තාය.

"හීනෙන් මොකට..., හැබැහින් නොවැ බැලුවේ.." එය සිහිව සේතුවාට නැගුනේ සිතහවක්ය.

"ආයේ අහනවා.. වලවුවෙන් එනකම්ම ඒක ආයේ ඇබැහියක්..., මම මේ..., දෙයක් හන්ට උඹ ඇත්තම කියන්ට ඕන..?" මුතුමැණිකෙටත් දැන් සඟව ගන්නට දෙයක් නැත.

"තහංචි ඇතුවක් නම් බැරුවා.. නැත්තම් ඕන දෙයක්" ලෙංගතුව කොතරම් උවත් සේතුවා ඔහුගේ වහල් බාවය රකින්නේය.

"මේ..., අපේ අම්මා ගැන.."

"ලොකුමැණිකේ ගැන ඕන වගක් සුදුමැණිකේ එක්ක විතරක් කතා බහට මට අවසර දී ඇතුවා"

ලොකුමැණිකේ තමා ගැන කිසිවක් මුතුමැණිකෙගෙන් සඟව ගන්නට නොසිතුව බැවින් එහි අවසරය සේතුවාටත් දුන්නේ දියණිය ගැන දන්න නිසාවෙන්ය. ඇය භාර අවුසන වග දන්න නිසාවෙන්ය. ඒ තමාගෙන් කෙලින් ඇසිය නොහැකි පැනයන් මුතුමැණිකේ සේතුවාගෙන් අසනා වග සක්සුදක් සේ දන්න බැවිනි.

"මේ.., අප්පුවයි උඹයි එක්ක ඇරෙන්ට අපේ අම්මා වෙත කයේ එක්ක වත් ඉඳලා නැතුවයි?" එලෙස නොවී තිබිය නොහැකි වග මුතුමැණිකෙට විශ්වසය.

"මාව වහල් කමට පංගරාත්තු වෙන්ට කලියෙන්, ගැටිස්සි සංදියේ වලවුවට ආව ගිය ඤාතී කෙනෙක් එක්ක උඩින් පල්ලෙන් එහුවක් තිබුණය කියලා මටත් කියා ඇතුවා. ඒ කවුදැයි කියලා මාත් දන්නේ නැතුවා. ඒත් ලොකුමැණිකේ කියාපු විදියට නම් මහා එවුවා මොකුවත් වෙලා නැතුවා, මේ වලවුවට එනකම් අඩු වැඩියක් මයෙන්ම සපුරගත්තා මිසක්කා"

සේතුවා කීවේ ලොකුමැණිකේ, මුතුමැණිකෙට මෙතුවක් හෙලිනොකළ රහසක්ය. එහෙත් ඔහු කවුදැයි කියා එලක් නැතුවා සේම සේතුවත් ඔහුව නොදන්නේය. "අපි ඒ කාලේ උන්නා හොඳ වැඩි නොවැ..?" එහෙත් මුතුමැණිකෙට මව දෙස වෙනම කෝණයකින් බැලෙන්නට ඒම රහස ඉවහල් වූවාය.

"අපේ අම්මයි උඹයි එහෙවුවක් ඉස් ඉස්සෙල්ලා කොරේ කොයි කාලේ..?"

"ලොකුමැණිකේ මයෙන් එහෙවුවක් සතප ගද්දී මයේ හිතේ මේ.., මට අට වියත් වත් නැතුවා.." එය සැබැවක්ය එවිට ලොකුමැණිකෙගේ වයස අවුරුදු පහලෝවක්ය.

"උඹ එතකොට හිච්චං එකෙක් නෙව..? මේ.., අපේ අම්මා ඉස් ඉස්සෙල්ලා මොකැයි කරේ..?" මුතුමැණිකෙට සිහි වුනේ පුතුවය, සේතුවාට එකල දැන් පුතුගේ වසවත් ලබා නොමැතිය. ඇයගේ හිත එම අසම්මතයෙන් නැවතත් ඇවිලී ගියේය.

"ඕන් ඉතිං..., එවුවා කොහොමෙයි විලියක් නැතුව කියන්නේ. සුදුමැණිකෙට බැරුවැයි හිතාගන්නට.." සේතුවාට එය හෙලිකරන්නට දැනුනේ විලියක්ය.

"මොකට විලියක්...? හිතේ ආසාවට නොවැ මාත් අහන්නේ.. මේ.., අපේ අම්මා උඹේ හිච්චං එකාව ඇල්ලුවැයි..?" මුතුමැණිකෙගේ හිතත් උණුහුම්ය.

"අපේ අම්මේ...! සුදුමැණිකෙට දැන් විලියක් නැති හැටියක්.."

"දැන් මං හිච්චං එකියක් යැයි එවුවා හංගාන කතා කොරන්ට. වැට කඩුළු පැනලා, දැන් දරුවන් දෙනෙකුත් ඉන්න එකේ ආයේ එවුවා මොකට හංගන් කතා බහා කොරනවද..?" මුතුමැණිකේ සිනහුවෙන් නැවතත් සේතුවාගේ උරහිස ලෙංගතුව අල්ල ගත්තාය.

"ඒක හැබෑව.. මයේ හිත නම් කියනේ සුදුමැණිකේ දැන් ඉස්සරටත් වඩා මේ.., අවසර..., වලත්තය කියලා.." ඔහු එලෙස කීවේ උණුහුම් හිතෙන්ය.

"රහක් හරි හැටියට දැණුනම නොවැ හිත කැකැරුනේ.., ඉතිං කියාපංකෝ...?" මුතුමැණිකේ තම කයේ බර සේතුවා මත මදක් යහමෙන් දැනෙනට හැරියාය.

"සුදුමැණිකේ කියාපු එකම තමා ඉස්සෙලා උනේ.." එම තෙරපුමෙන් සේතුවාගේ කය උමතුව ගියේය.

"එතකොට මං හිතන්නේ මේ.., උඹේ අරවුවා වත් ගලන්ට ගෙන නැතුවා වෙන්ට ඇති" මුතුමැණිකේ ඒ වගක් ඇසුවේ තම හුස්මේ උණුහුම් ඔහුගේ ගෙලවටට දැණෙන්නට අරිමිණිය.

"හම්... හිරිවැටි යනවා විතරයි.." සේතුවා මෙවලේ තම දෙවුර හකුළුවා වලක ගත්තේ ඒ හිරිය නොවේය.

"උඹේ එකාව එදාම කට්ටත් ගන්නට ඇති මයේ හිතේ.." මුතුමැණිකෙට එය සිහිව ගත්ත් සලිතව ගියේය. ඇයට මැව් පෙණුනේ හිව්වං එකෙකුව අපයෝජනය කරනා මවගේ වනවර කමය.

"එදාම නෙමෙයි..., දෙතුන් දවසක් ඇරෙන්නට දිලා.." ඔහුගේ හිතත් දැන් උණුහුමය. ඒ සිහිවීමට වඩා ඔහුට මිහිරක් දැනෙන්නේ මුතුමැණිකේ ගත් දැවටීමය.

"උඹට කියලත් අපේ අම්මා.. මේ.., ගැටිසි එවුවා අතගා ගන්නට ඇති එහෙනම්..?" මුතුමැණිකෙගේ හඬත් දැන් ලයාන්විත සේම උනුහුම්ය.

"හම්... පළමු දා ඉඳමම" සේතුවාට දැන් ඉවසන්නට බැරිය. මුතුමැණිකෙට පෙනෙන නිසාවෙන් ලිඟුව අමුඩය තුල හරි හැටි හරිගස්සා ගන්නට නොහැක.

"අපේ අම්මා අප්පුවවා එක්ක එනකම්ම අහවල් එක පරිස්සම් කොරගත්තා නොවැ..?" මුතුමැණිකේ මෙවර සේතුවාගේ උරහිස් පතු අල්ල ගත්තේ දැතින්මය.

"හම්... ඒ කාරිය විතරයි නොවුනේ ඔන්.." උරහිස් පතු තුලට දැණුන සියුම් සම්භාහනයෙන් සේතුවාට පිට වුනේ ගැබුරු උණුහුම් හුස්මක්ය.

"එතකොට උඹත් එක්ක මහා කාරිය කොරේ..?" මුතුමැණිකේ නැවත් උණුහුම් හුස්ම පොදක් ඔහුගේ ගෙලවට දැවටෙන්නට ඉඩ හැරියාය.

"ආරච්චිල හාමුදුරුවෝ එක්ක මේ වලවුට ඇවිත් දෙදිනකට පස්සේ. ආරච්චිල හාමුදුරුවෝ එක්කත් එක වරයි ඒ වෙන විට ලොකු මැණිකේ ඉඳලා තිබ්බේ..., හැබැයි එදිගින් පස්සේ දහා දොලොස් මහක් යනකම් ලොකු මැණිකේ මට අඬගැහුවේ නැතුවා.." ඔහු කීවේ සැබෑවය.

"මොකක්...!" මව කියා ඇත්තේ සේතුවා ගෙන්න ගත්තේ කළකට පසුව යැයි කියාය.

"ලොකුමැණිකේ මට පොරොන්දුවක් දී තිබුණා, මහා දේ වරක් උන්නට පස්සේ ඊලඟ වාරය මට දෙනවය, එදිගින් පස්සේ ඒ බැඳියාව අභවරය කියලා...,

අවසර..., ඒත් මේ..., ලොකු මැණිකේ ගැබ්ගත්තම ආරච්චිල හාමුදුරුවෝ එවුවට උනන්දුවක් දැක්කුවේ නැතුවා. ඒත් ලොකුමැණිකෙට එවුවා ඒ කාලේ යහමෙන් ඕනෑ වුනා. එකෙන් වුනේ ආරච්චිල හාමුදුරුවන්ගේ අවසරය ඇතුව ආයේ අපේ බැඳියාව පටං ගැණුන එක.."

පියා සමඟ විවාහයෙන් වසරක් ගෙවුන නැත මව සේතුවාව කාඹරයට ගෙන්නා ගත් බව මව හා වූ කතා බහෙන් මුතුමැණිකේ දැන සිටියාය. එහෙත් එය සිදු වුයේ ඇගේ ගැබ්ණි සමයේදී වග මුතුමැණිකෙ නොසිතුවාය.

ලොකුමැණිකෙද ඇයට කීවේ මුසවක් නොවක් නොවේය. කාල වකවානු හරිය. වරද උණුහුම් හිතෙන් එය විඳගෙන සිටි නිසාවෙන් මුතුමැණිකෙට මවගේ විවහය හා සොහොයුරියගේ උපත ගැන කාලවකවානු සිහිපත් නොවිමය. එහෙත් මෙදිණ ඒ කාලවකවාණු සිහිපත් වී යම් කරුනක් සිතට නැගුන නිසාවෙන් ඇගේ ඉහ මොළත් ගිනියම්ව ගියේය.

"මං අපේ අම්මයේ බඩේ ඉන්දැද්දින්... උඹ මේ..., අපේ අම්මා එක්ක..?" මුතුමැණිකෙගේ කය හිරිවැටි ගියේය.

"හම්.. සුදුමැණිකේ ලැබෙණ්ට වැදුම්ගෙට යන්ට දෙතුන් දිනකට කලියෙනුත් ලොකුමැණිකෙට මාව ඕනෑ වුනා"

සේතුවාගේ ඒ හෙලිකිරීමෙන් මුතුමැණිකෙගේ ගත සිත දෙකම හිරිවැටි ගියේ නොසිතුව ලෙසය. "මං බඩේ ඉද්දී, අපේ අම්මා එක්ක බුදිය ගත්ත එකා එක්ක මාත් බුදිය ගන්නවා...?" දැණුන අසම්මත කමේ මිහිරට මුතුමැණිකෙගේ ගතට සිහිං දහඩියක් ඉනුවේය.

"බෙඩ් ඉද්දිම, කයේ කයෙන් වල්කම දැනුන හිංදා තමා එහෙනම්..., මේ.. මයේ හිතත් මෙහෙවුට වලත්ත වෙලා ඇත්තේ.." මුතුමැණිකේ සේතුවාගෙන් මදක් දුරස් වූයේ ඒ මිහිර ඉවසිය නොහැකි තැනය.

"අවසර... එහෙවුවට ඇතුල් කරපු ගමන් තමා අවසන් සංදියේ සුදුමැණිකේ බඩ ඇතුලේ කෝලිත්තම් පාන්නේ" ඇය දුරස් වූයේ ඇයි දැයි සේතුවාට සැකයක් නොවින. සේතුවාත් කරත්තයෙන් බිමට බැස්සේ හිතකින් නොවේය.

"එහෙනම් එකාව මයේ ඇගේ වදින්න ඇති... සුදුපටු යැ...." මුතුමැණිකෙත් සිනහවෙන් ටිකෙන් ටික කරත්ත බක්කකියේ පස්සට ඇදුනාය.

"ඕන් බලන්න ඉතිං... දැන්නං විලියක් ඇත්තේම නැතුවා.." සේතුවා එලෙස කීවේ වලවු ගෙට්ටුව කිටුවෙන්ම කරත්තයේ වේගය තවත් බාල කොට ගනිමින්ය.

"ඒ කාලේ මං දැක්ක විසල්ම එකා උඹේ..., පොඩ් කමට මම අපේ අම්මට ඉරිසියත් කෙරුවා" මුතුමැණිකෙට දැන්නම් ඒ ගැන සිනහවය. එහෙත් හිත උනුහුමේය.

"දැන් එහෙම නැතුවැයි..?"

"විස්ල් බව නම් හෙට අනිද්දා දිහාට තක්කෙටම කියන්න හැකි වෙයි.. ඒත් දැන් අපේ අම්මා එක්කනං ඉරිසියාවක් නැතුවා.." මව බරාදයේ සිට බලා සිටින වග කරත්තය මහා ගේට්ටුවෙන් ඇතුලු වෙත්ම මුතුමැණිකේ දුටුවාය.

"මම හිතවුවේ අද බැරිවෙන එකක් නැතුවය කියලා.." සේතුවාගේ මුහුණත් හැකිලි ගියේ නොසිතුව ලෙස වූ බලාපොරොත්ව කඩවීමෙන්ය.

"අදම නොවැ අහවල් ලෙඩේ අහවරක් වුනේ.." මුතුමැණිකෙට සේතුවාගේ දුක් බව කටහඬෙන්ම දැණුනාය.

"අවසර..., එහෙනම් මොකෑ බැරි.." සේතුවාට ඉවසුම් නැතිය. මුතුමැණිකෙගේ මඬ පුවක් වලේ උනත් පිණුම්ගන්නට හිතය.

"ඉස් ඉස්සෙලම වෙච්ච කොට මට උඹත් එක්ක යහමෙන් ඉන්න ඕනෑ.. යටි බඩ තාම ඩිංගක් කකියනවා" ඇය කීවේ මුසාවක් නොවේය. ඔසප් මේ අහවර වුනා විතරය.

"එහෙනම් ඉතිං මක්ක කොරන්නද...?" සෙතුවාගේ හිත පැරුනේය.

"උඹේ හිත රිදුනැයි..?" මුතුමැණිකෙට ඒ වෙනස දැනුනාය.

"නැතුවා.. ඉවසුමක් නැති කම මිසක්කා.." සේතුවා කරත්තය වලවු පොටිපොව මත නතර කළේය.

"උඹට අද ඉන්ටම ඕනෑද..?" මුතුමැණිකේ රහසෙන් ඒ වගක් කෙළුරුවේ, සේතුවා කරත්ත බක්කියේ දොර අරින්නට පිටුපසට ආ විටය.

"සුදුමැණිකෙගේ අකමැත්තක් නැත්තම.." සේතුවාගේ හිත නැවතත් ඉපිල ගියේය.

"අපේ අම්මට කියන්නං උඹට අද අඬගන්ටය කියලා..., මයෙන් එක්ක කියලා හිතාන අදටත් අපේ අම්මා එක්ක ඉඳපං..." මුතුමැණිකේ එලෙස කියමින් සේතුවාගෙ අත කරත්ත බක්කියේ දොර මතදී තදින්ම මිරිකා අත්හැරියේ කාගේවත් ඇස නොගැටෙන්නටය.

රාත්‍රී අහරෙන් පසුව වලවු වතුල සුපුරුදු නිහඬියාව ගෙවුනේය. දැන් රංමැණිකේ ඉහළ මහලයට එන්නේ නැත. ජයතු ඇගේ පහළ මහලේ කාඞරයට යන්නේය. නැවත ජයතු ඉහළ මහලයට එන්නේ අලුයම් ජාමයේය.

"දෙයියනේ කියලා මේ වංගියෙන්ම හිට්ටොත් හොඳා..." ලොකුමැණිකේ යහනේ ඉඳ ගත්තේ මුතුමැණිකේ හිස පිරන දෙස බලමින්ය.

"වැඩි බලා පොරොත්තුවත්..., නොහිටින්ට හේතුවක්ය කියලා, අපේ අම්මාම නොවෑ කියැවුවේ.." මුතුමැණිකෙත් හිස පිරා අහවර යහනේ ඉඳ ගත්තාය.

"එහෙවුවක් හිතාන ඉන්න එකිට නොවෑ ඒ හොඳ නැත්තේ.." ලොකුමැණිකේ පෑවේ සිනහවක්ය.

"කොයිදේට උනත් වේලාව එන්ටම ඕනෑ" මුතුමැණිකෙත් දැන් මඳක් පංඩිතය.

දැන් රංමැණිකෙගේ සරු දිනයන් එළඹිලාය. ලොකු මැණිකේ ඒ ගැන සිතුවත්, රංමැණිකෙට නම් එය වගක් නැති තරමය. ඇය දැන් ජයතුගේ පහසට උමතුවෙන්නේය. ඇයට දැන් අවැසි ජයතුගේ තුරුලේ ඒ මිහිර විදින්නට පමණක්ය. දවසක් ඇර දවසක් නිසාවෙන් අත්හැරෙන දවස ගැනත් ඇයට දැන් දුකය.

"එයැයි නම් කීවේ..., දරු හිනෙට වඩා දැන් අපේ අක්කයේ හිත ගිනියමටය කියලා.." මුතුමැණිකේ පෑවේ සිනහවක්ය.

"නැතුව තියෙයි යැයි.. ඔය ඉතිං එකී හරි හැටි තැලිලා පොඩි වුනාම නොවැ.
දැන් තමා හරි හමන් විදියට එහෙවුවේ රහා මොකක්ද කියලා දැණෙනවා
ඇත්තේත්" ලොකුමැණිකෙටත් සිනහවය.

"ඒක නම් හැබෑව.. රාත්‍රියට වේලයි, අලුයමටත් වේලයි යෑ.." මුතුමැණිකේ
යහන් විට්ටමට හේත්තු වූවාය.

"ලේ කඳුලක් නොදුටුව මුණ, ඔය දෙනුන් වංගියට දැන් දළලා සිරියාවට.."
ලොකු මැණිකෙ සතුටත් දැන් ඉහවහා ගිහින්නිය.

"හම්.... මටත් දැණුනා.."

"ගැණියෙක්ගේ සිරියාව වැහෙන්ට, පිරිමියෙක්ගේ අතින් හරි හැටි තැලිලා
පොඩිවෙන්නටම ඕනෑ.., නැත්තම් වඳ රඹ ගස්වයේ ඔහේ හැදෙන්නම් වයේ
බුසෙට විතරයි" ලොකුමැණිකෙත් යහන් විට්ටමට හේත්තු වූවාය.

"ඒක නම් හැබෑව. ආයේ ඒවගක් මොකොට කියනවද..?" මුතුමැණිකෙට සිහි
වුයේ ජයතු සමඟ එක්වීමෙන් පසුව තම කය වෙනස් වූ අපූරුවය.

ඒ කතා බහට දෙදෙනාටම සිනහවක් නැගුනේය. ඒ යෙහෙලියන් දෙදෙනෙකු
මෙන්ය. දැන් දෙදෙනා අතර රහසක් මෙන්ම, ඒ කතා බහටද විලියක් නැති තරම්ය.
දෙදෙනාට දෙදෙනා එතරම් විවෘතය.

"මේ.., අපේ අම්මට අප්පුවට කලියෙන් එකෙක් උන්නය කියලා සේතුවා
කියැවුවා.." මුතුමැණිකේ ඒ වගක් ඇසුවේ සිනහවෙන්මය.

"උඹ එහෙවක් ඇහැවුවේ නැත්තං.., සේතුවා නිකම්ම කියන්නේ නෑ නෙව..?
මොකට මයේ එවුවා භාරවස්සනවැයි..?" ලොකුමැණිකේ ඒ හැම සේතුවාගෙන්
මේ වනවිටත් දැන හමාරය. එහෙත් ඇය ඒ වගක් ඇසුවේ තරහෙන් නොව
සිනහවෙන්ය.

"දැනගෙන ඉන්න එක නරක යෑ...?"

"නරකක් නැතුවා වයේම.., වැඩකුත් නැතුවා නෙව.. එවුවා මේ හිච්චං කාලේ
හිතට ආව අසාවල් වලට උඩිංපල්ලෙන් මිසක්කා දැණුම් තේරුම් ඇතුව
කොරාපුවා නෙමෙයි.."

"එහෙනං වයසේ ගායට වෙන්ටෑ.." මුතුමැණිකෙට සිනහවය.

"ආයේ නැතුව.. අමතකයෑ තමාත් එහෙවු වයසක් පහුකොරාපු වග..?"

"අපිට කොහෙද එහෙවු නිදහසක් ලැබුණේ..?" ඇය නැගුවේ මිහිඳැනී නොක්කාඩුවක්ය.

"ඉඩක් නොදි මෙහෙවුවකින් කෙළවර වුන එකේ.., ඉඩක් දුන්නා නම් බලාගත්ට තිබ්බා එහෙනං රහේ.. " ලොකුමැණිකෙට නම් සිනහවය.

"අපේ අම්මා අපි ගැන නොහිතවුවත්, සේතුවා ගැන නම් හිතවුවා.., මටනං හිතා ගන්නටත් බැරුවා මයේ එකීව එහෙවුවකට ඉඩ හරින්නට" මුතුමැණිකේ මේ තරහෙන් නොවේය. මව්ව අවුසා ගන්නට ලෙංගතු නොක්කාඩුවක්ය.

අහම්බෙන් හෝ මුතුමැණිකෙගේ මුවෙන් පිට වූයේ ලොකුමැණිකේ දෙතුන් දිනයක සිටත් දියණිය සමඟ කතිවතකට යොමුවෙන්නට හිටිය කරුණක්ය. තම දියණියට යම් උපදෙසක් දෙන්නට හිටි කරුණක්ය. ඒ කල වයස පැමිණි නිසාවෙන් මලිති ගැන කතා බහක්ය. මලිති ගැන ඇයට දැණුන යම් කුකුසක්ය.

"සුදුමැණිකේ ඉඩක් නොතිබ්බත්.. මේ.., හිතාන ඉන්නවද දෝණියැන්දා දැනටත් එහෙවුවකට අත නොගහා ඇති කියලා" ලොකු මැණිකේගේ මුවේ සිනහව තරමකට අඩු වූයේ හෙමිහිට ඒ කතා බහට එන්නටය.

"ඇයි අපේ අම්මා එහෙම කියැවුවේ..?" මුතුමැණිකෙ කුතුහලයෙන් බැලුවේ මවගේ මුහුණ දෙසය.

"එහෙවුවක් නැතිවෙන්නට බැරුවා.. වෙලාපතකඩෙන් ඇතුවා වයේම ඒකිගේ මුණ බැලවුවම දැන් කියන්නට බැරිකමක් නැතුවා"

"අපේ අම්මා මේ නොකියා කියන්නේ දෝණිට එකෙක් ඉන්නවය කියලැයි..?" සෑම මවක මෙන්ම එවැන්නක් දැනගන්නට මුතුමැණිකෙටත් හදිසිය.

"එහෙම නැතුවා වෙන්ටත් පුළුවන්.. මේ.. ඔය දන්නේ නැද්ද.. ඩිංගක් හිත සනහා ගන්නට වයේ වෙන්ටත් පුළුවන්" ඇය හිතේ ඇති සැකය හෙලිකරන්නට නොසිතුවාය. ඒ යමක් අඟවා ඇයටම දැන ගැන්මට ඉඩ හැරීම යහපත් යැයි සිතුව නිසාවෙන්ය.

"අපේ අම්මා කෙලින් කියන්නකෝ..?" ඇයට එය දැනගන්නා තුරු ඉවසුමක් නැතිය.

"දිගෙකින් කෙළවරවෙන වගක් නං තක්කෙටම කියන්නට බැරුවා.. ඒ කොහොමෙන් උනත්, ඇඟ පතේ හිරිය ටිකක් මඟ ඇරගන්ට නම් එකෙක් නැතිවෙන්ට බැරුවා.. එවුවා ගැන වැඩිය හිතන්ට නරකයි.. ඒකී අවැඩක් කොරගන්නේ නැතුවා" වෙලාපත්කඩේ හැටියට ලොකුමැණිකෙට එය විශ්වාසය.

"අපේ අම්මට සහතිකෙටම කියන්නට පුළුවනද..?"

"මට දැණිව්ව දෙයක් වැරදිලා නැතුවා.. මම දැන් මහක විතර ඉඳන් ආව ගිය වෙලාවට ඇහැ ගහගෙන නොවැ උන්නේ. එකීට එවුවයේ උවමණාව දැන් යහමෙන්" සොහාවේ එයය. ලොකුමැණිකේ සිහිං සිනහවක් පැවය.

"එකෙක් ඇතුළය කියලා හිතවුවේ නැතුවා.. ඒත් සොහාවේ හැටියට එවුවට උනන්දුය කියලනං දැන උන්නා.., දෙතුන් විටක සැකයකුත් දැණුනා.."

"කොහොම සැකක්..?" ලොකුමැණිකේ සේතුවේ තමා සේම ඇයත් එය සැක කරන්නේ දැයි කියාය.

"මට දැන් කාලේක ඉඳං ඇහුනා මේ.. අපි දෙන්නයේ එහෙවුවට ඒකී හොරාට එබෙනවය කියලා.." මුතුමැණිකේ සැකය සහවා නොගත්තාය.

"එවුවා නරකක් නැතුවා.. අම්මා වයේම ඒකීත් ඒ ආරෙටම යන්නට එපැයි.." ලොකු මැණිකෙට නැගුනේ සිනහවක්ය. එහෙත් මුතුමැණිකේ හෙලිකල සැකය නම් ලොකු ලොකුමැණිකෙට ඇති සැකය නොවෙය.

"හම්.. ඔය කාගේ එවුවත් මට ආරෙට පිහිට්ටා වයේ..?" මුතුමැණිකෙ මුහුණෙන් සිනහවක් නැගුනත්, හිතේ ඇති කුකුස අඩුවක් නොවින.

"නරකකට හිතන්ට එපා.. ඒකී තව වසරක් දෙකක් ගෙවෙන තැන දිගෙට යන්ට ඉන්න එකී. ඒකීත යමක් හමක් ඉගෙන ගන්නට ඕන.., දෙන්නෙක් එකට තුරුලුවෙලා ඉඳං බුදිය ගන්න එකම නෙමෙයි.., ඒකෙන් රහක්, කලාවක් ඇතෙයි කියලා... උඹලා දෙන්නයේ එහෙවුවක් ඇහැ ගැටෙන එක, ඒකිගේ වාසනාවක් මිසක්කා කොහෙත්ම අවැඩක් නැතුවා" ලොකුමැණිකේ ඒ වගක් කීවේ දුරදිග හිතා බලාය.

"අවැඩක් නොවන වග දන්නවා.. ඒත් අපේ අම්මට වයේ එහෙවුවකට ඉඩක් තියන්ට මට හිත දෙන්නේ නැතුවා. මට සැකක් දැණුන ගමන් ඒ වගක් මම අපේ එයැයිටත් කියැවුවා.." මේ මුතුමැණිකෙගේ හැබෑ සිතුවිල්ලය.

"නොකරන්ටම ඕන දෙයක් සුදුමැණිකේ කොරලා තියෙන්නේ.. තමංගේ දෝණි වෙච්ච කොට, විලිසංගයක් ඇතුළු පියෙක්ට එහෙවුවක් දරාගන්ට බැරුවා..., ගැණුවෙච්ච අපි දැණගන්නට ඕන, මිණිහා එක්ක උනත් කියන්නට ඕන දේයි, එපා දේයි මොකක්ද කියලා. මේ.., සුදුමැණිකේ කෙල්ල එක්ක එහෙවුවක් කතා කෙරුවේ නැතුවා නොවැ..?" මුතුමැණිකෙගේ ඒ ක්‍රියා කලාපය කෙරෙහි ලොකුමැණිකෙට සියුම් තරහක්ය. ඒ ඇය මවක් නොකල යුත්තක් කර ඇති බැවින්ය.

"කෙල්ල එක්ක තතා කෙරුවේ නැතුවා.. මේ.. අම්මා කියාපු එක ඇත්ත... මම එහෙවුව කියාපු දවසේ ඉඳං.., එයැයි ඕනෑවට වඩා කෙල්ල ගැන එවුවා මෙවුවා හිතනවා. හැබැයි මම ඒක වැරද්දක් හැටියට එයැයි කියවුවේ නැතුවා. මාත් ඇහෙවුවේ එහෙවුවක් කමක් නැතෙයි කියලා.."

"දැන් ඉතින් නොවෙන්ට ඕන දේ වෙලා අහවරයි නෙව.., උඹලා දෙන්නා ඒවගක් දන්නවය කියලා කෙල්ලට ඇහෙන්ට යවන්ට එපා, විශේෂයෙන්ම අප්පුවවා දන්නවය කියලා. ජයතු පුතාටත් ඒක හිතෙන් මහ ඇරෙන්ට දෙන්නට. එහෙම නැත්තං සුදුමැණිකේ කෙල්ල එක්ක කෙලින්ම කතා බහා කරලා, අප්පුවට නොදැනෙන්ට ඕන එකක් කියලා ඔන්න ඔහේ නිකමට කියා දාන්ට.

කොයිකෙන් කොහොම උනත් දැන් කෙල්ල එක්ක එවුවා කෙලින් කතා බහා කොරන්ට ඕන වයස. කෙල්ලට අම්මා ගැන විශ්වාසයක් දැනෙනට ඕන වයස. මං හිතනවා සුදුමැණිකේ කෙල්ල එක්ක මීට වඩා, ලොංගතු වුනොත්, කෙල්ල ආයේ මොකුතුවත් සුදුමැණිකෙගෙන් හංගන්නේ නැතුවය කියලා.." ලොකුමැණිකේ හෙළුවේ ගැඹුරු හුස්මක්ය.

"මටත් ඒක වැටනොහුනාමත් නෙමෙයි.., උතසහා නොකළාමත් නෙමෙයි.., ඒත් මයේ හිතට ඒකී එක්ක එහෙවුවක් කතා බහා කොරන්නට මොකද්ද වයේ අපේ අම්මා.." ඇය කීවේ සැබෑ තම හිතය.

"එහෙනම් අපි දෙන්නා මේ යස අගේට කතා බහා කොරන්නේ..? කවදාවත් උන් ඉස්සර වෙන්නේ නැතුවා.., අපි දැනගන්නට ඕන ඩිංගක් අපේ විලිය පැත්තකට දාලා එහෙවුවකට උන්ව ඇද ගන්නට. පටංගැන්ම ඩිංගක් අමාරු තමා.. ඒත් උන්ට ඒ කතා බහා මිහිරක්ය කියලා දැණුනොත්.., උන්ට අපිව නැතුව බැරිවෙනවා" ලොකුමැණිකේ දුන්නේ දියණියක් සිටින මවකට ගැඹුරු ඔවදනක්ය. කියා දුන්නේ මවකට උරුම විය යුතු අභිංසක කපටි බවක්ය.

මව දුන්න ඒ ඔවදන, මුතුමැණිකේ කිහිප විටක්ම නිහඬව සිතා බැලුවාය. "අපේ අම්මා මාවත් ඇඳා ගත්තේ එහෙමම නොවූ" ඇයට ඒ වගක් සිතුවේ දැන්ය. එතුලින් ඇයට සිහිවුනේ " මට දැන් අපේ අම්මව නැතුව කොහොමෙයි" යැයි කියාය.

"ඒකත් හැබෑව.. මටත් දැණුයි වැටහෙන්නේ අපේ අම්මා මාව හෙමිහිට එක්කාසු කොරගත්ත වගක්.." මුතුමැණිකෙට නැගුවේ සිතහවක්ය.

"අම්මලා වෙච්ච කොට සොහොවේයෙන්ම එවුවා දැණුම් තේරුම් යන්ට ඕන... මං ඒකාලේ සිංග, සිංග, ඒ බැඳියාව හදාගෙන එද්දිම තමා, හිතුවට කලියෙන් සුදුමැණිකේ වලවුවෙන් වලවුවෙන් ගියේ.."

"හම්.. දැන් නොවූ සමහරක් එවුවා වැටහෙන්නේ.." ඇයටත් ඒ වලවුවේ සිටි අවසන් කාලයේ මව තමාට කොතරම් කිට්ටු වූවාදැයි කියා සිහු වූවාය.

"දැන් අපේ එවුවා කාරියක් නැතුවා..., කෙල්ලගෙන් එක හෙලා එහෙවුවට එක්කෙක් ඉන්නවය කියලා අහංට යන්නට එපා.. විශ්වාසය තියලා එකිටම කියන්නට අරිං"

"මාත් හිතැවුවේ එහෙම තමා.. ඒත් කවුදැ කියලා හිතාගන්නට බැරුවා මිසක්කා" මුතුමැණිකෙගේ හිතට කිසිවෙකුත් නොආවේය.

"සිංගක් හෙවිල්ලෙන් ඉඳලා බලන්නට. ඒකීව තවත් කිට්ටුවට ගන්නට. මේ..., මහා දේ රැකගන්නට කියා දීලා, හෙමිහිට එහෙවුවට දැන් සිංගක් ඉඩක් ඇරියට කමකුත් නැතුවා.." ඇය දුන්නේ ඔවදනක්ය.

"අපේ අම්මෝ...! ඒකක් කොහොමෙයි කරන්නේ.? එයැයි දන්නව නම් හෙම පොළවේ පස් කාවි" මවගේ ඔවදනෙන් මුතුමැණිකේ ගත සලිතව ගියේ, මුහුණට දහඩිය බිඳුන් නන්වමින්ය.

"ඒ වගක් කවුදැ පිරිමි එක්කලා කියන්නට කිවුවේ...? සුදුමැණිකේ දැන ඉන්ට ඒ කවුද කියලා. කෙල්ලට දැනෙන්ට අරින්නට මේ දිගෙට යන එකාම නෙමෙයි, සිංගක් මේ ගිනියම නිවාගන්නට විතරක්ම කියලත්.

එහෙවුවක් කයේ ජීවිතෙට උනත් විදින්නට දෙන්නට ඕන සීමා ඇතිව. හෙවුවට හිත ඔය කාලේ ආයේ ජීවිතයට එනවා කියලැයි..? එවුවා තමා මේ අපි වයේ අවසන් කාලේ ආවහම මිහිරකට, සතුටකට ඉතුරුවෙන්නේ. නැත්තම් මහා එවුන් උනාම දැනෙන කියන එවුවා නෙමෙයි.

අනික මේ.., ඒකීගේ ඇඟපත උනත් හැදෙන වයස ඩිංගක් ඇරිලා නොවැ.. ඒ කාලේ එහෙවුවක් උනා නම් බලන්ට තිබා ඒකීගේ හැඩ.. දැන් උනත් කමක් නැතුවා.. එවුවා ඩිංගක් ආරලා හැදෙන්ට, අත්ගුනෙන් දැණෙන්ට එපැයි..” ලොකුමැණිකේ පැවේ සිනවක්ය.

"අපේ අම්මා මේ සැහැල්ලුවට කියැවුවට, මයේ හිතත් එක්ක හිරිවැටිලා ගොහින්.." දියණියට එවැන්නකට ඉඩක් දෙන්නට ඇයට තවමත් හිතා ගන්නටත් බැරිය.

"මෙව්වර කියලත් වැඩේ කියන්නේ, සුදුමැණිකෙට කෙල්ල ගැන හිතන්ට ගියාම, තමංව අමතක වෙනවා, තමංගේ ඒ කාලේ හිත අමතක වෙනවා. තමං වයේම ඒකීත් එහෙවුවට හිතය කියලා හිතන්නේ නැතුවා..."

සුදුමැණිකේ.., මරණ මංවකේදී කවදා හරි සතුටට කියලා ඇත්තේ ඔය විදිපු එකක් විතරයි. සතෙක් සර්පයෙක්ට උනත් ඒ අයිතිය ලැබෙන්ට අරින්නට ඕන. දෙයක් කියන්නම්.., ඩිංගක් හිතන්ට...., මම සුදුමැණිකෙගේ අම්මා.. මං ඒ කාලේ සුදුමැණිකෙට එහෙවු සතුටක් දැණෙන තැනකට උනන්දු කෙරෙවුවා, විදින්ට ඉඩ ඇරියා මිසක්කා, කවදාවත් සුදුමැණිකෙට බාදාවක් කොරලා තියෙයිද..? දැන් උනත් මං මයේ එකාව සුදුමැණිකෙගේ ඒ සතුට වෙනුවෙන් පංගරාත්තු කරලා දුන්නේ නැද්ද..?

අනික සුදුමැණිකෙම හිතන්ට.. මයේ ගැන භාර අවුස්සලා, ඒ කතා අහලා, සුදුමැණිකෙ කොච්චර සතුටක් ලබනවද කියලා. එතකොට මේ අම්මා දු බැඳියාව සුදුමැණිකෙට හොඳයි. සුදුමැණිකේ අම්මා වෙච්ච කොට, ඒ දෝණිත් එක්ක ඒ බැඳියාව නරකයි...?

ඕක හැමොටම පොදුයි. තමුන්ට ඒ සේරොම අවලන් වැඩ හොඳා.., එත් අනික් වුන්ට නරකයි.." ලොකුමැණිකේ යහනෙන් බැස ගොස් ගුරුලේත්තුවෙන් වතුර කෝප්පයක් පුරව ගත්තාය.

මුතුමැණිකේ එයට කිසි පිළිතුරක් නොදුන්නාය. එහෙත් මව කී දේ දෙතුන් විටක් නිහඬව හිතා බැලුවාය. "එක් අතකින් අම්මා කියැවුව දේ හරි... තමන්ගේ මිහිහවත් ඒ කීමට දන් දෙන්නට තරම්.., ඇයි අපේ අම්මා එක්ක මගේ මෙව්වරටම බැඳියාවක්..? ඒ අපේ අම්මා හිතන පතන විදිය වෙනස් නිසා. ඒ අපේ අම්මා එහෙවු සතුට උපරිමයෙන්ම විඳලා ඇති නිසා....

අම්මා කියවුවා හරි.. මට වයේම හිතක් දෝණිටත් නැතුවයි.. මම දෝණි එක්ක මේ ගැන කතා බහා කරලා තීරණයක් ගත්ත ඔන. යන්නට ඔන දුර, නොයා ඉන්න ඔන තැන, කියලා දෙන්නෙ නැතුව එවුවා හරස් කොරලා වැඩක් නැතුවා.. ඒකිට ඒ ජීවිතය විදින්න දෙන්න ඔන, ඒකිත් ලේ මස් වලින්ම හැදිවිට එකියක්.." මුතුමැණිකේ අවසන තීරණයක් ගත්තාය.

"අපේ අම්මා කියවුවා හරි.. දැන් තමා මට කාරණය වැටහුනේ" මුතුමැණිකේත් යහනෙන් බැස ගොස් වතුර උගුරු දෙක තුනකින් මුව තෙත් කොට ගත්තාය.

"එහෙනම් දැන් මං කාරණයක් කියන්නද..?" සුදුමැණිකේ හිත එකලස් නිසාවෙන් තවත් එය රහසක් නොකර ගන්නට ලොකු මැණිකේ සිතුවාය.

"හම්ම..?" මුතුමැණිකේ බැලුවේ මවගේ මුහුණ දෙසය.

"දොණියැන්දැගෙයි... අර මේ..., මේ..., පුලුස්ත කොළුවගෙයි අතර මොකක් හෝ ඇයි හොඳැයිසක් ඇති වග මට ඉවෙන් දැනුනා. ඔය ඉන්ගිරිසි කොරන්නට ආව ඩිංගෙන් දැක්කපු හැසිරීමෙන් තමා මං අනුමාන කොරේ" මලිති හා පුලුස්ත රංමැණිකාගෙන් ඉංග්‍රීසි ඉගෙනීමට වලවුවට ආවිට, දෙදෙනාගේ ඇති හොර හැසිරීම, ලොකුමැණිකේ සැකෙවින් මුතුමැණිකට ගෙන හැර පෑවේ සිනහුවෙන්ය.

"අම්මපා මට දැනුනේ නෑ නොවෑ ඒ වගක්.. මමත් ගෝන් නෑමිබ් වයේ, තමුංගේ එකා වෙච්චි කොට ඒකාට ඉඩක් ඇහිරුවේ නැතුවා.. කවුදැ හිතැන්නේ ඇටෙන් පොත්තෙන් පණින්නටත් කලියෙන් හිමිප්පා වයේ එහෙවුකට අත ගහයිය කියලා" මුතුමැණිකෙට සිනහවක් මිස තරහවක් නොදැනුනාය.

"මට දැනුන හැටියටනං..., ඒ හිච්චං එකාව එහුවට ඇදාගෙන ඇත්තේ අපේ එකි.. එකා අපේ එකිට හරි බය පක්ෂපාතයි.." ලොකු මැණිකෙගේ සිනහව තවමත් පහව ගොස් නැත.

"මෙකීව තියන්නට වටින්නේ නෑ නොවෑ.. ඒ හිච්චං එකාගෙන් එහෙවුකක් කොර ගන්නට තරම් ගායක්.. වෙන එකෙක් හිටියෙම නැතුවද මංදා..?" මුතුමැණිකේ මුහුණ මතට අතක් තබා ගත්තේ සිනහුවෙන්ය.

"ඒකි ගත්ත තීරනය කොහෙත්ම වරදක් නැතුවා..., තමංගේ එවුන්ම වෙච්ච කොට විශ්වසය ගැන උනත් දෙපාරක් හිතන්න දෙයක් තියෙයි යැයි. ආයේ මහා එකෙක්ම මොකට, ඔය ඉතිං මේ මහා කාරියටමැයි..

කෙල්ලට යන්ට ඕන දුර විතරක් හෙමිහිට තේරුම් බේරුම් කොරල දුන්නානං ඇති ඕන්..." මුතුමැණිකෙගේ ඒ සැහැල්ලු බව ලොකුමැණිකෙට සතුටක්ය.

"හම්.... ඒක හැබෑව... බියක් හැකක් නම් නැතුවා.. මං මේ තාමත් ඉන්නේ එහෙවුවක් විශ්වාස කොරගන්නට බැරුව මිසක්කා.., මට හිතෙන්නෙම ඒ හිච්චං එකාගෙන් මොකක් ගන්ටැයි මේ කියලා....?"

"සුදුමැණිකෙට ඒකාව හිච්චං උනැට.., කවුදැ දන්නේ දොණියැන්දා මේ.., මේ... හිච්චං එකාලට මනාප දැයි කියලා..?" ලොකු මැණිකේ පෑවේ සිනහාවක්ය.

"හම්... ඒකීගේ අත්තමා වයේ...?" මුතුමැණිකෙටත් නැගුනේ සිනහාවක්ය.

"කොහෝන් කොහේ ගියත්, ආරෙට යන හිත් කොහෙන්, කොහොම හරි හමු නොවෙනවා නෙමෙයිනේ..., හැබැයි ඕන් මං දෙයක් දැම්මම කියන්නම්.. ඒ බැඳියාව මට හිතෙන හැටියටනං..., මේ.., මේ.., දිගෙන් පස්සෙවත් කෙලවර වෙන එකක් නැතුවය කියලා..." ලොකු මැණිකේ පෑවේ සිනහාවක්ය.

"එහෙම කොහොමෙයි කියන්නේ..?" මුතුමැණිකේ හිතට මෙවලේ නම් දැනුනේ බරක්ය.

"මේ බැඳියාවේ විශ්වාසය වැඩි නොවැ..? කාටවත් සැකකුත් නැතුවා.. මම ඒ කලක් ඉදිද නැද්ද දන්නේ නැතුවා, සුදුමැණිකේ බලන්ටකෝ මම බොරුවක් යැයි කියැවුවේ කියලා. ඒකිත් අම්මලා අත්තමලා වයේ තව එකෙක් නොතියා ගත්තෝත් තමා පුදුමේ.. අනික එහෙම නොවුනොත් වේලාපත්කඩ බැලිල්ලත් මුසාවක් වෙන්ට ඕන.." ලොකුමැණිකෙට මලිතිගේ ඒ වගක් වේලාපත්කඩෙහුත් සහතිකය.

"හම්... අපේ අම්මා කියාපු එකක් මෙතුවක් වැරදිලා නැතුවා.. ආරෙට යන හිත් නොවැ.. වරදක් කියන්ටත් බැරුවා.., බයක් ඇත්තේ අපට වයේ ඒකීටත් හරි හමන් එකෙක් ලැබියිද කියලා..?" මුතුමැණිකෙත් හෙළුවෙන් ගැඹුරු උවත් සැහැල්ලු සුසුමක්ය.

"වේලා පතකඩේ හැටියට නම් වරදින්ට ඉඩක් කොහෙන්ම නැතුවා.., ඒකිට පැදුරේ සැපය කොහෙන්ම අඩුවක් වෙන්තේ නැතුවා" ලොකු මැණිකේ එලෙස කියන විටම, දොරට තට්ටු වෙන සියුම් හඬ දෙදෙනාටම ඇසිණ.

සේතුවා නියමිත, සුපුරුදු වෙලාවට කාඞරය අසලට පැමිණියත්, සුපුරුදු ලෙස එක් වරම කාඞරය ඇතුල් නොවුනේ මුතුමැණිකෙන් ඇතුලේ සිටින වග දැනුන නිසාවෙන්ය.

"වරෙන් ඇතුලට..." ලොකු මැණිකේ සේතුවාට කාඞරයට එන්නට අවසර දුන්නාය.

කාඞරයට පැමිණි සේතුවාට මුතුමැණිකේ දෙස කෙලින් බලන්ට හිතේ සවියක් නොවින. ඔහු මාරුවෙන් මාරුවට මුතුමැණිකේ දෙසත්, ලොකු මැණිකේ දෙසත් බැලුවේ යටසින්ය.

"දැන් ඕන් මට යන්ට කාලය හරි නොවැ..?" පැනය නැගුවේ මවගෙන් උවත්, මුතුමැණිකේ යහනෙන් නැගිටිටේ බිම බලා සිටින සේතුවා දෙස බලමින්ය.

"නොගියා කියලත් මට නම් දැන් කරියක් නැතුවා.." ලොකුමැණිකේ එයට පිළිතුර දුන්නේ සිනහවෙන්ය.

"මටත් නම් කාරියක් නැතුවා... ඒත් දෙන්නට නිදහසක් නැතුවා නොවැ.." මුතුමැණිකේ සිනහවෙන් දොර අසලටම ගියාය.

"ආයේ... නිදහස නම් මොකක්ද..?" ලොකු මැණිකේ සිනහවක් පෑවේ දොර වසාලන මුතුමැණිකේ දෙස බලා නොව සේතුවාගේ තෙත් දෙස බලමින්ය.

යහනට ගොඩව හෝරා කාලක් ගෙවෙන්ට ආවත් මුතුමැණිකෙට මෙදින නින්දක් නොවින. හැදෑ වරුවේ ගත හිතට දැණුන උනුහුම තවමත් එහෙම්මය. හිමියා සොහොයුරිය සමඟ සුවසේය. මවත් දැන් මිහිරක් විදිනවා ඇත. ඇය දෙතුන් විටක්ම අයහනේ ඒ මේ අතට පෙරලුනාය. තවත් මිනිතු හත අටක් යහන් වියන දෙස බලා සිටියාය. එහෙත් නින්දක්නම් අහල පහළක වත් නැත.

"ඩිංගක් අමාරුව තිබ්බත්.., අපේ අම්මා ලගට යවන්නේ නැතුව මට ඒකව අද ගෙන්න ගන්ට තිබා" මුතුමැණිකෙට දැණුනේ ඉරිසියාවක් නොවේය. හිමියාත් නොමැති තනිකමත් නොවේය. දෙපා අතරට කොටියක් හිරකර ගන්න විටම, ඇයටත් නොදැණීම දැන ලැමද වෙතට ආවේ නිදන ඇඳුමට උඩින්ය.

"එකා දැන් අපේ අම්මව හෙළකරන් ඇති..?" ඇයගේ හිත පෙර මතකයට ඇදුනේය. "සමහර විටෙක දැනටමත් අපේ අම්මා ඒකගේ එකා උරන්ටත් ගෙන ඇත්තේ..." ඇයට දහසක් දේ මැවි මැවිපෙණින. දැණුන ඒ උනුහුම මතින් ඇයට නොදැණීම දෙතන් පුඩු මෘදුව පිරිමැදුනාය.

"ඒකා එදා ඉඳමම වැඩියෙන් මනාප විවිචය ලොවන්ට.., අපේ අම්මටත් ඊට එහා දෙයක් නෑ.., ආයේ ඉහ යටට කොට්ටයකුත් තියන් නොවැ ඒකාට විවිචය පළල්කොරලා දෙන්නේ" ඇයගේ හිත එකළ ඒ මතකයෙන් මෙදිනත් හිරිවැටි ගියේය. මතකයේ ඇති රූප රාමු දහසක් මෙදිනත් ඇගේ මනසේ ඇඳුනේය.

හතර පස් මිනිත්තුවක් ගෙවෙන විට, මැව් පෙණුන රූප පෙළ මතින් ඇගේ ගත, හිත උණුහුම්ව ගියේය. දෙපා අතර ඇති කොට්ටයත්, නොදැණීම යහමෙන් දෙපා මුල්ලටම හිරවුනේය. තන් පුඩු ගල් ගැසි රත්පැහැ වුනේය. හීං කිනියකින් ඇගේ යටි කයත් තෙපුල් දෙන්නට ගත්තේය.

"දැන්නං ඉවසන්ටම බැරුවා.." මුතුමැණිකේ යහනේ ඉඳ ගත්තේ, හොඳ හුස්මකින් ළය පුරවා ගනිමිණිය. වසර විස්සකට වැඩි උවත්, මේ හොර ගමන ඇයට තවමත් හොඳ හැටි හුරුය. මුතුමැණිකේ හෙමිහිට ඉහළ මහලේ කොරිඩොවට විවරව ඇති, මවගේ කාඞරයේ ජනලෙය අසල මඳක් නැවතුනේ, පළමුව ඇතුලේ හඬට සවන්දීම එකළ පළපුරුද්දෙන්ම යහපත් වග දන්න නිසාවෙන්ය.

"කරන්නේ එද්දි සුදුමැණිකේ එක්ක මුකුවත් උනැයි" ලොකුමැණිකේ යහනෙන් නැගිට්ටාය.

"නැතුවා.., සුදුමැණිකේ මගේ ඇගේ ගැටුනා විතරක් නොවැ"සේතුවා වතුර උගුරු දෙක තුනක් බිවුවේ ගුරුලේත්තුව කටේ තබාගත් වගමය. ඒ මෙවලේ ඔහුගේ හැසිරීමය. ලොකු මැණිකෙගේ කැමැත්තය.

"කොහේ ගැටුනේ...?" මවගේ කෝළිත්තම් සිනහා හඬ මුතුමැණිකෙට ඇසිණ.

"හරස් කදේ ඉඳ ගන්ටය කිවුවා නිසා මේ.., සුදුමැණිකේ පස්සා පැත්ත මයේ උරහිසේ. දෙතුන් විටකුත් මයේ උරහිස්සත් ඇල්ලුවා" සේතුවා ගුරුලේත්තුව වසා ලොකුමැණිකේ අසලට ආවේය.

"උඹ කොහෙවත් ඇල්ලුවේ නැතුවැයි..?" ලොකුමැණිකෙගේ හඬ ලයාන්විතය.

"හිත් දුන්නේ නැතුවා.., මහ තොට හෙවුවකට බියක් ඇතුවා" සේතුවා ලොකුමැණිකෙව බදා ගත්තේය.

ඔවුනගේ කතා බහා යහපත්ය. වට පිටාවට දැන් ඔවුනගේ නෙත් වැටෙන්නට ඉඩක් නැත. මුතුමැණිකේ වසර විස්සකට පසුව හෙමිහිට මවගේ කාඞරය තුලට මෙදින නැවතත් එබුනේ, එකළ මෙන් බියෙන් ගැහෙන හිතකින් නම් නොවේය.

"උඹට තිබ්බේ ඩිංගක් සුදුමැණිකෙව අවුස්සලා ගන්නට. එහෙනම් ඒකී අද උඹව මයේ ලඟට එවන්නේ නැතුවා.." සේතුවාගේ බඳ වටා දැන යොමා ලොකුමැණිකෙත් ඔහුව වැලඳ ගත්තාය.

"තාම බඩේ රුදාව හවරක් නැතිය කියවුවේ..?" සේතුවා දැන පහළට ගෙනවිත් ලොකුමැණිකෙගේ තට්ටම් දෙපලු මත නතර කළේය.

"ඒක මොකක්... ඩිංගක් අරෙවුවා මෙවුවා මිරිකාලා ගත්ත නම්.. ආයේ වාරකන් කාලේ කියලා එපාය කියන්නේ නැතුවා.." ලොකුමැණිකේ සේතුවාගේ උරහිස මත හිස තබා ගත්තාය.

කලකට පසුව දකිනා මේ අසැබියෙන් මුතුමැණිකේ හඳුන් ගැහෙන්නට ගත්තේ "ඩිග්.. ඩිග්" හඬින්ය. එහෙත් ඇගෙ හිත කිළිපොලා ගියේ, තට්ටම් දෙක මිරිකමින් සේතුවා ඔහුගේ තුරුලට ලොකුමැණිකෙව තදින් තෙරප ගත් මොහොතේය.

"ඒක මටත් වැටහුනා... සුදුමැණිකේ දැන් ඉස්සරට වඩා වලත්තයි නොවැ.." සේතුවා ලොකුමැණිකෙගේ කණපෙත්තක් මුවට ගත්තේය.

"හ..ම්....., ජයතුවා එකී වලත්තියක් කොරලා නොවැ.." ලොකුමැණිකේ දැණෙන මිහිර ඉවස ගත්තේ, නිය තුඩෙන් සේතුවාගේ නිරුවත් පිට පැත්ත පහරු ගහමින්ය.

"ඒක හැබැව.. සුදුමැණිකේ ජයතු රාළහාමිට මේ.., දෙපැත්තම පානවත් කියවුවා.." සේතුවා ඇහිලි තුඩක් ලොකුමැණිකෙගේ නිතඹේ දෙපළ අතරින් ඉහලට ගෙන ආවේ ඇඳුමට පිටින්ය.

"හ....ම්.. එහෙනං උඹේ එක හීනයක් හැබැ වෙන්ට යනවා නෙව..?" ලොකුමැණිකෙත් සේතුවාගේ නිතඹේ දෙපළ මිරිකුවේ සිහිං කෙදිරියෙන්ය.

"අයේ අහනවා.., ඒක දෙපළකොරන්ට මම එදා ඉඳලම දැක්කේ හීනයක්"

ලොකු මැණිකේ නොසිතුව වේලාවක, මෙතුකක් විඳි ශූංභාරය කලතා ලොකු මැණිකෙගේ නිතඹට සේතුවා වැරෙන් පහරක් ගැසුවේ "වාටස්" හඬින් කාඞරයම දෙවනත් වෙන්නටය.

මවගේ නිතඹට වැදුන පහරෙන් මුතුමැණිකෙගේ හිතත් කැලති ගියේය. "අපේ අම්මා මණාපම ඕකට තමා.. තවත් දෙතුන් විටක් දුන්නම් ආයේ ඇවිස්සෙන ගින්න ලේසියෙන් නිමනවා බොරු" ඒ මිහිරෙන් මුතුමැණිකෙගේ නිතඹත් හැකිලි ගියේය.

"ආ...භ්... දැන් නං මටත් ඉන්ට බැරුවා.." සේතුවාගේ පහරෙන් දැණුන මිහිරෙන් ලොකු ලොකු මැණිකෙට උණුහුම් කෙඩිරියක් පිටවින.

"තහංවියක් නොදැම්ම නම් ඒ කාලේම මම ඒකට වග කියලා" සේතුවා ලොකු මැණිකෙගේ නිදන ඇඳුම යටින් අල්ලා එසෙවුවේය.

"ඒ වගක්මං නොදන්න වැයි..? එකින් උන්නේ උඹට දෙන්නට බලානම් නොවැ.." ලොකු මැණිකෙත් දැන ඉහලට ඉසෙවුවේ සේතුවාගේ හසුවටම නෙමේය.

මුතු මැණිකේ මවගේ පූර්ණ නිරුවට මේ කලකින් දකිනවාමය. "ඉස්සරට වඩා බඩ ඩිංගක් තෙරලා.., අනෙක මේ තන්ගෙඩි දෙකත් ඩිංගක් පහත ඇදිලා" ගෙවුන වසර විස්ස ඇතුලත ඇය කොයි තරම් වියපත් වෙලා ඇතිදැයි මුතු මැණිකෙට පෙනුනේ මෙදිනයි.

පනස් දෙනවිට්ටි ලොකු මැණිකෙගෙ රුව දැන් තරමක් විය පත්ය. එදා මෙන් දෙතන්, ලැම ඉස්මත්තේ උඩුකුරුව නැත. යාන්තමට පහතට වැක්කෙරිලාය. බඩවතෙන් රැලි දෙක තුනකුත් මතුවිය. එහෙත් නිතඹ නම් තවමත් එහෙමීමය.

මවගේ නිතඹ එදා හා මෙදා වෙනසකට මුතු මැණිකේ දුටුවේ තට්ම් දෙපස මදක් වල ගැසි ඇති බව පමණක්ය. "ආයේ දැන් කියලත් නරක් නෑ.. මෙහෙවුවට දුටුවම ගැටයෙක්ගේ උනත් අරකා පණ ගහයි සුටුස් ගලා" මුතු මැණිකෙ පෙරෙට වඩා යහමෙන් ජනෙල් කවුලුව අසල හරි බරි ගැහුණාය.

"කොහේ..., හෙවුකට සල්ලං කොරලා දාන්නට, ලොකු මැණිකේ ඉඩක් දුන්නේ නෑ නොවැ...?" සේතුවා නැවත වරක් ලොකු මැණිකෙගේ නිරුවත් තට්ටම් දෙපලු වලට වැරෙන් පහර දෙකක් ගැසුවේ, හිතෙන් එකල දුටු මුතු මැණිකේ නිතඹ සිහිපත් කොට ගනිමිණිය.

"එහෙනං උඹේ මේකා, ඒ කාලෙදිම ඒකීගේ හිව්වන් හිල ලෙනක් කොරලා දාවී.." ලොකු මැණිකේ සේතුවාගේ ලිඟුව සරමට පිටින් අල්ල ගත්තාය.

"ආයේ අහනවා... එක හිලක් නෙමෙයි... හිල් දෙකම..." සේතුවා ඇයව යහනේ දිගාකොට ගන්නට උත්සහා කළේය.

"මට අදහං ඩිංගක් සැරට ලොවා ගන්නට ඕන" ලොකු මැණිකේ යහනේ දිගා වුනේ, මුතු මැණිකේ සිතුව ලෙසම ඉහ යටට කොට්ටයක් තබා ගනිමින්ය. මුතු මැණිකෙ සිටින දිහවට දෙපා පළල්කොට ගනිමිණිය.

"අපේ අම්මා තවමත් මවිල් බුසිය උගුල්ලනවා" මුතුමැණිකෙව මෙලොවට බිහිකල ලොකුමැණිකෙගේ යෝනිය, විසි වසරකට පසුව මෙදිනත් මුතුමැණිකේ හා හිනහුනේ මුව පළල් කොටය. "අපේ අම්මේ..! දැන්නං අපේ අම්මයේ විවිචිය තැරිගැහිලම හිල්ලා වයේ.." ලොකු මැණිකේ දෙපා පළල් කරන විට, යෝනි දෙතොල ඉබේටම විවරව ගියේ, සිදුර වසා සිටින්නට පෙර තරම් සවියක් දැන් නැති වගක් මුතුමැණිකෙට කියාපාන්නට මෙන්ය. එහෙත් මුතුමැණිකෙට "අපේ අම්මේ..! දැන්නම් අපේ අම්මයේ විවිචිය තැරිගැහිලම හිල්ලා වයේ" යැයි කියා සිතුවන නම් හිත ගිනියමේ ඇති බැවින්, අතිශෝක්තියෙන්ය.

"සැරට ලොවා ගන්නට විතරමය ඕන...?" කාඹරයේ පසෙක වූ බොතලයක් අතටගත් සේතුවා එහි පැණිය ලොකුමැණිකෙගේ යෝනිය පුරාවට වැක්කෙරුවේය.

"නැතුවා.., මටත් උඹේ එකාව අද යහමෙන් ලොවන්ට ඕන" සේතුවා බොතලය පසෙක තබනුට, ලොකු මැණිකේ තම දෙපා ඉහලට ඔසවා පළල්කොට අල්ල ගත්තාය.

"ඒ අද ඉරිසියාවට වෙන්ටෑ.." සේතුවා යහන මුල දණමා ගත්තේ සිනහවෙන්ය.

මුතුමැණිකේ මෙවැන්නක් මේ දුටුවාමය. "මේකා පැණියට ලොල් වලස් තඩියෙක් වයේ නොවෑ අපේ අම්මයේ විවිචිය ලොවන්තේ" සේතුවාගේ දිවන ප්‍රේත කමෙන් මවගේ යෝනිය පුරා දැවටී ඇති පැනිය පිසලන විට, මුතුමැණිකේගේ යටි කයත් තෙත්වෙන්නට ගත්තේය.

"ආ....හ් මයේ සේතුවෝ... ඇහිල්ලක් ගගහාම.." සේතුවාගේ දිවන යෝනිය පුරා නංවන කිතියෙන්, ලොකුමැණිකේගේ ගතම සලිතවෙන්නට ගත්තේය.

"දැන්නම් මේකිට ඇහිලකින් මොනවා දැණෙන්නටද..?" සේතුවා නැගිට අල්මාරිය වෙත ගියේය.

මෙතරම් සුදියක් මැද සේතුවා අල්මාරිය වෙත ගියේ ඇයි දැයි මුතුමැණිකේට පැනයක්ය. එහෙත් සේතුවා ලොකු මැණිකෙගේ රෙදි අතරෙන් අතට ගත් දෙයින් මුතුමැණිකේ තිගැස්සී ගියේය.

"අපේ අම්මේ..... මේකා.., මො...කා..!" සේතුවාගේ අත ඇති දේ පැහැදිලිව ඇයට පෙනුනේ මෙවලේය. "මෙහෙවුවක්...!" ඇයගේ දෑසත් විසල්ව ගියේ එහි ප්‍රමණායෙන් නොව, එහි හැඩහුරුවෙන්ය.

සේතුවා අල්මරිය තුලින් අතට ගත්තේ ලිංගුවක හැඩයට, ලියෙන් සාදන ලද කෘතිම ලිඟුවක්ය. මෙලස මැනවින් සැකසූව ලද්දක් භාවිතයට ගත්තේ එකල රජ සමයේ අංතක්පුර බිසොවරුන් පමණක්ය. ගම් තුලාවේ ගැහැණුන් එවෙලට ලභපාතක ඇති ලිඟුවට සම එළවලුවක්, පලතුරක් හෝ ආරක්ෂාකාරී යමක් භාවිතා කළා මිස, එවැන්නක් සාදා ලභ තබා නොගත්තේය. එය ඔවුනට විලියක්ය.

වියත් එකාභාමාරකට වඩා දික් වූ, වියතකට වඩා වටකරු වූ කොෂ දෙකත් සහිත ලිඟුව දැකුමෙන් මුතුමැණිකෙගේ හිත කැලති ගියෙය. "ඔකා රිංගව ගත්ත ය කියන්නේ.., අපේ අම්මයේ විවිචිය ආයේ ඔහොවුවට තියෙන එකම මැදැ" සේතුවා කෘතිම ලිඟුවට පැණිය තරවන විට මුතුමැණිකෙගේ මුවටත් බේටය ඉනුවේය.

"ආ...හ්... ඉන්ට බැරුවා.. ගැටිතත් ලොවහං...." සේතුවා කෘතිම ලිඟුව යෝනිය ඇතුල් කරන විට, ලොකුමැණිකේ ඉහ උස්සා කෙදිරියක් පිට කලේ කාඹරයම උණුහුම් වෙන්නටය.

සේතුවා කෘතිම ලිඟුව උස් පහත් කරමින්, මවගේ ගැටිත්ත දිවතෙන් සතපන අපුරුවෙන් මුතුමැණිකෙගේ යටි කයත් යහමෙන් තෙත්වෙන්නට ගත්තේය. "අපේ අම්මේ.. විවිචි දෙතෝල දෙබැවෙන හැටියක්..!" ඇයට මවගේ රත් පැහැ යෝනී දෙතොල, කෘතිම ලිඟුව කිටි කිටියේ තදින් බදාගෙන ඇතිල්ලෙන අපුරුව ඉවසුම් නොදුන්නාය. එබැවින් ඇය නිදන ඇඳුම ඔසවා ඇහිලි තුඩක් යෝනී මත තබා ගත්තේ කිලි අමුඩයට පිටින්ය.

සේතුවාගේ කෘතිම ලිඟුව සෙලවීමේ වේගයට සමාණු පාතිකව, මුතුමැණිකෙත් තම ගැටිත්ත කොනහා ගත්තාය. එහෙත් ඇයට එලෙස ගැටිත්ත කොනහා ගන්නට ලැබුනේ තුන් හතර මිනිත්තුවක්ය. මවගේ මුවවෙන් පිට වූන "ආහ්.. දැන්නම් මට ඉවසුම් නැතුවා... ආ...හ්" යැයි රාගාදික කෙදිරියෙන් මුතුමැණිකෙට ඉක්මණි සුරාන්තයක් කිට්ටු වුනේය. "ආයේ විවිචිය පතුලත් කොනහෙන්ටම වදිවනා ඇති"

"වංගියක් වෙන්ටම අරිංද..?" සේතුවා ලොකුමැණිකෙගේ ගැටිත්තට සමුදි, මුව ගෙන ආවේ ඇගේ පියයුරු වෙතටය. ඒ කෘතිම ලිඟුව සෙලවිල මොහොතකටවත් නතර නොකරමය.

"ආ,.....හ්.. දැම්ම ඕන නැතුවා..., මට උඹේ එකාව ලොවන්නට ඕන" ලොකුමැණිකෙ සුරාන්තයක් අහිමුව දෙපා පටල ගනිමින්, සේතුවාව ගතට හිරකොට ගත්තේ, තම දෙතොලන සේතුවාගේ දෙතොලන මත තබමින්ය.

ලොකුමැණිකේ දෙපා පටල ගත්තේ කෘතීම ලිඟුව යෝනිය ඇතුළත තිබෙන්නට හැරය. එහෙත් මුතුමැණිකෙට මෙවලේ පුදුමයක් දැණුනේ එයට නොව, මව සේතුවගෙ දෙනොල් සිපගත් නිසාවෙන්ය.

සේතුවා හා මවගේ ලිංගික ක්‍රියාවන් කොතෙක් දැක ඇත්ත්, මව සේතුවාගේ දෙනොල් සිප ගන්නවා මෙතුවක් ඇය දැක නොතිබුණාය. එබැවින් ඇයගේ හිතට එම දසුන ගෙන ආවේ ගුප්තභාවය. ඔහු වලවුවේ වහලෙක් නිසාවෙන් සියුම් අපුලක්ය. එහෙත් යහනේ ඒ මේ අත පෙරෙලෙමින් මව සේතුවාගේ දෙනොල් උරා බොන අපුරුවෙන් මුතුමැණිකෙගේ හිත නැවතත් හුනුහුම්ව ගියේය.

ගිනියම තරමක් පහව යනතෙක් සේතුවාගේ ලිඟුව සමඟ හුරුතල් වූන ලොකු මැණිකේ, අතක් පහළට යොමා සේතුවාගේ ලිඟුව අල්ල ගත්තේ ඇඳි වතට පිටින්ය. එහෙත් සේතුවා ඇයගේ අත ඉවත් කොට යහනෙන් බැස්සේ තම ඉහ සරමත් කඩා දමමින්ය.

මුතුමැණිකේ සේතුවාගේ ලිඟුව මේ දකින්නේ වසර විස්සකට පසුවය. "ඒකගේ දැන් නහරත් පැදිලා...." එදාට වඩා අද සේතුවාගේ ලිඟුව විසල්ය. එහෙත් මුතුමැණිකෙගේ හිත ගත්තේ නම් ඒ විසල් බව කෙරෙහි නොව, සේතුවාගේ ලිඟුව දැන් නහර පැදි මැදි වයසත් පැන්න පෙනුමටය. "ආයේ දැන් ගන්ටම දෙයක් නැතුවා.., අපේ අම්මයේ විවිචියට බස්සලාමද කොහොඳෝ හිස් ගෙඩියා පර ගෙඩියක් වයේ තඩිගැහිලා" මුතුමැණිකේ එකල දුටු සේතුවාගේ ලිඟුවේ නාඹර පෙනුමට වඩා මෙකල පරිනත පෙනුමට වගී වූවාය.

සේතුවා සරම කඩා දමන විටම ලොකු මැණිකෙන් යහන බැස්සාය. එය කුමක් සඳහා දැයි මුතුමැණිකේට සැකයක් නොවුනත්, ලොකු මැණිකේ කලේ දියණිය සිතුව දෙය නොවේය. ලොකු මැණිකේ සේතුවාගේ ලිඟුවේ පෙර සම පහත් කොට මී පැණි වැක්කෙරුවේ සිරුවටය.

"අද නම් වැඩි වෙලා අල්ලං ඉන්නට බැරුවා මයේ මැණිකේ...." ලොකුමැණිකේ සේතුවගේ ලිඟු හිස වටා දිවත ගෙන ගියේ ඉවසුමෙන්ය.

"ඒ මොකැ...?" ඇය සේතුවාගේ පැණි තැවරුන කොෂ දෙකත් හෙමිහිට සම්භාහනය කළේය.

"මේ.. අපේ සුදුමැණිකේ නිසා නෙව ..ආ...හ්" ඔහුට ලොකු මැණිකේ මුලු ලිඟුවම මුවට ගෙන, ගුරු පත්ලේ දවට ගත් මිහිරෙන් කෙදුරුමකුත් පිට වූනේය.

"මොකුවත් කරෙත් නැතුව..." ලොකුමැණිකේ සේතුවාගේ ලිඟ හිස මුව ඇතුළතදී දිවතෙන් කිතිකැවුවාය.

"ඒ කතා බහා කොරාපු ටිකත් මැදැ.." සේතුවා ලොකුමැණිකෙගේ හිසෙන් අල්ල ගත්තේය.

"එහෙනම් මේ..., මේ..., " ලොකු මැණිකෙට කියන්න ලැබුණේ එපමණක්ය. සේතුවා ලොකු මැණිකෙගේ හිසෙන් අල්ලාගෙන, ලිඟව ඇගේ මුව තුළ වේගයෙන් හෙලෙවුවේ හිත් පිත් නැතුව සේම, ගරුසරුවත් නැතුවය.

"මේකා අපේ අම්මව මරන් කන්නට යනවද..?" සේතුවාගේ මේ දඩබ්බර හැසිරීම ඉවසුම් නොදුන්නේ ලොකු මැණිකෙට නොව, මුතුමැණිකෙටය. එහෙත් "ආයේ උගුර පත්ලෙම වදිවා ඇති" ඇයගේ මුවටත් බේටය ඉනුවේ, මවගේ මුවෙන් සෑම ලිඟ පහරකට පිටවෙන "ඔහැක්... ඔහික්.." යැයි වූ උගුරු පත්ල කැලෙනෙන කාමුක හඬ මිහිරටය, මුව දෙපසෙන් බේටය බේරන කාමුක පෙනුමටය.

මුතුමැණිකෙගේ අත නැවතත් ඇගේ යෝනිය කරා ආවේය. ඇය මවගේ මුඛ සංසර්ගය දෙස බලමින් නැවතත් බගමණිය කිතිකාවා ගත්තේ විසිවසරකට පසුව මවගේ රතියේ උනුහුමෙන් මෙදිනත් තම ගත සලිත කොට ගනිමින්ය.

"දැන්නං ඉවසුම් නැතුවා, ඉවසුම් නැතුවා...." කොෂ දෙකත් නලියනට ගත් විට සේතුවා ලිඟව ලොකු මැණිකෙගේ මුවෙන් එලියට ගත්තේය.

"තොට අද තදියමේ.." එය ඉවසුම් නොදුන් ලොකු මැණිකේ සේතුවාව යහනට තල්ලු කලේ උමතුවෙන්ය.

"ඕන් අපේ අම්මා ආවේස වෙල" මුතුමැණිකෙට මවගේ මේ උමතුව ගෙන දුන්නේ මිහිරක්ය. එහෙත් ඇයට ඉවසුම් නොදුන්නේ යහනේ පෙරල ගත් සේතුවාගේ මුවට යෝනිය පහත් කොට, ඔහුගේ ලිඟව නැවතත් මව මුවට ගත් මවගේ කාමුක උමතුවෙන්ය.

ලොකුමැණිකෙත් සේතුවාත් තවත් මිනිත්තු හත අටක්, හැට නමය ඉරියවුවෙන් තම ලිඟවත් සතප ගත්තේ උමතුවෙන්ය. ඒ උමතුව බලා සිටි මුතුමැණිකේගේ යෝනි පත්ලත් නැවත කැලෙනන්නට ගත්තේය. "අපේ අම්මත් ලොවන්ට තියාගත්තා, ඔබාගෙන දෙක තුනක් ඇතගන්නේ නැතුව.." මුතුමැණිකෙට දැන් හදිසිය ඇත්තේ එතනය.

"ඉවසුම් නැතුවා..., ඉවසුම් නැතුවා..." සේතුවා නැවතත් ලොකුමැණිකෙව තල්ලු කොට දමා යහනෙන් බැස්සේ ලිඟු හිස මිරික ගනිමින්ය.

"තොගේ හිතේ දැන් ඉන්නේ අරකිව.." ලොකු මැණිකෙත් යහන අද්දරට යටි කය තබා ගනිමින් දෙපා උස්ස ගත්තේ නොයිව සුමෙන්ය.

"ආයේ අහනවා.. ඒ වගේ විවිචියක් පලුකොරලා දාන්ට මොකෑ හදිසි නැත්තේ..?" සේතුවාත් ලොකුමැණිකෙගේ දෙපා අල්ල ගනිමින් ලිඟුව යෝනිය වෙත කිට්ටු කළේය.

"අපේ අම්මගේ විවියට ඔබැවුවත්, හිතේත් ඔබනවා ඇත්තේ දැන් මගේ විවිචියට" ඒ සිතුවිල්ලෙන් මුතුමැණිකෙගේ යෝනි පත්ලේ කැලතමත් තිවෘර වුනේය. ඇය මවගේ යෝනිය දෙපලු කරමින් සේතුවාගේ ලිඟුව සැගව යන දෙස බලමින් තම ගැටිත්ත කොනහා ගන්නා වේගය වැඩි කරේ "අපේ අම්මගේ විවිචිය තැරිගැහෙන්ටම දීපං..." යැයි හිතෙන් සේතුවාව අමතමින්ය.

ලොකුමැණිකෙගේ දෙපා තදින් අල්ව ගත් සේතුවා එක පිට එක වේගවත් ලිඟු පහරවල් ලොකු මැණිකෙගේ යෝනියට එල්ල කළේ "තග්.., තග්.." හඬින් මුලු කාඞරයම දෙවනත් වෙන්නටය. ඒ සෑම පහරකටම ලොකු මැණිකෙගේ දෙනනත් පැද්දුනේ තලායකටය. එහෙත් මුතුමැණිකෙට ඉවසුම් නොදුන්නේ සෑම ලිඟු පහරකටම මවගේ මුවෙන් නිකුත්වෙන "ආ..හ්..., ආහ්..., ආ....හ්..." කෙදිරියේ රාගාධික බවය.

"ඒකී නාන ගෙයි හෙලිකොට්ටාවෙන් ඉද්දි.., පෙරලාගෙන මෙහෙවු බලහත්කාරකමක් කොරන්ට හිතූන වාර අනන්තයි.." ඔහු හිත මෙදින ඇත්තේ ලොකුමැණිකේ සමඟ නොව ගැටිසි මුතුමැණිකේ ලඟය.

"උඞට තිබ්බා එහෙනම් මගේ කීමත් පැත්තකට දාලා එකිව පෙරළගන්ට" සේතුවාගේ ඒ උමතුවෙන් වැදෙන ලිඟු පහරවල් සුලුපටු නැත. ලොකු මැණිකෙටත් දැන් ඉවසුම් නැත.

මවගේ එම වදන් පෙලෙන් මුතුමැණිගේ හිත කිති කැවී ගියේය. ඇයට ඉවසුම් නැති නැති වූවාය. ඇයටත් සේතුවාගේ එකළ දරදඩු කයට තමා යටව ඉන්න අයුරුත්, එකල තම කුඩා යෝනියට ඔහුගේ විසල් ලිඟුවෙන් කරනා බලහත්කාරකමත් මැවී මැවී පෙනුණාය. ඒ මිහිරෙන් මුතුමැණිකේ මෙතුවක් කිලි අමුඩයට පිටින් වූ ඇඟිලි තුඩ, අමුඩය පැත්තකින් ඇතුලට දා ගත්තේ, මාස් සුද්දියෙන් යාන්තමට තෙමී ඇති පිලිකෙවු බවත් අමතක කොටය.

"එහෙවුවට මයේ හිත අවුස්සන්ට එපා මයේ මැණිකේ.., ඉවසුම් නැතුවා..., ඉවසුම් නැතුවා..., දැන් ගොහින් දෙකට නමලා ගෙන හත අටක් ඇතලා දාන්ට හිතයි..." සේතුවාගේ ගමන තවත් වේගවත්ය.

"ආහ්.... මේ..., ඒකිගේ වාරකන් කාලේම..." ලොකුමැණිකේ දෙනන් මිරික ගත්තාය.

"සුදුමැණිකෙගේ එහෙවු කාලයක් මට එදන්, වලංගු නැතුවා, අදන් වලංගු නැතුවා.. මම දැකලා නැතුවයි හිච්චං කාලේ කිළිඅමුඩේ ඔසේට රතට රතේ...." ඔහුට ඒ සුදර දසුන සිහි වුනේය.

"උඹට දුකක් නැතුවැයි... බඩේ ගායක් ඇති හිච්චං එකියකට එහෙවුවක් කොරන්ට" ලොකුමැණිකෙටත් සේතුවාගේ ඒ අසම්මත කම මැවී පෙනුණාය.

"දෙපැත්තම පාන එකියගේ මොන හිච්චමක්ද...?" සේතුවාගේ ලිඟ පහරෙන්, ලොකුමැණිකෙගේ යෝනියෙන් දැන් නැගෙන්නේ "වක්.., වක්.." හඬය.

"මම කියැවුවේ හිච්චන් එකියකට එහෙවක්..." ලොකුමැණිකෙගේ යෝනියෙන් සතුටු කළලත් දැන් කොට්ටය මතට බේරෙන්නේය.

"හිච්චං කාලේ ඉඩක් දුන්නෙ නැතුවා නොවැ..., දුන්නනං හෙම ඔය දාංගලය දෙපැත්තෙන් යන්ට පතුරු ඇරලා දාන්නේ.." සේතුවාටත් දැන් ඉවසුම් නැත.

"උඹට තහංචියක් දැමමේ ඒකිට විතරක් නොවැ..., අනික් එකිව උඹට ඉඩ ඇරියා නෙව..? ආහ්...අම්මේ.." මෙදින සේතුවාගේ ලිඟ පහරවල් වෙනදට වඩා දරදඩය. ලොකුමැණිකෙගේ යටිබඩත් කලියෙන්ම කැලතෙන්ට ගත්තාය.

"ඒකිව මයේ හිතට ඇල්ලුවේ නැතුවා..., ආහ්.. මයේ සුදුමැණිකෙගේ හිච්චං තන් දෙක..." සංසර්ගයෙන් දැනෙන මිහිරට වඩා මිහිරක් සේතුවාට දැණුනේ ඒ සිහිපත් විමෙන්ය.

"මොකෑ ලොකු එකිගේ නරක..?" ලොකු මැණිකේ පැද්දෙන තම දෙනන් මිරික ගත්තාය.

"එකිගේ රහක් මට ඒ සංදියෙ ඉදමම නැතුවා, ඒකිට වලත්ත හිතක් පහළ වුනේ නැතුවා.. ආං හිච්චමට හිටියත් සුදුමැණිකෙගේ පුක පැත්තාව" ඒ මතකෙන් කොෂ දෙක තුළ මෙදින වෙනදට කලියෙන් ගුකු පැහෙන්ටත් ගත්තේය.

"ඉස්සර එහෙමට උනාට ජයතු ලඟ දැන් කොහොමෙයි බලපංකෝ ආ..න්..... හයියෙන් ගහපං... මට වෙන්ට යන්නේ...." ලොකු මැණිකෙගේ කය ගැහෙන්ට ගත්තේය.

"ආයේ අහනවා... ජයතු රාළහාමි හිච්චන් එකියව වගෙ මහා එකියවත් වලත්ත කොරලා හමාරයි... රාළහාමි නවතින්නේ ඕන්.. ඒකීගේ පුක පැත්තාවටත් වග කියලා..., අක්කා නහෝ දෙන්නවම එක්කට නම්මගෙන ඕන්.." සේතුවා එක පෙළට වේගවත් ලිඟු පහරල් හත අටක් එල්ල කලේ තනි හුස්මටය.

"අ...න්.... ගැණු දෙන්නෙක් එක විට ආම්බාම් කොරන එක..., ඌට මහා කප්පක් නෙමෙයි ඕන්.. අනික අක්කා නහෝ වෙච්ච කොට..., ආයේ ඒකේ මොක අවරයක්..?" ලොකුමැණිකෙටත් දියණියන් දෙදෙනාම ජයතු සමඟ එක යහනක සිටිනු අයුරු මැවී පෙනුණාය. ඒ දැනුන අසම්මත මිහිර ඇයට තවත් ඉවසිය නොහැකි වූවාය.

මවගේ ඒ අසම්මත කතාවෙන් මුතුමැණිකේ හිතත් සලිතව ගියේය. ඇයටත් සොහොයුරිය සමඟ එකතුව ජයතුගෙන් මිහිර ලැබගන්න අපුරුව මැවී පෙනුණාය. එම අසම්මත මිහිරෙන් "ආ..න්... අම්මේ..., " මුතුමැණිකේ ඇඟිලි දෙකක්ම යෝනිය තුලට ඕබා ගත්තාය.

"හම්.. මයේ මැණිකෙවත් ඌට හම්බෙන්ට තිබ්බේ.." සේතුවාටත් එය මැවී පෙනුනේය.

"කාව..?" සේතුවා කීවේ කවුරුන්දැයි කියා ලොකු මැණිකෙට නොතෙරුනාම නොවේය.

සේතුවාගේ ඒ අසැබියෙන්, මෙතුවක් තුන් හිතකවත් නොවුන අසම්මත සිතුවිල්ලක් ලොකුමැණිකෙගේ හිතේ හටගත්තේය. ඇයට දියණිය කියූ ඔහුගේ දහසක් මුරණ්ඩුකම් සිහිපත් වීන. ඇයට තමා හා බැඳුන ඒ අසම්මත රූප පෙළ, එක පෙළට, අකුණුවේගයෙන් මැවී පෙනෙන්නට ගත්තාය. දැනෙන්ට ගත් එම මිහිරේ තිවාරත්වය නිසාවෙන් ඇගේ හිත පමණක් නොව, මෙතුවක් ඉවසුමෙන් සිටි යෝනි පත්ලද පුපුරු ගසා නලියනට ගත්තේය.

"හම්... දැන්නං ඉන්ට බැරුවා..., ආ..න්... එහෙනං ඒ...කා ම...යේ...." ලොකු මැණිකෙට ඉන් එහාට යමක් කියන්නට නොලැබුණාය. අසම්මත සිතුවිලෙන් නැගුන මිහිරේ ප්‍රභලත්වය නිසාවෙන් ඇය සුරාන්තයක් ලැබුවාය.

මවගේ වදන් පෙළ අවසන් නොවුනත්, මුතුමැණිකෙට ඒ වදන් පෙළ ගලපා ගන්නට අපහසුවක් නොවිණි. "ආයේ මගේ මිණිහය කියලා උනත් අපේ අම්මා එහෙවුවට දෙපාරක් හිතන්නේ නැතුවා.." මවගේ ඒ අසම්මත සිතුවිලෙන් මුතුමැණිකෙගේ ඉහ මොලක් ගිනියම් වුනේය. ඇගේ යෝනී පතලත් ඒ අසම්මත මිහිරෙන් කැලති ගියේ මෙදින නොසිතුව ඉක්මණි සුරාත්තයක නිමාවෙන්ය.

ලැබුණ සුරාංතයේ මිහිර පහව යන්නට ඉඩක් නොතබාම, ලොකුමැණිකේ සේතුවාව යහනේ පෙරළ ගත්තේ, ඔහුගේ ඇඟ මතටත් ගොඩ වෙමින්ය. සේතුවාත් ලිඟුව අල්ලා ලොකු මැණිකෙට සහය දුන්නේ, ඒ ඉරියවුවට ඔහුගේ හිතෙන් ඇති කැමත්ත නිසාවෙන්ය.

ස්වාං වින්දනයකින් දෙතුන් සුතියක මිහිරකට යන්නට ගැහැණියකට හිතක් පහල නොවෙන තරම්ය. එම පුත්‍රය කාලය මුතුමැණිකෙටත් පොදුය. දැන් ඇයට එදෙස බලා සිටින්නට හිතක් නැති තරම්ය. එහෙත් සේතුවාගේ ඇඟට ගොඩ වුන මවගේ ඒ කාමුක උමතුව නිසාවෙන්, ඇයටත් එතනින් ඉවත්වෙන්නට නොසිතූනය.

සේතුවාගේ ලිඟුව මත ලොකු මැණිකේ උස් පහත් වූවේ උමතුවෙන්ය. සේතුවාත් ඇගේ මේ උමතුවට කැමතිය. සේතුවා ඉහළ පහළ යන ඇගේ දෙනන මිරිකන්නට ගත්තේ, ලොකු මැණිකෙගෙන් ලැබෙන සෑම යෝනී පහරකටම තම ඉහත් උස්සා සහය වෙමින්ය.

"උඹ කැමති නැතුවැයි අක්කා නගෝ දෙන්නවම එකට ආම්බාම් කොරගන්ට.." ලොකු මැණිකෙගේ හිත ඇත්තේ තවමත් අසම්මතය කෙරෙහිය.

"නරකුත් නැතුවා.." ඔහු රංමැණිකාට කැමති නැත. එහෙත් එය මෙවලේ නොකිවේ ලොකුමැණිකේ සතුව ඒ අසම්මතය නිසාවෙන්ය.

"උඹ තුන් හතර මහක් යන්නට ඇරලා සුදුමැණිකෙට ඒ වගක් අහවපං... ඒකී මණාප නම් යස අපුරුවට එහෙවුවකට අක්කංඩිවත් ඇදගනි.." ලොකු මැණිකෙට මැව් පෙණුනේ අක්කා දෙන්නාවම යහනට ගෙන ඉන්න සේතුවාගේ අසම්මතකමය. ඒ මිහිරෙන් ඇය සේතුවාගේ ලැමදේ මවිල පහරු ගැවය.

"හම්.... ආයේ අහනවා..., සුදුමැණිකේ එවුවට වලත්තයි... ආයේ පිරිමි දෙනෙක් එක්ක උනත් පස්ස ගහන්නේ නැතුවා" සේතුවාගේ මිහිර ඇත්තේ මුතුමැණිකේ ලඟය.

සේතුවාගේ ඒ කාතාවෙන් මුතුමැණිකෙට මෙවලේ දැණුනේ උණුහුමක් නොවේය. "ආයේ අහනවා... හෙවුවකට මොකට පස්ස ගහනවැයි" වලත්ත හිත පහව ගොස් නිසාවෙන්, ඇයට නැගුනේ සිනහාවක්ය. එහෙත් එම අසම්මතය ඇගේ හිතෙන් කලකට ඉහත පහලවූ ආශාවක්ය.

"ආයේ අහලා.. මේ ගෙවෙන්නේ ගාය ඉහට ගහපු ඒකිගේ ඒරාණ්ටකයක්... ඒකෙන් වැඩක් ගන්න, නොගන්න එක උඹලයේ වැඩක් ඕන්..." ඇය සියුම් ලෙස කළේ සේතුවාව එයට පෙලඹවීමය. එම මිහිරෙන් ඇගේ වෙගයත් වැඩි වූයේ සේතුවාගේ මිහිරත් තිවෘර කරමිනි.

"ආහ් මයේ මැණිකේ... මටත් ඉවසුම් නැතුවා..., ජයතු රාළහමිත් එකතුව සුදුමැණිකෙගේ විවිචියම තලා දාන්ට.." ඔහුගේ කොෂ දෙක තුල නැවතත් ශුක්‍ර නලියන්ට ගත්තේ ඒ අසම්මත මිහිරෙන්ය.

"දෙන්තටම බැරුවැයි එක විට ඒකිගේ ගුල් දෙකෙම උනත් පතුරු ගහන්ට... ආ....හ් මටත් ඉවසුම් නැතුවා එහෙවුවක් දකින්නට.." ලොකු මැණිකේට ඒ මිහිර තවත් ඉවසිය නොහැකි විය.

"සුදුමැණිකෙගේ එහෙවුවක්...?" සේතුවා මදකට තමා ඉහ පද්දා දෙන සහය නතර කළේ ලොකුමැණිකෙගේ මුහුණ දෙස බලාගත් වගමය.

"ආයේ අහනවා.. එකී එවුවට වලත්තයි... මයේ හිතට එහෙවුවක් දකිනකං හිත ගිනියමයි ආ.....හ්" ලොකු මැණිකේ යෝනිය තටඹා ලිඟුව හිරකොට ගත්තේ සේතුවාගේ සහය නොමැති අඩුව මකා ගන්නටය.

"ආයේ අම්මා, දෝණි වෙනසක් නැතුවා එහෙවු වලත්තකම් වලට..., කිවුවනං එකින් බෑ කියන එකක් නැතුවා" ඇගේ වදන් පෙළ සේතුවාට ගෙන දුන්නේ නැවුම් මිහිරක්ය. එබැවින් සේතුවා ඇයව යහනෙන් බස්සවා ඉහ නමාගත්තේ බලහත් කාරයෙන්ය.

"මයේ හිතට එහෙවුවක් දකිනකං හිත ගිනියමයි" මවගේ ඒ වදන් පෙළෙන් මුතුමැණිකෙගෙ හිත නැවතත් සලිතව ගියේය. මේ ඇය තුන් හිතකින් වත් මව ගැන නොසිතුවක්ය. මවක්, දියණියකගෙන් එතරම් අසම්මතකමක් පතාචි යැයි හිතන්නටත් බැරි බලත්ත කමක්ය. "අපේ අම්මට ඕන මං එකෙක් එක්ක බුදියනවා බලන්ට..., ආයේ ආරෙට ආව වලත්ත හිත් වෙනසක් නැතුවා.." ඒ අසම්මත වදන් පෙළ ඇගේ හිතේ නැවත නැවතත් දෝංකාර දුන්නේය.

“මයේ එහෙවුවක් දකින්නට අපේ අම්මට ගිනියම්” ඇයගේ මෙනුවක් නිමි තිබුන කාම ගින්න ඒ අසම්මත සිතුවිලෙන් හෙමිත්, හෙමිත්නැවතත් ඇවිලෙන්නට ගත්තේය. ඒ පුරුෂයා පැහැදිලි නැතත්, තමා මව හමුවේ රතියෙ යෙදන අසම්මත දසුන් පෙළක් ඇයටත් මැවෙමිත්ය.

"අම්මා වෙච්ච මයේ එහෙවුවක් බලන්ට ඒකීට හොඳා නම්..., ඒකීගේ අම්මා වෙච්ච මට මොකෑ නරක ඒකීගේ එහෙවුවක් බලන්ට..? ආ.....හ් මයේ දෙයියෝ..... ඉවසන්ට බැරුවා..., ඉවසන්ට බැරුවා...." ඇයගේ මුවෙන් පිටවුනේ මුතුමැණිකේ සිතුව දෙයමය. එහෙත් ඇයට කෙඳිරි නැගුනේ ඉහ නමා සිටින බැවින් සේතුවා ගේ ලිඟුව තදින් යෝනියට රිංගුව මිහිරටය.

"අයෙත් අහනවා..., මෙහෙවු සැපට ආයේ කාගේ කවුරු කියා මොකට..?" සේතුවා ලොකු මැණිකෙගේ තටම් දෙකට "වාටස්... පටාස් " හඬින් පහරවල් දෙකක් ගැසුවේය.

මුතුමැණිකෙටත් දැන් නම් ඉවසන්නට බැරිය. හිත මෙන්ම යෝනී පත්ල නැවතත් කැලතුමේය. "මොකා හිටියත්, ආයේ.. මටත් මොකෑ..?" ඇයත් නැවත ඇඟිල්ලක් කිලි අමුඩය තුලට දාගත්තාය. ඒ මව හමුවේ තමා සේතුවාට නිතඹ පා ඇතැයි සිතුවිලෙන්ය.

"ආහ්..... මට ආයේ වෙන්නට යන්නෙ.. ආ..හ්..., ටිකක් සැරට..." ලොකු මැණිකේ යෝනිය තටඹා ලිඟුව හිරකොට ගත්තාය.

"හ..ම්... මටත් ඉවසුම නැතුවා..., මයේ මැණිකෙට ජේනට සුදුමැණිකෙගේ පුක පැත්තැව පතුරු ගහලා දාන්ට..." සේතුවා පෙරටත් වඩා වැරෙන් පහරවල් කිහිපයක් ලොකු මැණිකෙගේ නිතඹට ගසා ඉහෙන් අල්ල ගත්තේය.

"ආයේ මයේ පුක පැත්තාවම මොකට... ඔහොවුවට හිරකොර ගත්තම එපා කියැවුවත් මොකෑ... එදා ඉඳන් පැව ඔය පුක්පැත්තාවට බලෙන්ම ඇනලා දැම්මනං අහවරයි.." මව නිතඹ පා සිටින කාමුක බව ඉවසුම් නොදුන්නා සේම ඇගේ අසම්මත කතා බහත් මුතුමැණිකෙගේ යෝනී පත්ල නැවතත් කලතා දැමුවේය.

"ඒකීගේ පුක පැත්තාව උඹට පතුරු ගහන්ට දෙයක් ආයේ.. ජයතුවා ඉතුරු කොරන්ට නැතුවා..., ආ...හ් අම්මේ... එකයේ බවා මොල්ගහා වයේ..." එවැන්නක් ඇය අනුමාන කළා නොව, මුතුමැණිකේ සමඟ කතාබහෙන් මෙන්ම, ජයතුගේ වේලාපත්කඩෙන්ද ඇය ඒ වග දැන සිටියාය.

"හ...ම්... මයේ මැණිකෙට මෙහෙවු හිතක් තියෙනවය කියලා දන්නවනං හෙම සුදුමැණිකේ නොදි ඉන්න එකකුත් නැතුවා" ජයතු එක පිට එක ඇයට ලිඟ පහර දුන්නේ ඒ අසම්මත මිහිරෙන්ය.

"ආ...හ්.. මොකක්..?" ලොකු මැණිකෙගේ යෝනී පත්ලෙන් ගිණි පිපුරා විසිවෙන්නට ගත්තේය.

"ජයතු රාළහාමිව.." සේතුවා තම ගත් පූර්ණ විරිය ගෙන වේගවත් ලිඟ පහර හත අටක් ලොකු මැණිකෙගේ යෝනියට නිදහස් කළේය.

"ආහ්.... අම්මේ... ඒකා එහෙනං මයේ..., ඉවසුම් නැතුවා... ඉවසුම් නැතුවා.." ලොකු මැණිකේගේ තවත් එක් සුරාන්තයක් ලැබ ගත්තේ ඒ අසම්මත මිහිරෙන් හිත කලතා ගනිමින්ය.

සේතුවාගේ අසැබියෙ අසම්මතයේ රූප රාමු පෙළක්, අකුණු සැර වේගයෙන් මුතුමැණිකෙගේ හිතේ මැවී ගියේය. "ආයේ එකා ඉස්සරහා ඔහොම නැවුනානං හෙම, මයේ අම්මා කියලා නෙමෙයි, උගේ අම්මය කියලාවත් උෟ බලනේ නැතුවා..." මවගේ ගුදය තුළට හිමියා බලහත් කාරයෙන් ලිඟව ඇතුල් කරන මුරණ්ඩු කම මුතුමැණිකෙට මැවී පෙනුනේ ගතත්, හිතත්, යෝනියත් නොසිතුව ඉක්මණි තවත් සුරාන්තයකින් කිලිපොලා යමින්ය.

"ආහ්..... මයේ මැණිකේ.. දැන්නං අල්ලං ඉන්ට බැරුවා" ලොකු මැණිකෙගේ සුරාන්තය අහවර ගෙවෙන තුන් වන මිනිත්තුවේ සේතුවාගේ කොෂදෙක හිරිවැටෙන්නට ගත්තේය.

"මයෙන් අහවරයි මයේ දෙයියෝ.." ඇගේ කෙදිරිලි හඬ කාඞරය උණුහුම් කළේය.

"ඇතුලෙම හලන්ටද මයේ මැණිකේ....?" සේතුවාගේ හඬත් කෙදිරිල්ලක්ය. එහෙත් ඉහ සෙලවීම නම් වේගවත්ය.

"අපතේ යවන්ට එපා මයේ දෙයියෝ.. අපතේ යවන්ට එපා" ලොකු මැණිකේ ඉහ කෙලින් කොට ගත්තේ, සේතුවාව යහනේ ඉඳි කරවා, ඔහුගේ දෙපා මුල දණගසා ගනිමින්ය.

"ආහ්..... මයේ මැණිකේ..." ලිඟව මුවට ගෙන, කොෂ දෙක මිරිකුවා පමණක්ය. සේතුවාගේ ශුක්‍ර කැදලි ලොකු මැණිකෙගේ මුවට නිදහස් වුනේය.

මුතුමැණිකේ සිනහවෙන් බලා සිටියේ සේතුවාගේ ශුක්‍ර පෙරෙත කමෙන් ගිල දමන මවගේ කාමුක මුහුණ දෙසය. "අපේ අම්මා කවදත් සාරුවාට පෙරේතැයි.." එහෙත් මුතුමැණිගේ ගැහම හිරිවැටි ගියේ මුවේ ඇති ශුක්‍ර කැදලී මව දිව අගට ගෙන, ගැටිස්සියක මෙන් සේතුවාට පෙන්වූ කෝල බවෙන්ය. "නාකී කෝළම්" මුතුමැණිකෙට මවගේ ඒ කොළ බවෙන් නැගුනේ සිනහාවක්ය.

මෙතුවක් වේලා කවුලුවට ඇහැ තබා සිටි මුතුමැණිකේ කය කෙලින්කොට ගන්නට හැදුවේ කාඹරය වෙත යන්නටය. එහෙත් ඇය කවුළුවෙන් ඇහැ ගන්න විටම, සේතුවා ලොකු මැණිකෙවනැවත යහනට ඇද ගත්තේ මුරණ්ඩු ලෙසය. එබැවින් මුතුමැණිකෙට දෙදෙනාගේ ලොංගතුව දෙස තවත් මොහොතක් දෙකක් බලා ඉන්නට සිතුවේ දැන් නිදිමතකුත් නොමැති නිසාවෙන්ය.

ලොකු මැණිකෙව යහනට ගත් සේතුවා ඇයව තුරුල් කොට ගත්තේ, ඇගේ නළලත් සිප ගනිමින්ය. ලොකු මැණිකෙත් ඔහුගේ ඇඟට පයක් දමා, ඔහුට තුරුලු වූයේ, සේතුවාගේ හිසත් ලයාන්විතව පිරිමදිමින්, සේතුවා කෙරෙහි අපමන සෙනහසකින්ය.

දෙදෙනාගේ රතියන් දැක ඇතත්, මුතුමැණිකේ ඔවුනගේ මෙවැණි ආදර ලොංගතුවක් මේ දකිනවාමය. "අප්පුවවා ලඟවත් අපේ අම්මා ඔහොම තොදෝල් වෙලා නැතුවා...!" ඇයට මව ගැන පුදුමයක්ය. මෙහෙකරුවෙක් තුරුලේ දැඩි ලොංගතු බවක්ය. ගරු, ගාම්බීර බව ගිලිහුන මැණියන්ව මුතුමැණිකෙත් මේ දකින වාමය.

"මයේ මැණිකේ අද හොඳ හැටි සතුටු වුනැයි..?" සේතුවා ඇගේ නළත නැවත් සිප ගත්තේ ඇගෙ හිසත් අතගාමින්ය.

"ඔවු මයේ රත්තරනේ.. සත්තතෙංම වෙනද වඩා....." ලොකු මැණිකේ සේතුවාගේ ලැමද සිප ගත්තාය.

"ආරච්චිල නැතුවය කියලා මයේ මැණිකෙට අඩුවක් දැණෙන්නේ නෑ නොවැ...?" සේතුවා තමාගේ ගතට පයක් දමා සිටින ලොකු මැණිකෙගේ පිට වත සිණුදුවට පිරිමැද්දේය.

"එහෙවු අඩුවක් දැණෙන්නට, මයේ දෙයියෝ එදත් එදත් අඩුවක් තිබ්බේ නැතුවා.. ඕනෑවටත් වඩා මයේ ගැන හෙවුවා බැලුවා මිසක්කා" ලොකු මැණිකේ හිස සේතුවාගේ ලැමදේ හොවාගත්තාය.

මුතුමැණිකේ මවගේ මෙතරම් ලද බොලඳ බවක් මේ දුටුවාමය. ඇයට මේ සිටින්නේ මව යැයි කියාත් හිතන්නටත් බැරි තරමය. සේතුවා ගැනත් ඇයට ඇත්තේ ප්‍රද්‍රමයක්ය. ඔවුන් දෙදෙනා අඹුසැමියන් මෙන් ලෙංගතුය.

"මයේ මැණිකෙන් මට අඩුවක් කොරලා නැතුවා"

"තුන් හිතකන් වත් මම මයේ දෙයියට එහෙම කොරන්නේත් නැතුවා.. මයේ පණ සතුටෙන් ඉන්නවා දකිනවා තරම් සතුටක්.., මට තවත් නැතුවා.. මට ඒ වෙනුවෙන් කොරන්නට බැරි දෙයකුත් නැතුවා..." ලොකුමැණිකේ දෑස් අගට මතු වුන සතුට කඳුල පිසද ගත්තාය.

"ඒ වග ආයේ කියන්ට ඕන නැතුවා.. එහෙම ලෙංගතුවක් නැත්තං.., තමන්ගේ කුසෙන් වදාපු දරුවෝ දෙන්නත් මයේ සතුටට දෙයි යැයි.." සේතුවා ලොකුමැණිකෙගේ පිටවත දිග අත හෙමිහිට පහළට ගෙන ආවේ ඇගේ නිතඹ වෙතටය.

"එදත් අදත් මයේ දුක සැප බැලුව මයේ දෙයියට එහෙම නොකර කොහොමෙයි..? උන්නනං මයේ අම්මා උනත් මගේ දෙයියට දෙන්නට මට බැරි කමක් නැතුවා.." මේ ලොකුමැණිකෙගේ ලෙංගතුවේ තරමය. සේතුවා කෙරෙහි ඇගේ ඇති බැඳීමේ තරමය.

"උඹට කලියෙන් මං මැරෙන්නෙ නැතුවා... මයේ මැණිකෙව පොළවට යටකරලා මිසක්, මං මයේ ගමණ යන්නෙ නැතුවා.., මතු ආත්මේ මම උඹව, මගේම කොර ගන්නවා..." සේතුවා ඇයව යටකොට ගනිමින්, ඇගේ ඇඟ උඩට නැග්ගේය.

මුතුමැණිකෙගේ හිත ඔවුනගේ මේ දෙබස් තුලින් හිරිවැටි ගියෙය. "ගැණියෙක් ඉසෙල්ලම පිරිමියෙක්ගෙන් හොයන්නේ ලෙංගතුවක්.. තම හිත කකියන ලෙංගතුවට ගැණියෙක්ට කොරන්නට බැරි දෙයක් නැතුවා.." තම මව කෙරෙහි අනුකම්පාවක් මුතුමැණිකෙගේ හිතේ හටගත්තේය.

"ඕන්... මමනං එහෙවුවකට කැමති නැතුවා.. අනෙක එහුවක් උනොත් පාඩුවත් මට නෙමෙයි" ලොකු මැණිකේ සේතුවාව පෙරල ගනිමින්, ඔහුගේ ගත උඩට නැග, ඔහුගේ නාසය මිරිකුවේ කෙලිලොල් කමෙන්ය. ගැටිස්සියක මෙන්ය.

"ඒ මොකෑ.. කැමති නැතුවැයි මාව මිණිහා කොරගන්නට..?" සේතුවා ලෙංගතු පහරක් ඇගේ කම්මුලට ගැසුවේය.

"මෙතුවක් උන්නේ මයේ මිණිහා වයේ නෙමෙයිද..? මම කියවුවේ ඒක නෙමෙයි.., එහෙවුවක් උනොත් කොහොමෙයි ලේසි පාසුවෙන් මයේ දෙයියට දෙතන් දෙනෙක්..?" ලොකු මැණිකේ දැන දෙපා විහිද ගත්තේ සේතුවාගේ කය මතය. ඒ ඔහුගේ දෙනොලත් සිප ගනිමින්ය.

"ඒකත් හැබෑව නේන්නම්.. මම අප්පුවා වෙච්ච කොට. එහෙනම් කමක් නැතුවා.. මේ දාසකම හොඳා.."

"උඹ මට වහලෙක් නෙමෙයි... මම කැමති නැතුවා ඒ කාතාවට" ලොකු මැණිකේ මුහුණ ඇබුල්කොට ගත්තාය.

"විහිහිළුවක් නොවූ කොරේ..." සේතුවා ලෙංගතු පහරක් ඇගේ නිතඹට ගැසුවේය.

"ඌයියා රිදුනත් එක්ක.. හිටිංකෝ.." ලොකුමැණිකෙ සේතුවාගේ ලැමද සිහිංච විකුවාය.

"ඌයියා... ඌයියා...." සේතුවා ඇගේ හිස තල්ලු කොට දැමුවේ ලෙංගතු රංචුවකින්ය.

"අපේ අම්මා ගැටිස්සි වෙන්නට හදනවා නොවූ.." මුතුමැණිකෙ එලෙස සිතුවේ මව කෙරෙහි ඉරිසියාවෙන් නොවේය. හිත පත්තෙලෙන්ම නැගුන සතුටෙන්ය. එහෙත් මුතුමැණිකෙගේ ඒ සතුටු සිනහව වියකුනේ පහළ මහලේ ඔරලොසුවේ එකලගේ කණිසමේ හඬෙන්ය.

"ආයේ සුදුමැණිකෙලා එන්නේ අනිද්දා නොවූ..?" සේතුවා ලොකුමැණිකෙව පැත්තකට කොට යහනෙන් බැස්සේය.

"හම්... " ලොකු මැණිකේ පසෙක තිබුණ පොරවනයෙන් වත වසාගත්තේ මෙතුවක් මුණුනේ තිබුන කෙලිලොල් සිනහවට, ගරු ගාමිඛීර බවක් එකතු කොට ගනිමිණි.

"අවසර... එදාට මට..." සේතුවා සරම ඉහට තදකොට ගත්තේය.

"හම්..." ලොකුමැණිකේ දැන් සේතුවාව තකන්නේ නැත.

"එහෙනම් මට යන්නට අවසර.." මෙවලේ සේතුවාගේ වදන් තුල ඇත්තේ බැගෑපත් බවක්ය. ලොකු මැණිකෙට ගරු සරුවය.

"හෙට උදෙමීම සුදුමැණිකෙව ඇරලන්ට ඕන... දවල්වෙන්ට ඇරලා දෙමුක් යායේ පොල්ටිකත් කඩවලා දාපං.." දැන් ලොකු මැණිකෙගේ හඬත් ලෙංගතු වක් නැත, ඇත්තේ අණකිරිමක්ය.

"එහෙමයි.." සේතුවා හිස පහත් කොට ගත්තේය.

"සුදුමැණිකෙත් එක්ක වෙන්ට ඕන දේ, කෙරෙන්ට ඕන විදිය, කතා බහා කරගනිත් " ලොකු මැණිකේ සේතුවාට පිටුපා යහනේ අනෙක් පසට හැරුණාය.

"එහෙමයි... අවසර.." සේතුවා අඩියක් දෙකක් පිටුපසට ගමන් කොට ලොකු මැණිකෙගේ කාඞරයෙන් ඉවතට ආවේය.

"ලාම්පු එලිය..?" සේතුවාට එවැන්නක් මේ අතපසු වූ පළමු වතාවය. එහෙත් මෙදින ඔහුට එය අමතකව ගියේ ඇයිදැයි ලොකු මැණිකෙට සැකක් නැත.

"සමාවෙන්ට...." සේතුවා නැවතත් කාඞරයට ආවේ යටහත් පහත් ලෙසය.

හිමියාටත් වඩා යහනෙදී ලෙංගතුව පෑ ඔහුට, යහනෙන් බැසී පසුව දාසයෙකුට ලෙස කතා කරන්නට මව හිත හදාගත්තේ කෙලසක දැයි කියා මුතුමැණිකෙටත් පුදුමය. මුතුමැණිකෙගේ හිතේ මෙවලේ නම් මව කෙරෙහි නොපහන් සිතුවිල්ලක්ය. සියුම් තරහක්ය. ඇය පහළ මහලේ දොර වැසෙන හඬ ඇසෙන තෙක්ම, කවුළුව අසල සිට කල්පණා කරේ, යහනෙන් බැසී පසුව වූ දෙදෙනාගේ ඒ වෙනස් වීම ගැන ය. ඇයගේ හිතට නම් එය වදක්ය. පුදුමයෙන් සලිතව ගිය ගැටළුවක්ය.

4වැණි කොටසේ නිමාව

තවත් හත් දිනකින් පස්වන කොටස බලා පොරොතු වන්න.

ලැබෙන ඉමහත් ප්‍රතිචාරයන්ට

මාගේ ස්තූය.

එය මගේ එකම සතුටය.

කෘතියට දක්වන ඔබගේ ගුණ දොස් අගයමි.

.....ACID.....